ARME PENTRU TERORISM

GERARD DE VILLIERS

Cuprins

Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X
Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII
Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
Capitolul XX
Capitolul XXI

Gérard de Villiers

Arme pentru terorism sas 111

În românește de Radu Caranfil și Corina Isopescu

TINERAMA, 2004

Au nom d'Allah

Capitolul I

„Nasser” vorbea cu o voce calmă și joasă, dar cu o anume insistență. Engleza lui meticuloasă, cu accent distins, permitea celor doi interlocutori să nu piardă nici cea mai mică nuanță din ceea ce spunea. De o parte și de alta a mesei rotunde, instalate în centrul camerei, cei trei se observau cu un amestec de neîncredere și de complicitate. Nu era pentru prima oară când Nasser Ali Nașur îl întâlnea pe Brian Savage. Acesta din urmă mai avusese de a face cu libianul de câteva ori. Dar continua să ignore adevăratul lui nume. Știa numai că ocupa un rang înalt în cadrul Serviciilor de Informații libiene.

De altfel, hotelul *Bab El Bahar,* unde el și Kevin O’Connor locuiau la cererea lui Nasser, de când ajunseseră la Tripoli pe mare, plecând din Malta, era rechiziționat în permanență de serviciile libiene pentru „invitații” lor.

Libianul se opri din vorbit, își înălță pe nas ochelarii cu sticle groase, unul din ticurile lui obișnuite, și spuse, cu privirea pe un micuț dosar maroniu, așezat în fața lui.

— Iată, cred că am prevăzut totul. Astăzi nu avem decât să așteptăm. Cred că sunteți destul de bine organizați, ca să nu dureze prea mult, nu-i așa?

Se adresa, evident, lui Brian Savage, dar privirea lui rămânea fixată cu încăpățânare asupra mesei. Nu-și privea niciodată interlocutorul în față.

Acesta din urmă, foarte înalt, cu fața plată, cu un nas mititel și cu păr negru, frumos, avu un surâs sardonic.

— Dumnezeu să v-audă…

Îi era întotdeauna greu să-și ascundă antipatia pentru acest „Nasser”, îmbrăcat la patru ace. Cu pantofi italienești de lux și cu picior prea mic pentru înălțimea lui de un metru optzeci. Libianul nu fuma niciodată, adora să se dea mare și iubea whiskyul, ceea ce ar fi trebuit să-l facă simpatic în ochii lui Brian Savage. Cu toate astea, europeanul își reținea cu greu nevoia profundă de a-i sări la gât și de a înhăța cele câteva foi de hârtie pe care le conținea dosarul de pe masă, știind, în același timp, că ar fi fost o copilărie: lista dactilografiată a celor cincizeci de nume nu era decât o fotocopie al cărei original se afla la loc sigur, într-unul din numeroasele seifuri ale Serviciilor libiene de informații. Pentru a-și îndepărta gândurile ucigașe, întrebă cu un ton neglijent:

— Câte lăzi va presupune încărcătura.

— În jur de cinci mii, răspunse imediat „Nasser”, cu un surâs ce-i scoase la iveală dinții de un alb imaculat.

Un adevărat beduin născut în deșert, îi trecu prin minte lui Savage; cu un sistem de gândire total diferit de al nostru. Viața omenească, cu excepția celei a membrilor tribului său, n-are pentru el mai multă valoare decât viața berbecilor sacrificați pentru Aid El Kebir[1].

— E mult, remarcă Brian Savage.

— Două sute de tone, concluziona libianul, dar prietenul nostru Kevin este obișnuit cu acest gen de încărcături.

Al treilea bărbat, Kevin O'Connor, nu se clinti. Încă de la începutul acestei reuniuni, în care „Nasser" făcuse rezumatul operațiunii la care aveau să participe cu toții, nu deschisese deloc gura. Așezat în fața ferestrei, privea valurile Mediteranei care, în acest început de februarie, semăna cu Atlanticul. Ochii lui erau două pete de un albastru profund pe fața ridată, marcată de o viață petrecută în aer liber. Deși hotelul era încălzit, nu-și scosese nici măcar pardesiul. Treizeci de ani de navigație îl transformaseră într-un taciturn, prea puțin înclinat să-și scoată la lumină stările de spirit.

La cincizeci de ani trecuți, avea multe în spate. Se născuse la Londonderry, în Irlanda de Nord, se îmbarcase pe un vas ca ofițer telegrafist, pe urmă devenise secund pe cargouri și petroliere. Sătul de munca asta monotonă, se instalase în cele din urmă într-o mică vilă din Newport, în statul New York, câștigând bani din intermedierea unor vânzări pe piața vapoarelor de lux.

Brian Savage se întoarse spre el, cerându-i încuviințarea.

— Ce crezi despre asta, Kevin?

— *No major problem,* strecură printre dinți Kevin O'Connor.

Începea să se sufoce, în camera asta închisă. Ce-i drept, pe masă exista o sticlă de Johnnie Walker, cu trei pahare, dar numai „Nasser" se atinsese de ea. Libianul își potrivi satisfăcut ochelarii pe nas, pe urmă se ridică și împinse surâzător dosarul maro spre Brian Savage.

— E al dumneavoastră, spuse el. Dar, atenție, nu trebuie să cadă, în mâini rele. Înăuntru e dinamită…

„Ticălosul", gândi Savage. Bineînțeles că era dinamită, altfel nu s-ar fi aflat aici, la Tripoli, după un voiaj atât de complicat. Părăsise Dublinul cu două zile în urmă, călătorind sub numele de Wilfred Reilly cu un avion Air Inter care făcea legătura cu Parisul. De acolo, la Viena cu Air France, amestecat în mijlocul turiștilor. Pe urmă. Roma și Malta. La rândul lui, Kevin O'Connor călătorise sub numele de Brenden Coyne, de la New York la Londra, unde i se dăduse pașaportul fals, pe urmă la Frankfurt și de acolo în Malta.

— Mai aveți o oră și jumătate până la plecarea vedetei anunță „Nasser". Ar fi mai bine să petreceți timpul ăsta aici, în hotel. Eu trebuie să merg la mine la birou, pe urmă voi veni să vă conduc. Pe curând.

Brian Savage fusese odată la biroul lui „Nasser", într-o clădire

pătrată, puternic fortificată și așezată pe malul mării, la cincisprezece kilometri de Tripoli. Aprobă încet. „Nasser” era un profesionist bun, precis și organizat, i te puteai alătura cu încredere oriunde în lume. Savage avea o duzină de numere telefonice de legătură, unde putea lăsa un mesaj în aparență anodin, pe o bandă de magnetofon. Trebuia numai să evite pronunțarea cuvintelor-cheie, care declanșau sistemele de ascultare ale serviciilor americane sau englezești. „Nasser” îi răspundea pe aceleași căi. Sistemul funcționa în felul acesta de ani buni.

Libianul își mai potrivi o dată lentilele pe nas și părăsi încăperea închizând încetișor ușa în urma lui. Nici Brian Savage și nici Kevin O'Connor nu aveau chef să iasă afară. Tripoli era un oraș sinistru și exista mereu riscul de a fi reperați. Trebuia să găsească alte mijloace de omorât timpul. Savage avea în față dosarul maro. Lăsând deoparte inventarul a două sute de tone de arme pe care „Nasser” se oferea să le livreze, începu să studieze o listă de cincizeci de nume, al doilea document din dosar. Era pentru prima oară când făcea cunoștință cu el. La întâlnirile anterioare, „Nasser” se limitase la citirea câtorva nume, în așa fel încât să-i poată verifica autenticitatea. Acum avea în fața lui întregul. Mai exact, cincizeci și două de nume.

Așa cum spusese cu cinism libianul, era „dinamită”. Parcurse lista cu aviditate. Fiecare persoană citată avea parte de o adevărată fișă de identitate: nume, prenume, data nașterii, adresă, profesie, poreclă și, câteodată, un rezumat al activităților clandestine la care participase. Patruzeci și nouă de bărbați și trei femei. Brian Savage cunoștea personal o treime dintre ei!

Toți cei care figurau pe această listă aveau un punct comun. Erau militanți IRA[2] din Northern Command și făceau parte cu toții dintr-o *Active Service Unit*, altfel spus, un commando menit să lupte împotriva forțelor britanice. Niciunul dintre ei nu fusese reperat de englezi… Toți locuiau în Irlanda și constituiau nucleul dur al puterii militare a IRA. După loviturile primite în ultimii ani de la serviciul Special al Scotland Yard-ului. De la MI5 și MI6[3], IRA nu mai putea conta decât pe o mână de oameni antrenați special pentru misiuni violente. Aceștia..

Brian Savage închise dosarul maro. Știa deja destul pentru ca să fie sigur că oferta lui „Nasser” nu era dintre cele care se refuză.

Vedeta rapidă a marinei libiene străpungea valurile cenușii ale Mediteranei cu viteză de treizeci de noduri pe oră. În patru ore aveau să ajungă în Malta. Cădea noaptea. În interiorul cabinei de pilotaj, Brian Savage privea cum linia orizontului se estompează în întuneric. Cu mâna dreaptă strângea în interiorul buzunarului documentul oferit de „Nasser”, ca și cum ar fi vrut să nu i-l ia vântul. Libianul era așezat

pe o banchetă strâmtă și părea să suporte cu greu tangajul. Paharul cu Johnnie Walker din fața lui era neatins.

Kevin O'Connor era afară, sprijinit de bastingajul babordului. Se simțea bine, era în universul lui. Nici măcar mirosul greu de ulei mineral nu izbutea să-l deranjeze. Era genul de vapor care îi era pe plac: rapid, manevrabil, puternic, abia ridicându-se deasupra apei. Dacă ar fi fost bogat, Kevin și-ar fi oferit un Magnum, unul adevărat, de 2000 de cai-putere, care să zboare pe apă cu cincizeci de noduri. Dar nu era decât un modest ofițer din marina comercială, cu un bagaj tehnic nu prea mare și care rămânea devotat petrolierelor și cargourilor. Ca să scape din situația asta, accepta și misiuni mai puțin curate, cu mai multe riscuri. Ca aceasta care îl adusese la Tripoli.

Câteva ore mai devreme, când discutase cu Brian despre veritabila natură a misiunii lui, responsabilul IRA îi spusese și prețul acestei colaborări: o sută de mii de lire! Suficient ca să-ți poți cumpăra un *sloop* mititel, cu care să faci curse charter în Caraibe.

Un val de apă sărată îi sări în față, tulburându-i reveria. Se scutură și intră și el în cabină. „Nasser" îi întinse sticla cu Johnnie Walker.

— Asta o să vă încălzească! În douăzeci de minute ajungem în Malta. Rămânem acolo numai cât este necesar pentru debarcare.

Kevin O'Connor bău o înghițitură direct din sticlă și se așeză pe banchetă. Undeva spre dreapta începeau să se distingă niște lumini: Malta. Autoritățile din La Valetta vedeau trecând tot timpul ambarcațiuni libiene care făceau naveta între insulă și Libia, mai ales de când fusese instituit embargoul aerian împotriva statului arab. Nu acordau nicio importanță acestui trafic. Fără comerțul cu Libia, Malta ar fi fost asfixiată comercial. Libienii ajunseseră partenerii lor din vremea primului-ministru Mintoff, dar – de când fusese învins în alegeri – lucrurile mai evoluaseră puțin, și arabii erau în continuare prezenți pretutindeni.

Zgomotul motoarelor își diminuă intensitatea în momentul în care se opri brusc. În dreapta puteau vedea luminile de la Fort Saint-Elme, adăpostind vechiul spital al cruciaților. Ajunseră la destinație. Pilotul reduse viteza la cinci noduri, îndreptându-se spre culoarul rezervat navelor care se aflau în tranzit. Ca de obicei, doi angajați ai portului erau gata să ajute navele să acosteze. Când vedeta libiană se lipi de chei, ei prinseră parâmele aruncate de un marinar și le fixară zdravăn de doi stâlpi de fontă. Motoarele funcționau în continuare, deși vasul staționa. Puntea vedetei se mișca puțin, paralel cu cheiul pustiu, dar se putea debarca ușor.

„Nasser" îi întinse mâna lui Brian Savage.

— Aștept undă verde din partea dumneavoastră. Puteți considera că sunt în stare de acțiune șase ore după aceea. Sper că din partea dumneavoastră nu vor exista desincronizări.

Savage remarcă nuanța amenințătoare din glasul libianului.

— Și eu sper același lucru, răspunse el cu răceală.

Apoi își întoarse privirea spre Kevin O'Connor.

— Eu cobor primul.

În momentul în care voia să sară pe chei, „Nasser" îi strigă:

— Să nu uitați de câinele meu!

— Nu, nu, îl liniști Savage. L-am comandat și Kevin o să vi-l aducă.

Făcu un salt, iar silueta i se pierdu în obscuritate. Cei doi lucrători care îi ajutaseră la debarcare plecaseră să caute un adăpost și pe vremea asta nu riscau să fie băgați în seamă de cineva. Kevin și Brian se fereau să fie văzuți împreună în Malta. Primul va locui la hotel Marina, nu departe de Hilton, în localitatea Sliema, undeva între La Valetta și Saint George. Cel de-al doilea, la Phoenicia, pe Merchant Street, în inima capitalei La Valetta.

Kevin O'Connor se pregătea să facă la rândul lui saltul când „Nasser" îl apucă de braț.

— Veniți cu mine, Kevin. Vreau să vă arăt ceva.

Îl conduse în camera cu hărți de pe dunetă și îi arătă coasta dimprejurul orașului Tripoli.

— Trebuie să plecați de aici dimineața devreme ca să puteți ajunge în largul coastelor noastre până la căderea nopții. Aruncați ancora la optsprezece mile nautice vest de intrarea în portul civil Tripoli și la trei sferturi de milă de coastă. Acolo voi vei să vă întâlnesc. Fiți atenți să nu greșiți poziția pentru că veți ajunge în atenția radarelor libaneze. Ați înțeles?

— Înțeles.

— *Al right, my friend! Good bye!* Și gândiți-vă la câinele meu!

Îi întinse mâna și Kevin O'Connor i-o strânse în fugă după care sări pe chei și se îndepărtă fără să întoarcă privirea. „Nasser" strigă un ordin către căpitanul care se desprinse de țărm, către ieșirea din portul La Valetta. Vedeta începu să prindă viteză. Nici măcar nu apucase să intre în contact cu căpetenia…

„Nasser" hotărî să mai rămână pe punte ca să lupte cu răul de mare care îi dădea ghes din nou. Ura vapoarele. Din fericire, afacerea asta se apropia de sfârșit. Sfârșitul a șase luni de negocieri dificile și ultrasecrete. Pentru prima oară de când lucra în *Mathaba* primise ordine direct de la Conducător. Acesta îi promisese o răsplată pe măsura dificultății misiunii: postul lăsat vacant de trădarea lui Ibrahim Khaliffa, director al Serviciilor de Informații Externe, cu toate avantajele aferente: vilă, Mercedes 500, cheltuieli nelimitate și, mai ales, putere…

Asta merita câteva grețuri. Pe la ora unsprezece sună telefonul în camera de la hotelul *Phoenicia* unde încerca să adoarmă. La cină mâncase un excelent fileu udat cu o sticlă de Château La Gaffelière, la

restaurantul *Gilieru,* cel mai bun de pe insulă și singurul capabil să-l scape de veșnicul *timpano,* un fel de macaroane de consistența betonului armat, o specialitate malteză. Ridică imediat receptorul. Nimeni nu știa unde locuiește, cu excepția lui Kevin O'Connor. Or el nu avea niciun motiv să-i dea telefon.

— Alo? spuse el.

— Brian? Eu sunt.

— Văd.

Era, totuși, vocea lui O'Connor. Cu o intonație neobișnuită, ca și ofițerul de marină, băuse sau nu se afla într-o stare normală. De altfel, ar fi trebuit să se întâmple ceva deosebit pentru ca Kevin să-l sune, în ciuda consemnelor de securitate. Comunicațiile telefonice puteau fi ascultate de „urechile mari" americane, antenele de la Tunis. Americanii ar fi comunicat totul colegilor lor britanici. În loc să închidă, așa cum ar fi trebuit, Savage se forță să întrebe cu o voce normală:

— Te rog să nu pronunți niciun nume. Ce se întâmplă? Ai o problemă? Ești la hotel?

— Nu, sunt la o cabină publică. Cea pe care o folosim de obicei.

Era o cabină de pe Ross Street, strada care urca spre *Hilton.* Amândoi cunoșteau numărul ei de telefon. Asta diminua riscurile. La hotelul *Marina,* unde locuia Kevin, trebuia să existe un operator, deci și riscul de a fi ascultați.

— De ce m-ai chemat? repetă Brian Savage.

După interminabile secunde de tăcere, Kevin O'Connor anunță cu o voce ceva mai fermă:

— Refuz slujba.

Savage nu se aștepta la asta. În timpul escapadei lor libiene, Kevin aproape că nu-și descleștase buzele, dar asta îi intra în obicei. Primul impuls al irlandezului fu acela de a exploda, pur și simplu, dar izbuti să se controleze și răspunse cu o voce în mod voit destinsă:

— OK. Am văzut că nu erai în apele tale la întoarcere. Ai o problemă de rezolvat?

— Nu, nu e asta, răspunse Kevin. Nu vreau, asta-i tot.

— Oricum, ai la dispoziție câteva zile ca să te destinzi, remarcă fără să se supere Brian Savage. Știi bine că n-am nevoie de tine imediat. Odihnește-te, ai făcut deja o treabă minunată. Am fost mereu mulțumiți de colaborarea ta. Mairead nu ne-a mințit. Ceea ce mai rămâne de făcut e o simplă promenadă…

Încerca din toate puterile să se eschiveze de la adevărata problemă pe care o ghicea îndărătul brutalei schimbări a lui Kevin. Marinarul se enervă:

— *Don't bullshit me!* izbucni el. Ceea ce mai rămâne de făcut e cel mai periculos și tu știi bine asta!

Brian Savage înțelese că făcuse o gafă.

— OK, e adevărat, recunoscu el. Dar nu e mai primejdios decât în alte dăți. Și e mai puțin obositor. Vei avea un vapor mai mare. Firește, călătoria va fi de două ori mai lungă, însă întoarcerea…

— Tocmai întoarcerea o refuz, îl întrerupse Kevin O'Connor. De ce nu mi-ai spus înainte de a veni aici?

Savage nu răspunse imediat. A doua parte a operațiunii nu ieșise la lumină decât în momentul în care apăruse în scenă și „Nasser". Dar niciodată nu crezuse că asta reprezenta o problemă pentru lupul de mare. Încercă din nou să o ia pe ocolite:

— Știi bine ce o să-ți aducă povestea asta, o sută de mii de lire. De zece ori mai mult decât de obicei. O groază de bani! Și prea puține riscuri pentru partea a doua a acțiunii. Ar trebui să avem un ghinion nenorocit ca să se ivească o problemă.

— Când mi-a vorbit de un nou voiaj, insistă celălalt, credeam că e vorba despre un transport ca toate celelalte. De ce nu m-ai prevenit?

— N-aveam dreptul. Se decisese la cel mai înalt nivel să nu ți se spună natura acestei operații decât după ce totul e pus la punct.

Pe Savage începeau să-l treacă sudori reci. Dacă această conversație era interceptată, putea să se declanșeze o catastrofă.

Operația cu care fusese însărcinat era decisă de cea mai înaltă instanță a IRA, *Army Executive*-ul; iar comandantul lui *Army Council* îl însărcinase să formeze o unitate specială cu oameni pe care să-i aleagă după gustul lui. Pe deasupra obișnuitelor recomandări de prudență, accentul fusese pus de data asta pe *secretul absolut.* Spre deosebire de alte operații, aceasta nu avea să fie niciodată revendicată și trebuia făcut totul pentru ca IRA să nu fie nici măcar bănuită. De asta depindea însăși imaginea ei.

Nu era pentru prima oară când arabii le solicitau colaborarea. În 1988, un membru al lui *Army Council* se dusese la Teheran ca să încerce să-l elibereze pe Brian Keenan, un irlandez care fusese făcut ostatic la Beirut. IRA oferise atunci pașapoarte irlandeze pentru organizația Hezbollah. Dar asta nu fusese de ajuns. Arabii ceruseră colaborarea irlandezilor pentru a-și stabili baze operaționale la Londra. După o analiză matură, IRA refuzase. Acum, dilema era în mare parte asemănătoare.

— Nu e problema mea, continuă Kevin O'Connor. Și, în plus, n-am nici încredere în tipul ăsta. Imediat după ce obține ceea ce vrea va încerca probabil să mă lichideze.

— M-am gândit la asta, recunoscu Savage. N-ai decât să schimbi locul de întâlnire. Să-l fixezi într-unul sigur și neutru.

Dar asta nu era suficient pentru ca celălalt să-și schimbe părerea.

— Știu, dar – în orice caz – eu nu vreau să mă amestec în afacerea asta, repetă Kevin O'Connor.

„Încăpățânat cum numai irlandezii știu să fie”, gândi Savage. Se afla în fața unei probleme serioase. Kevin avea avantajul de a putea închide telefonul și de a se face nevăzut.

— Nu vrei să ne întâlnim și să vorbim între patru ochi? propuse el.

— Nu.

Vocea lui Kevin era fermă și hotărâtă. Acest refuz crea o prăpastie între cei doi. Brian Savage se simți întrucâtva eliberat. Îl simpatiza pe O’Connor. Chiar simțea pentru el un anumit respect. Era tot un irlandez, chiar dacă emigrase în America și devenise mercenar, unul de încredere dar, totuși, un mercenar. Un om care făcea servicii pentru câteva mii de lire.

În ceea ce-l privea, Brian Savage nu trăia decât pentru IRA.

Bunicul lui făcuse parte din „primul val”, între 1918 și 1921. Fusese doborât de un protestant în fața propriei soții… Fiul lui, Sean, îi călcase pe urme. Fusese lichidat de alți protestanți, în 1963. Brian, crescut în ură față de britanici și față de protestanți, lupta de la vârsta de șaisprezece ani pentru o Irlandă liberă, independentă și celtică.

Era unul din „bătrânii de la ’69”, scăpat din epoca nebună 1968–1970, când IRA arunca în aer întregul Belfast. Specialist în explozibili, el confecționase zeci de bombe și doborâse o duzină de oameni, printre care și cinci militari britanici, în perioada când comanda Brigada Tyrone. În 1979 pregătise și executase atentatul cu explozibili care îl costase viața pe lordul Mountbatten, de șaizeci și nouă de ani, erou militar englez care avea prostul obicei să-și petreacă vacanțele în Irlanda. Din precauție, Brian Savage părăsise Irlanda de Nord pentru a se instala la Dublin, unde locuia pe o stradă liniștită, Westland Row, într-o casă micuță, cu o poartă vopsită în mov. Serviciile britanice de securitate nu-l identificaseră niciodată. IRA era o cauză sacră, care merita toate sacrificiile ei violente și care, în cele din urmă, va triumfa. Era mândru că face parte dintr-o elită redusă la numai câteva sute de activiști. Forța organizației venea tocmai de la hotărârea membrilor ei și de la implicarea lor încă de la o vârstă fragedă.

Se cunoșteau cu toții de pe băncile școlii și se devotau cu trup și suflet Cauzei: eliberarea de sub dominația britanică a celor șase comitate din Irlanda de Nord. Ca să realizeze scopul războiului purtat de IRA, luptau de ani și ani, își asasinau inamicii și propriii trădători, oriunde s-ar fi aflat, puneau bombe și organizau ambuscade printre soldații englezi, loveau Marea Britanie în toate felurile. Atunci când cădeau prizonieri, suportau condamnări lungi fără să clacheze, ieșind la lumină la fel de fanatici, după zece ani de pușcărie.

Prima misiune serioasă a lui Brian Savage a fost aceea de a vâna până la New York un trădător care denunțase doi membri IRA *Serviciilor speciale* ale Scotland Yard-ului. Avea, pe vremea aceea, douăzeci și trei de ani. Își descoperise omul din întâmplare, în timpul

defilării de Sfântul Patrick, pe strada Cinci. Îl urmărise până la el acasă și îl doborâse cu două gloanțe în cap.

De atunci, avusese mereu mâinile murdărite cu sânge. Dar întotdeauna era vorba despre „sânge pur”, cel al dușmanilor IRA.

În momentul în care se pregătea să închidă, se decise să-i mai acorde o ultimă șansă lui Kevin O’Connor. Pentru că era irlandez și pentru că-i era simpatic și, mai ales, pentru că ar fi fost îngrozitor de greu să-i găsească un înlocuitor în așa de puțin timp.

— Ascultă, Kevin, zise el cu un ton convingător, înțeleg că e vorba despre o misiune puțin diferită de cele pe care le-ai îndeplinit până acum pentru noi… Dar n-am de ales. Nenorociții ăia ne-au silit. Au o listă, numele a cincizeci și doi din camarazii noștri, cu adrese cu tot… Ai văzut-o? „Nasser” m-a avertizat că, dacă nu facem ceea ce ne cer, va arunca această listă în curtea britanicilor. Asta va nimici jumătate din *Active Service Unit,* în Northern Command. Îți dai seama?

Kevin O’Connor își dădea seama. IRA nu dispunea de prea mulți oameni gata să ucidă sau să pună bombe. Armata ei era mai bogată în arginți și în suporteri decât în soldați. Statul ei major, *Army Council,* cele două aripi ale ei, Northern Command pentru Irlanda de Nord și Southern Command, pentru Eire, Comandamentele ei care aveau în subordine brigăzi divizate în batalioane, până la faimoasele Active Service Unit, de trei sau patru membri fiecare, menite să acționeze într-o zonă determinată, în fine, toată această piramidă atât de bine structurată pe hârtie se subția în fiecare an din pricina lipsei de oameni. Fiecare luptător ajunsese să îndeplinească sarcinile a doi sau trei oameni.

— Știu, recunoscu Kevin O’Connor, dar cum au pus mâna pe listă, acești *bloody Arabs?*

— În 1984, Republica Irlanda ne-a forțat să ne închidem taberele de antrenament de acolo, zise Savage. A trebuit să căutăm în altă parte. Prietenii noștri arabi s-au oferit și noi am trimis acolo cei mai buni oameni.

— Proastă socoteală ați făcut atunci când ați cedat în fața lor, remarcă O’Connor. După asta or să mai ceară altceva. Nu te poți baza pe cuvântul lor

— Poate, recunoscu Brian Savage. Dar n-am fi avut timpul să ne organizăm din nou și să ne punem la adăpost. Și, pe urmă, i-am prevenit. Dacă nu-și respectă înțelegerea, știm destule despre ei pentru ca să trecem la represalii. Dar astăzi avem absolută nevoie de materialul pe care trebuie să ni-l livreze… Nu am izbutit să obținem până acum așa ceva: turnuri fără recul de 106 și rachete sol-aer SAM 7. Ca să doborâm elicopterele englezești Lynx.

Tăcu, cu gâtul uscat. Spusese, într-adevăr, totul. Kevin O’Connor știa acum la fel de mult ca și el. Din nefericire, asta nu părea să-l

miște.

— Brian, răspunse el, sunt dezolat. Dar, crede-mă, nu vreau. Tu ai deja vaporul și echipajul, nu mai ai nevoie decât de un alt skipper. Pot să-ți dau două sau trei nume. Tipi siguri.

— Nimeni nu e suficient de sigur pentru un job ca ăsta! Numai unul ca tine. Știi bine că avem încredere în tine din pricina lui Mairead. Și, pe urmă, e nevoie de un tip care știe să-și țină gura, nu de un marinar chefliu care aleargă pe urmă în primul bistrou ca să povestească ce a făcut.

O'Connor oftă din rărunchi.

— OK, OK, dar asta e problema ta. Eu unul nu vreau să am parte de așa ceva. Însă ai cuvântul meu că nu voi vorbi nimănui.

— Te cred, zise Savage, dar nu sunt singur. Va trebui să-i conving de asta și pe prietenii mei. Iar ei sunt tare neîncrezători.

— Mairead știe ce sunt capabil să fac și ce n-aș face niciodată, pledă Kevin pentru propria cauză.

— Mairead va fi dezamăgită, suspină cu oarece perfidie Brian Savage.

— Sunt sigur că o să înțeleagă, spuse sec O'Connor.

În forul lui lăuntric, Brian Savage fierbea. Dezertarea lui Kevin va ridica un munte de probleme… Trebuia să-l facă să se răzgândească. Așa că își împlini disperarea ca să întrebe pe un ton cât mai încrezător.

— Kevin, cum poți fi atât de inflexibil? E vorba despre un tip pe care nici măcar nu-l cunoști. În plus, e un „wog"[4].

Era ultimul argument posibil. Dar se sfărâmă și acesta de hotărârea lui Kevin.

— Puțin îmi pasă, zise el. E vorba de un principiu. Sunt lucruri pe care nu le fac.

— Bine, dar armele pe care le transporți, explozibilele, știi foarte bine la ce folosesc!

— Nu e același lucru.

Se reinstală tăcerea. Brian Savage nu mai vedea nicio cale de scăpare. Kevin O'Connor era dur ca granitul castelelor irlandeze. Creierul lui Savage făcea deja planuri, detașându-se de discuția aproape terminată. Avea responsabilități și trebuia să și le asume. Oricare ar fi fost prețul. La celălalt capăt al firului, Kevin tuși încet și zise cu o voce mai prietenoasă:

— Sunt dezolat, Brian, pur și simplu dezolat, dar nu pot. În ceea ce privește banii, voi face socotelile și voi vira unde trebuie ceea ce datorez. Data viitoare, pentru o afacere normală, sunt gata de lucru…

Savage simțea că era inutil să insiste. Devenise urgentă nevoia de a găsi o urmare evenimentelor.

— Ce ai de gând să faci?

— Să plec spre Newport Beach mâine și să încerc să găsesc o altă slujbă. Am nevoie de bani.

— OK. Vrei să faci ceva pentru mine?

— Sigur, dacă pot.

— În cazul în care te răzgândești, aș putea să mă întâlnesc cu tine înainte să pleci.

— N-o să mă răzgândesc.

— Bine. Bine. Dar totuși…

— Bine… Sună-mă la hotel, mâine dimineață.

— Nu la hotel, în cabina în care te afli. O să te sun de undeva, tot de pe stradă.

— *All right.* Sună-mă aici la ora zece.

Închise telefonul înainte ca Savage să-i poată spune „bună seara!” Acesta din urmă lăsă receptorul din mână și își aprinse o țigară pe care o fumă până la capăt cu privirea pierdută în gol. Puțin câte puțin, nervozitatea i se risipea. Zarurile erau aruncate. Încercase posibilul. Refuzul lui Kevin O’Connor era grăuntele de nisip care făcea uneori să eșueze și operațiunile cele mai organizate. Trebuia găsită o soluție, dar nu trebuia asumat niciun risc inutil.

*

* *

Brian Savage ieși din camera de la *Phoenicia* la zece minute după discuția cu Kevin O’Connor, timp în care a mai dat un telefon mult mai scurt. Trecu prin fața statuii hidoase a Reginei Victoria, dinaintea clădirii uriașe, o sută optzeci și trei de ani de ocupație britanică și o porni pe jos pe Republic Street. Strada era pustie. În timpul zilei era o învălmășeală de nedescris. La Valetta era un amestec de Napoli și San Francisco, un furnicar mărginit de imobile excesiv împodobite cu piatră cioplită de o culoare rozalie, cu tot felul de adăugiri și excrescențe bizare. Străzile erau și ele vopsite precum niște piste pentru sporturile de iarnă sau se terminau brusc cu scări. Cavalerii Ordinului de Malta nu avuseseră timp, acum patru sute de ani și mai bine, să niveleze patrulaterul de o mie pe opt sute de metri pe care era construit La Valetta. Însă orașul avea câte o biserică pentru fiecare zi a anului…

Brian Savage ieși din oraș prin poarta Saint-George, pe esplanada destinată odinioară tunurilor din fortăreață. Mașina pe care o închiriase se află în micul parking din City Gate, din fața Fântânii Tritonilor. Demară înspre ceea ce maltezii numeau foarte pompos *Sliema Regional Road.* La trei kilometri mai departe coti spre zona industrială de la Boulibal. Când intră, se opri în fața lui *Water-Pump Maltese-Libyan Corporation.* Nu zări nicio lumină, dar de-abia bătu în poartă că se și deschise și pătrunse în interior.

*

* *

Kevin O'Connor trebui să aștepte mai multe minute până să poată folosi cabina telefonică de pe Ross Street. Un maltez sporovăia de mama focului în limba lui de neînțeles, amestec de arabă, spaniolă, italiană și engleză.

Trecu prin fața lui un *Karozzu**[5]*** în care erau patru turiști ce se îndreptau spre mare. De-abia la zece și zece minute reuși în fine să pună mâna pe receptorul cald încă. Așteaptă apoi mai puțin de un minut până ce telefonul sună și îl ridică imediat.

— Kevin?

— Da.

— Mi-era teamă că n-ai să poți veni.

Brian Savage păru dintr-odată ușurat. Asta îi încălzea sufletul lui Kevin O'Connor care-și spuse că în cele din urmă cei de la IRA aveau și ei inimă și-i înțelegeau scrupulele.

— Uite, sunt aici, așa cum am promis, dar nu mi-am schimbat părerea. Plec. Via Paris cu Air Malta, apoi Paris-New York cu Air France. Nu este mai scump ca în altă parte și în plus se mănâncă mult mai bine. Avionul decolează la douăsprezece și jumătate. În ce privește povestea noastră, eu unul am și uitat totul. Sper că mă vei putea înlocui.

— Și eu sper.

Lui Kevin O'Connor i se părea că vocea lui Savage era plină de dezgust și remarcă pe un ton jovial:

— Nu pari să fii în apele tale în dimineața asta. Ai vreo problemă?

— Nu. La revedere.

— La revedere, răspunse Kevin, un pic surprins de mutenia celuilalt. Se așteptase ca reprezentantul IRA să încerce să-l convingă pentru ultima dată.

În momentul în care îndepărta receptorul de ureche, aparatul din fața lui explodă. Nu i-a fost frică, nici n-a avut timp. Placa frontală, din metal greu, îi sări în față, zdrobindu-i cutia craniană, în vreme ce schijele ei îi perforau pieptul. Suflul exploziei prefăcu în țăndări toate geamurile cabinei și îl proiectă afară, unde rămase întins pe caldarâm, deja inconștient, cu corpul cuprins de mișcări spasmodice. Un automobilist își opri vehiculul și se repezi spre el. Kevin O'Connor avea fața lividă, plină de bucăți de oțel încins, care străluceau. Mâna dreaptă îi dispăruse. În câteva secunde, nu mai respira.

*

* *

Brian Savage auzise explozia prin receptorul pe care îl ținea, precaut, la câțiva centimetri de ureche. Agăță telefonul la locul lui ca să nu mai audă șuieratul care țâșnea acum din aparat. Ieși din cabină ca un robot, după ce băgase în buzunar radioemițătorul care

declanșase de la distanță încărcătura de Semtex ascunsă în telefonul celuilalt. Trei sute de grame, suficient ca să arunci în aer un avion aflat în zbor.

Se îndreptă spre Queen's Square, cu creierul gol. Luase decizia în ajun, după ce O'Connor îi închisese telefonul. Nu-l putea lăsa să se plimbe împreună cu secretul lui. Circumstanțele îl împiedicaseră să se adreseze lui *Army Council* așa că trebuise să hotărască totul singur. Orice imprudență din partea lui Kevin, chiar involuntară, ar fi putut avea consecințe funeste. *Water-Pump Maltese-Libyan Corporation* era o infrastructură a serviciilor libiene, aflată în activitate douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Găsise acolo Semtex, detonator și un microemițător în banda de doi metri. Se dusese apoi să „meșterească" în cabina fatală, sub protecția a doi libieni, înainte de a se întoarce la hotel.

IRA făcuse un drum lung de la zilele în care militanții ei erau nevoiți să-și fabrice singuri explozibilii, cu clorat de potasiu și parafină, un amestec numit „paxo". Semtexul avea o putere de zece ori mai mare, era la fel de maleabil ca plastilina și nu se temea nici de căldură și nici de umiditate. În acest caz, Savage folosise o tehnică pusă la cale de israelieni: disimularea explozibilului într-un telefon și declanșarea exploziei de la distanță în momentul în care persoana vizată răspundea la apel.

Se întoarse brusc, auzind sunetul unei sirene. Un Rover albastru cu inscripția *Polizia* pe flancuri devora, pur și simplu, Merchand Street. Nu simțea nimic în plus față de ziua când omorâse un trădător la New York. IRA n-avea închisori și numai morții nu erau niciodată indiscreți. Grație acestei prudențe sălbatice, organizația dejuca de ani și eforturile celor din serviciile speciale ale Scotland Yard-ului, și căutările armatei britanice.

Acum nu mai rămânea decât să-l înlocuiască pe Kevin O'Connor. Pentru că numărătoarea inversă se declanșase, ireversibil.

Capitolul II

Taxiul, tapițat cu desene ce reproduceau pagini din *Evening Standard* îl lăsă pe Malko în fața unei clădiri cenușii, cu șase etaje, care adăpostea Ambasada Statelor Unite la Londra. Era atât de impozantă, încât, față de celelalte clădiri din Grosevenor Square, părea o aeronavă coborâtă de pe altă planetă.

Malko era bine dispus. Din moment ce nu ploua aproape deloc, se putea spune că vremea era de vis. Alexandra, logodnica sa, rămăsese la Paris pentru cumpărături și avea o singură consolare. Folosind cartea de credit American Express, ea câștiga niște kilometri gratuiți pe liniile aeriene franceze, asta datorită acordului încheiat între cele două companii.

Pe London City Airport, Malko ajunsese cu un ATR 42, proprietatea Air France. Rabla de taxi se îndepărtă cu un zgomot de mașină de cusut, atunci când el împingea ușa de sticlă a ambasadei. Înainte de a consulta lista vizitatorilor, pifanul din serviciul de pază, țeapăn ca un soldat de plumb, îi examină pașaportul.

— Domnul Williamson vă așteaptă la etajul patru. L-am anunțat deja.

James Williamson, șeful biroului CIA din Londra, fusese numit în această funcție de însuși Robert Gates, în urmă cu doi ani. Malko nu-l mai întâlnise până atunci. La ieșirea din ascensor îl întâmpină o tânără, care din cauza buzelor groase părea mereu bosumflată. Avea un aer timid și ochi frumoși albaștri, ascunși în spatele unor ochelari de miop. Paralizată de emoție, ea îl întrebă:

— Alteța serenisimă prințul Malko Linge?

— Eu însumi, confirmă Malko, amuzat să audă pronunțându-i-se titlul în acest loc auster. Sunteți secretara lui James Williamson?

— Da, în sfârșit, s-ar putea spune și așa. Domnul Williamson își cere scuze și vă roagă să-l așteptați în biroul său. Are o întâlnire în oraș. Urmați-mă, vă rog.

N-avea nimic împotrivă. Tânăra era îmbrăcată cu un pulover strâns pe gât, din cașmir, cât se poate de cuminte, și o fustă strâmtă până la glezne, care îi îngreuna mersul. Biroul șefului CIA din Londra părea a aparține unui consilier juridic de provincie. Stucatură de acaju, canapele Chippendale, un masiv birou victorian și gravuri cu scene de vânătoare. Așezat între cele două ferestre ce dădeau spre Grosvenor Square, barul era bine garnisit. Secretara îndreptă spre Malko aceeași privire timidă.

— Pot să vă ofer ceva?

— Vodcă cu gheață.

Fusta ei, atât de cuminte în aparență, era despicată în partea

stângă, până la jumătatea coapsei. Puloverul fin de cașmir se mula perfect pe sânii ei obraznici și ascuțiți. Aceste calități nu i se datorau câtuși de puțin sutienului. El lipsea cu desăvârșire. Cu aerul unei femei pioase, trezită dintr-odată în fața Satanei, după ce îi întinse paharul, ea dispăru. Neavând de ales, Malko își omorî timpul cu vodcă și *Sunday Times*. Rumoarea străzii era diminuată de ferestrele duble. Malko începuse să se plictisească când, Slavă Domnului, ușa se deschise. Dar nu pentru James Williamson, ci pentru secretara sa.

— Domnul Williamson a telefonat din nou. Va mai lipsi o jumătate de oră.

Avea impresia că-și va frânge mâinile. Era imaginea însăși a disperării. Încântătoare imagine, se gândi Malko, privind-o pătrunzător. Era prima dată când ea nu își pleca ochii, ci se uita la el de parcă ar fi văzut un extraterestru. Obrajii îi erau îmbujorați, gura întredeschisă. Malko înțelese imediat că așteptarea lui James Williamson ar putea deveni mult mai plăcută.

— Cum te cheamă? o întrebă.

Un licăr de surpriză trecu prin ochii ei albastru deschis.

— Mandy Sutton, sir.

I se recomandase, probabil, să fie foarte amabilă cu vizitatorii lui James Williamson.

— Mandy, repetă Malko, gânditor și, în același timp, amuzat.

Ce renghi al destinului! El mai cunoscuse tot aici, la Londra, o Mandy. Mandy Brown sau, așa cum i se mai spunea, Mandy Putoarea. Ajunsese datorită șoldurilor ei provocatoare una dintre minunățiile aristocrației britanice. Cu zece ani în urmă, era amanta lui Siegel – „Rusnacul Louis” – omul Mafiei în Honolulu. Primul ei orgasm i se datora lui Malko, dar și celor trei milioane de dolari împrăștiați pe patul cu pricina, în hârtii de câte o sută. Ceva din toate astea se putea citi, probabil, în ochii săi aurii. În orice caz, fata îl întrebă pe un ton iritat:

— Aveți nevoie de ceva?

Atunci când îi răspunse, Malko făcuse deja un pas spre ea, încercând să o cuprindă. Tonul era măsurat.

— Da, de dumneata.

Mandy Sutton nu s-a dat înapoi și nici nu a scos vreun cuvânt. Un iepure hipnotizat de o cobră n-ar fi arătat altfel. Probabil că ea nici nu auzise răspunsul lui. Pentru a-i înlănțui talia, Malko nu avea nevoie de un efort prea mare. Fără îndoială, fata nu s-ar fi opus. Stupoarea din privire ascundea ceva mult mai tulburător. Nici nu și-a dat seama când corpurile lor s-au atins. Privirile li s-au întâlnit. Apoi, gurile li se contopiră. Buzele lui Mandy, călduțe, cărnoase, tremurau ușor. Malko simți imediat cum limba ei o căuta pe a sa. Rigid la început, corpul lui Mandy se destinse dintr-odată. Timida lor îmbrățișare deveni de-a

dreptul pasionantă. Fata pierduse orice urmă de timiditate. Îi înconjurase gâtul cu brațele și îl strângea gata-gata să-l asfixieze. Malko masa ușurel sfârcul întărit sub puloverul din cașmir negru. Geamătul fetei părea un strigăt de spaimă.

Malko era extrem de excitat. Îmbrățișarea lor primitivă se dovedea a nu fi altceva decât atracția pur sexuală. Secretara lui James Williamson îl îmbrățișă cu atâta violență, încât își pierdu ochelarii. Nu-i păsa câtuși de puțin că vor ajunge pe podea. Malko o împingea încetul cu încetul spre biroul de acaju. În căutarea unui echilibru, mâinile fetei părăsiră umerii lui Malko. Gura ei se îndepărtă, în sfârșit, de gura lui. Mandy respira cu greutate, privirea îi era ștearsă. Fără ochelari, ochii ei albaștri erau și mai frumoși. Malko îi zâmbi în tăcere. Mâinile lui masau ușor, prin puloverul de cașmir, sânii ascuțiți și fermi. Într-un târziu, fata își recăpătă glasul.

— Vă rog, sir, vă rog! Lăsați-mă să plec, spuse cu vocea tremurândă, spartă, schimbată.

Protestul fetei era neconvingător. De fapt, i se oferea, într-o atitudine fără echivoc. Erau complet nebuni. Cineva i-ar fi putut surprinde și Malko se îndoia că șeful biroului CIA din Londra ar fi privit cu ochii buni distragerea secretarei sale de la activitățile obișnuite. Și totuși, o pornire irezistibilă îl determina să nu întrerupă acest preludiu, pe cât de neobișnuit, pe atât de primejdios. Trăia, oricum, mult prea periculos pentru a nu profita de plăcerile pe care hazardul i le oferea pe un platou de argint.

Mâna lui Malko pătrunse prin despicătura fustei lungi și pudice. Degetele lui îi atinseseră pielea și Mandy Sutton fremătă ca un armăsar pur sânge. Desfăcuse picioarele, atât cât îi permitea fusta lungă, întinzându-i mătasea pe coapsele lungi. Degetele lui Malko urcară până la chiloții de nailon, uzi de emoție. Mandy Sutton tresări și îi prinse încheietura, pentru a-l împiedica să meargă mai departe.

— Nu, sir, vă rog!

Degetele lui Malko scotociră prin chiloții de nailon, apoi îi îndepărtară, pentru a ajunge unde voia. Mandy fu scuturată de o descărcare electrică. Malko pusese în întregime stăpânire pe ea și degetele lui se zbăteau drăcește în zona ei cea mai sensibilă. Mandy respira greu, iar capul i se mișca ba la stânga, ba la dreapta. Malko îi văzu mâna dreaptă căutând printre obiectele de pe birou și așezându-se pe o claviatură. Apăsă un buton, se auzi sunetul sec al unui zăvor și un bec roșu se aprinse pe birou. Într-o clipă de luciditate, Mandy oprise accesul în biroul directorului. Gestul ei îl dezlănțui pe Malko. În ciuda fustei strâmte, reuși să coboare, de-a lungul picioarelor ei, micul triunghi de nailon menit să-i protejeze intimitatea. În clipa în care secretara lui James Williamson îl simți pătrunzându-i printre coapse, își deschise picioarele în așa măsură încât fusta îi crăpă cel

puțin cincisprezece centimetri. Malko profită de asta ca să investească și mai mult în breșa făcută. N-avea niciun chef de înflorituri. Pătrunse în ea dintr-o singură mișcare. Ce senzație! Mandy scoase un geamăt, se zvârcoli ca un șarpe, pe urmă se lăsă pe spate. Picioarele i se dezlipiră de podea, în vreme ce gambele i se apropiară. Ceea ce îi permise lui Malko să o pătrundă și mai adânc. Cu toate puterile lui se abținea să nu explodeze imediat în această femeie pe care nu o cunoștea. Izbuti să se rețină suficient de mult pentru ca Mandy Sutton să țipe scuturată de un orgasm scurt și violent, care îi declanșă și lui plăcerea.

Se afla încă în pântecele ei, atunci când auzi o sonerie de cealaltă parte a ușii. Mandy Sutton începu să freamăte ca un fluture proaspăt prins în insectar, alungându-l pe Malko. Pe bâjbâite, degetele ei găsiră butonul care descuia. Îl apăsă, lumina roșie se stinse și zgomotul sec al zăvorului se auzi din nou. Ea se ridică, își puse ochelarii și chiloții, înainte de a se îndrepta spre biroul său. Ridică receptorul și, după o scurtă tăcere, Malko o auzi spunând:

— Sigur, sir, vizitatorul dumneavoastră vă așteaptă.

După această scurtă conversație, Mandy Sutton se întoarse în biroul directorial, cu mers nesigur și privire ștearsă.

— Va fi aici în cinci minute, îl anunță. Oh. My God. A fost minunat! Mi-e așa rușine.

Lui Malko nu îi era câtuși de puțin rușine. El se simțea în al nouălea cer. După ce se aranjă puțin, se așeză pe una dintre canapele. Mandy îi oferi cea de-a doua vodcă și o șterse în biroul ei, nu înainte de a-l anunța pe un ton oficial:

— Trebuie să plec, sir. Am foarte mult de lucru.

James Williamson pătrunse în birou, dar machiajul ei era refăcut.

Pe Malko îl surprinse apariția tinerească a șefului biroului CIA din Londra. Ochii mari, albaștri și extrem de vioi, luminau un chip foarte adolescentin. Părul blond era tuns foarte îngrijit, îi strânse călduros mâna lui Malko.

— Regret că v-am făcut să așteptați. Sper că nu v-ați plictisit prea tare. Mandy s-a ocupat cum trebuie de dumneavoastră?

— De fapt…

— Este foarte timidă, explică șeful biroului CIA din Londra. De fapt, secretara mea a trebuit să se opereze, iar Mandy s-a oferit să o înlocuiască două săptămâni. Ea este fiica directorului Departamentului Informații de la Langley[6]. Își face studiile aici, la Londra. Slavă Domnului, nu este la curent cu tot ceea ce se întâmplă aici. Din fericire, Jane se întoarce mâine.

Malko nu regreta câtuși de puțin îmbolnăvirea lui Jane. Îi era însă destul de greu să se concentreze.

— Deci, spuse el, încercând să scape de gândurile negre, ce se

întâmplă în acest frumos oraș?

Cu un râs sec, americanul scoase dintr-un sertar al biroului un pachet înfășurat în hârtie Kraft. Îl puse pe măsuța din fața lui Malko.

— Nu mare lucru, dar Langley a solicitat intervenția dumneavoastră. Se pare că sunteți specialist în probleme libiene. Ne-a căzut în cârcă o poveste bizară pe care vrem s-o clarificăm.

— Vă ascult, zise Malko.

— Ei bine, acum vreo douăsprezece zile, în La Valetta, capitala Maltei, într-o cabină telefonică, un bărbat a fost spulberat de o explozie. Explozibilul era ascuns în receptor și a fost declanșat de la distanță de interlocutorul său.

— Cine era acest bărbat?

— Un american de origine irlandeză, Kevin O'Connor. Născut în 1938, în Irlanda de Sud, în comitatul Sligo. Ofițer radiotelegrafist în Marină. Înainte de a încerca ceva pe cont propriu, ca intermediar la închirierea unui iaht și, eventual comandant al acestuia, a navigat vreme de douăzeci de ani pe cargouri și petroliere. Locuia într-un mic apartament din Newport, statul New York, și nu lăsa deloc impresia că s-ar scălda în aur.

— Ce făcea în Malta?

— N-am descoperit încă. Știm însă că plecase din New York cu patru zile înainte de această întâmplare și s-a oprit două zile la Londra. În Malta a sosit, deci, cu două zile înainte de moartea sa. După toate aparențele, trebuia să plece în aceeași zi. În hotelul în care a locuit, *Marina*, am găsit un bilet de avion pe ruta Malta-Roma-Paris-New York, pe numele Brenden Coyne. Prin urmare, avea asupra lui două pașapoarte, unul pe numele său real, altul irlandez, pe numele Coyne. Fals, bineînțeles. Autoritățile de la Dublin ne-au confirmat acest lucru. Pașaportul cu pricina făcea parte dintr-un lot furat acum trei ani. O'Connor a călătorit mult sub această falsă identitate: Suedia. Norvegia. Marea Britanie, insulele anglo-normande.

James Williamson vorbea sacadat. Privirea îi era în continuă mișcare și avea mici ticuri. De pildă, întorcea brusc capul, dintr-o parte sau din alta.

— Știți pentru ce? întrebă Malko.

— Nu încă.

— Știți atunci cine l-a ucis?

— Nici asta.

Prin fața lui Malko trecu un înger care semăna cu Hercule Poirot. Nu înțelegea de ce CIA voia să-i încredințeze cazul unui marinar asasinat. James Williamson anticipă întrebarea.

— Știu că toată această întâmplare este la prima vedere banală, recunoscu el. Dar moartea acestui cetățean american a stârnit curiozitatea biroului nostru din Malta. Omologii maltezi au dibuit

câteva chestiuni interesante. S-ar putea ca O'Connor să fi fost, în secret, și în Libia în timpul scurtului său sejur în Malta. În orice caz, într-una din cele două nopți n-a dormit la hotel. Alertați de pașaportul fals, am cerut maltezilor să verifice lista persoanelor care urmau să părăsească insula în aceeași zi cu O'Connor. Ei au descoperit un al doilea pașaport fals, de asemenea irlandez, pe numele Wilfred Reilly. Purtătorul său a trecut prin Malta exact în aceleași zile ca și O'Connor. A locuit la hotelul *Phoenicia* din La Valetta. Avem semnalmentele lui. Brun, cu un aer vag asiatic, datorat feței cam turtite. Am difuzat portretul robot tuturor birourilor noastre, dar asta n-a condus, deocamdată, la nimic. Se pare că există o legătură între acești doi bărbați, dar nu cunoaștem adevărata identitate a celui de-al doilea. Maltezii ne-au mai dat o informație prețioasă. În timpul sejurului acestor doi indivizi, autoritățile portului La Valetta au remarcat sosirile și plecările unei vedete a Marinei Militare Libiene. Or, acest vas a fost identificat. Este cel utilizat de agenții libieni pentru deplasările lor. Mai este ceva. Centrala noastră de ascultare a convorbirilor telefonice din Tunis a interceptat o comunicare – asta chiar în timpul șederii lui O'Connor în Malta – între un bărbat care ar putea fi al doilea posesor de pașaport fals, și un altul, pe care îl cunoaștem bine: colonelul Nasser Ali Nashour.

— Cine e?

— Un ofițer al Mathabei[7], care lucrează cu Moussa Koussa. Este specialist în lovituri de anvergură și a locuit la Londra, sub acoperire diplomatică, în 1989. Kadhafi îi încredințează dosare delicate, care necesită abilitate și discreție. Or, în timpul acestei convorbiri interceptate, el părea a stabili o întâlnire. Poate cu acest O'Connor și așa-zisul Wilfred Reilly.

— Nu știți mai multe despre O'Connor?

— Nimic. Nu figurează în băncile noastre de date. Aparent, un om fără istorie.

— Care călătorea cu un pașaport fals și a fost ucis într-un mod sofisticat…

— Încă nu v-am spus tot. Colonelul Nasser Ali Nashour s-a ocupat, în trecut, de livrările de arme către IRA. El este cel care a furnizat încărcătura *Eksund-ului,* un vas care făcuse escală în Malta și a fost mai apoi interceptat la vama franceză. Ca și alte vase care transportau arme vândute de libieni Armatei Republicane Irlandeze, de altfel. E normal să fie așa. Malta se află față de Tripoli la o distanță de câteva ore pe mare, iar serviciile secrete libiene sunt bine implantate acolo.

— Este, prin urmare, o afacere irlandezo-libiană, remarcă Malko. Asta nu vă privește direct.

— Mai întâi, O'Connor era cetățean american. Apoi. CIA se interesează de tot ceea ce privește Libia. Este un ordin de la Casa

Albă.

— De ce nu colaborați cu MI5 și MI6?

James Williamson râse încă o dată sec.

— Pentru că mă întreb dacă nu cumva ei sunt responsabili de moartea lui Kevin O'Connor.

Un înger trecu din nou prin fața lui Malko, de data aceasta îmbrăcat în drapelul englez, și o luă la goană oripilat.

— Nu știam că au și ei kilerii lor, spuse Malko.

— Este adevărat că, în general, verilor britanici le repugnă metodele violente. Dar cu IRA mai fac și ei câte o excepție. Faptul că nu reușesc să-i vină de hac, îi înnebunește de-a dreptul. Mai ales acum, când IRA împrăștie explozii prin Londra. Nu-i de mirare că, în ultimul timp, au tratat chestiunea cu duritate. În Gibraltar, în '89, un comando al Forțelor speciale britanice, cu ajutorul unei femei, a atras într-o capcană trei membri IRA neînarmați și i-a împușcat pe la spate. Cu toate că Margaret Thatcher a declarat că a fost o eroare regretabilă, întâmplarea a făcut vâlvă în Irlanda de Nord. O unitate de informații a armatei a desemnat un căpitan să lichideze orice membru al Armatei republicane prins în acțiune. Este mult mai ieftin decât un proces.

James Williamson își legăna capul cu încântare.

— Mai știm – continuă el – că forțele britanice au colaborat cu tot felul de scursuri pentru executarea membrilor IRA refugiați în Irlanda de Sud, având în vedere că Irlanda de Sud refuzase cu obstinație extrădarea lor în Marea Britanie. Băieții sperau că vor avea parte de zile fericite acolo. Numai că, atunci când soldații lor sunt împușcați ca iepurii în Irlanda de Nord, verii noștri se enervează și acționează în consecință. Deci, prefer să nu-i întreb cine l-a lichidat pe Kevin O'Connor și să încercăm să descoperim noi înșine. Dacă se va dovedi că ei sunt la fel de inocenți ca un miel abia născut, va fi timp suficient să-i punem pe urmele afacerii.

Malko suspină resemnat.

— Bine, zise el. Când pleacă următorul avion spre Malta?

James Williamson scutură capul de parcă ar fi fost un câine care-și scutura blana.

— Nu cred că este necesar să mergeți până acolo. Kevin O'Connor a fost înmormântat, lucrurile lui, pe care oricum nu le-a reclamat nimeni, au fost trimise consulatului nostru. Camera sa de hotel a fost trecută prin cel mai fin pieptene.

— Și în Statele Unite?

— FBI-ul i-a cercetat apartamentul și continuă să exploreze toate pistele.

— Atunci, ce mai rămâne de făcut? întrebă Malko.

— Asta, spuse americanul, lăsând să cadă pe masă conținutul

sacului învelit în hârtie Kraft maronie.

Luă mai întâi din pachet un cartonaș dreptunghiular de culoare portocalie și i-l întinse lui Malko. Era vorba despre un tichet menit să permită recuperarea fotografiei numărul 486, făcută la Muzeul Doamnei Tussaud din Londra. Nu era nicio dată înscrisă pe carton.

— Tichetul se găsea în buzunarul unui costum, pe fundul valizei lui Kevin O'Connor, explică James Williamson. Această fotografie trebuie recuperată.

Malko simți că se sufocă.

— Să nu-mi spuneți că m-ați făcut să vin de la Viena până aici pentru a recupera această fotografie. Secretara dumneavoastră ar fi putut să facă treaba asta.

— Nu vă enervați, îndreptă lucrurile americanul, nu suntem nebuni. În timp ce se găsea în Malta, O'Connor a dat două telefoane la Londra din hotelul său. Am descoperit numerele cu pricina. Unul corespundea unei societăți panameze, care avea un repondeur, iar celălalt unei adrese din Kensington Court, cartierul rezidențial din fața Hyde Park-ului. Proprietarul se află în Africa de Sud. Și-a închiriat apartamentul. Credeam că O'Connor ar fi putut locui acolo, singur sau cu cineva. Acel cineva s-ar putea să fie chiar celălalt bărbat din Malta. Trebuie identificat locatarul clădirii cu numărul zece din Kensington Court. De așa ceva secretara mea n-ar fi capabilă.

Lui Malko, deconectarea afișată de James Williamson nu-i inspira încredere. Modul în care Kevin O'Connor fusese asasinat determinase intervenția unui mare serviciu de spionaj. Era, deci, o afacere importantă. Tot ceea ce privea Libia interesa Statele Unite în cel mai înalt grad. Și, dacă CIA descoperea amestecul murdar al britanicilor, asta ar putea constitui o excelentă monedă de schimb pentru mai târziu. Cu un aer detașat, James Williamson era pe cale de a-l pune pe Malko pe urmele unei afaceri putrede. Adevărul este că nu aduceai la Londra un agent de talia lui Malko pentru un simplu control de rutină.

Americanul îl conduse până în biroul secretarei. Mandy Sutton dispăruse, lăsând mașina de scris descoperită. Malko nu avea altceva de făcut decât să tragă de primul fir al acestei anchete, cu speranța că nu va descoperi o grenadă dezamorsată la capăt.

Capitolul III

În fața muzeului doamnei Tussaud – una dintre atracțiile turistice cele mai vizitate ale Londrei – era coadă. Malko găsi cu ușurință standul Foto-Finish, situat la parter. Dădu tichetul și cinci lire, iar funcționarul îi înmână un plic, pe care îl deschise abia la ieșire. Conținea o singură fotografie, făcută cu blitzul: un bărbat și o femeie, de o parte și de alta a statuii de ceară a lui Arnold Schwartzenegger. Era îmbrăcat într-un trenci, avea vreo cincizeci de ani, ochi albaștri, părul în vânt și fața brăzdată de riduri. Ea, micuță, slabă, cu părul tuns perie, purta un impermeabil verde crud. Bărbatul nu era nimeni altul decât Kevin O'Connor. Cine era însă micuța blondă?

Malko luă un taxi și se îndreptă spre Kensington Court. Un labirint format din patru străzi liniștite, ce dădea în Kensington Road, marea arteră paralelă cu Kensington Gardens. Imobilele acestei zone rezidențiale erau tipic britanice, iar numărul zece nu făcea notă discordantă. Pe sonerii apăreau doar numerele apartamentelor. Opt în total. Imposibil de știut căruia îi aparținea numărul de telefon. În Kensington Road găsi un taxi, care îl conduse la Meridian, hotelul unde James Williamson îi reținuse un apartament. Apoi, chemă agenția cu pricina. Spuse că îl interesează apartamentul de închiriat de la numărul zece și că dorea să ia legătura cu cel care se ocupă de asta. Momit de un eventual comision, funcționarul se arătă foarte îndatoritor și promise că va face tot ce îi stă în putință pentru a-l servi pe Malko. Pentru moment nu mai avea nimic de făcut. Formă așadar numărul lui Mandy Brown, căreia i se spunea cândva și Mandy târfa, acum ducesă de Ventnor, prin căsătoria ei cu ducele care purta același nume. Proprietar al unui castel cu două sute de camere din Kent, al câtorva zeci de mii de hectare și al unei cantități de acțiuni după care ar fi tânjit până și Rockefeller. Frumos ca un zeu și orfan. Dar, cum nimeni nu este perfect, era pederast ca o focă. O voce ceremonioasă răspunse imediat.

— Reședința ducelui de Ventnor. Vă ascult.

Malko își spuse numele și butler[8]-ul îi răspunse distant:

— Mă voi duce să văd dacă doamna ducesă Pamela este acasă.

Pamela? Când vocea lui Mandy Brown izbucni în receptor, Malko tocmai voia să închidă, crezând că este o greșeală.

— Malko, curvă ce ești, de unde telefonezi?

Oh, mereu aceeași încântătoare franchețe!

— Sunt la Londra. Te cheamă Pamela acum?

— Este al doilea prenume al meu. Mi se pare mai șic. Ești singur?

— Da.

— Bine, atunci vom cina împreună. Vino să mă iei la ora nouă. Voi

rezerva eu locurile. Îți dau adresa: 18. Belgravia Square.

— Ce etaj?

— Sunt singurul locatar, zise Mandy cu simplitate. Vei vedea, e drăguț la mine… Hei, aștept.

— Ce anume?

— Ești sigur că nu vrei să mă pui pe urmele unei afaceri care pute? Nu sunt niciodată convinsă de bunele tale intenții.

Malko o asigură că nu poate fi vorba de nicio afacere murdară. Nu i-a fost prea ușor să o liniștească. După ce o sunase ultima dată, biata femeie se trezise vânată de irakieni la Viena. Mandy era însă mult prea dotată pentru supraviețuire, ca să nu profite de fiecare întâlnire cu Malko pentru a mai pune un ban la ciorap. De altfel, după aventurile de la Honolulu și primele trei milioane de dolari, câștigate cu sudoarea sublimelor sale fese, ea făcuse carieră. În cele din urmă pusese mâna pe lozul cel mare. Câțiva ani mai devreme, Malko o lăsase în brațele unui bătrân iemenit miliardar, care, din nefericire, își dăduse obștescul sfârșit înainte de a reconstrui pentru ea templul reginei din Saaba. Acum locuia în cel mai șic cartier al Londrei, chiar în fața palatului Buckingham. De când cu primul ei orgasm pe o saltea de dolari, Mandy Brown îi păstrase o afecțiune particulară lui Malko. Pentru liniștea sa, el nu se întrebase niciodată care era contribuția lui la acel orgasm și care era contribuția dolarilor.

Se strecură sub duș. Mandy i-ar putea fi, într-adevăr, utilă, gândea el. Cunoștea pe toată lumea din Londra.

Un *butler* cu chip de marmură luă cu un gest delicat paltonul din cașmir al lui Malko și anunță cu voce bine timbrată:

— Ducesa vă așteaptă în salon, sir.

Holul în care pătrunse semăna, mai degrabă, cu o catedrală decât cu o cabană pentru iepuri. Ți se apleca de atâta marmură. Lustra, demnă de *O mie și una de nopți,* lumina mobile prețioase, atât de numeroase, încât te-ai fi crezut într-un magazin specializat. Valoarea celui mai modest tablou reprezenta, cu siguranță, salariul butler-ului pe mii de ani.

— Malko!

Tânăra americancă apăru în celălalt capăt al holului, cu gura pregătită pentru sărut. Părul negru îi cădea în cascade pe umeri, ochii îi erau subliniați cu dermatograful. Era îmbrăcată straniu: un bolerou din paiete aurite, suficient de decoltat pentru a dezvălui trei sferturi din pieptul ei bogat, care se oprea exact sub sâni. Între bolero și fusta incredibil de strânsă pe șolduri, pielea rămânea descoperită. Mandy înainta cu mare greutate din cauza fustei lungi și strâmte.

I se părea că se mai înălțase. Și totuși, depășise cam de multișor vârsta la care ar fi putut să mai crească. Privindu-i picioarele, Malko înțelese: era cocoțată pe tocuri înalte de cincisprezece centimetri.

După o penibilă traversare a holului, Mandy se aruncă în brațele lui Malko fără să se sinchisească de butler, care urmărea scena nemișcat ca o statuie. Limba ei îi pătrunse atât de posesiv în gură, încât el crezu că vrea să-i fure amigdalele. Frecându-se de el ca o cățea în călduri, Mandy îi șopti:

— Nu te sinchisi de el, este pederast.

Scumpa mea, nu se schimbase absolut deloc.

Mandy se tot lipea de el, plină de încântare.

— Nu-i așa că toaleta mea e superbă? Îi luă mâna și i-o puse pe coapsă, în așa fel încât el putea pipăi, sub mătase, jartierele șerpuitoare.

Ea râse și îi spuse încetișor:

— Ticălosule! Știu la ce te gândești. Dar trebuie să mai ai răbdare. Vreau să halim și să te prezint soțului meu, ducele.

— Crezi că e necesar? întrebă Malko, prea puțin entuziasmat.

Mandy îl trase după ea.

— Neapărat, îi răspunse ea, pe un ton care nu admitea replică. Soțului meu îi place să știe cu cine ies.

O urmă într-un salon cu structură din lemn, luminat de văpăile focului din șemineu. Soțul lui Mandy, în sacou, cravată cu dungi transversale în culorile clubului său și pantofi din lânică, citea *Times* cu o sticlă de *Gaston de Langrage XO* așezată pe măsuța din fața lui. Ducele era un bărbat distins, cu trăsături regulate și frunte înaltă. Se ridică și se îndreptă spre Malko cu mâna întinsă.

— Mandy mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

— Încântat să vă cunosc.

Strângerea sa de mână era învăluitoare ca aceea a unei femei, iar ochii săi verzi erau complet inexpresivi.

— Nu veniți să cinați cu noi? întrebă Malko fără nicio urmă de perfidie.

— Nu, îmi pare rău, am alt program. Câțiva prieteni mă așteaptă la club pentru o partidă de whist. Rămâne pentru altă dată. Sper că ne veți face plăcerea să luați masa cu noi, întruna din zilele următoare.

— Bineînțeles, spuse Malko.

Mandy trăgea deja de el. Abia ajunși în hol, ea pufni în râs:

— Vorbește de club! Aiurea! Așteaptă un puștan cu o sculă enormă și o piele fină, fină de tot, care să i-o tragă nebunește. Are o cameră la etajul doi, plină cu tot felul de chestii de piele, lanțuri și alte accesorii. Este foarte dulce ducele meu. Îi place teribil să fie martirizat.

Un splendid Rolls-Royce, Silver Phantom VI, de un verde smarald, era parcat în fața intrării. Înalt ca un camion, cu ferestre negre, scânteietoare. Șoferul, la fel de tacticos ca și butler-ul, se ridică de la volan ca să le deschidă portiera.

— Este ultimul cadou de la bătrânul Zag – îți amintești? – miliardarul meu iemenit, explică Mandi. L-a comandat înainte să moară. N-a mai apucat să-l vadă, sărmanul. M-am distrat bine cu el, n-am de ce să mă plâng.

Aproape că nici nu s-a aplecat când au intrat în mașină. Mandy se încolăci imediat în jurul lui Malko. Un geam opac îi despărțea de șofer. În spatele Rolls-ului era un adevărat palat: o consolă cu un mic televizor, un video Samsung, un strălucitor bar de cristal, o sticlă de Dom Perignon într-o frapieră, o blană de panteră pe podea. În vreme ce Rolls-ul pornea silențios, Mandy dădu drumul casetofonului cu vârful piciorului.

— Vom merge la San Lorenzo. Este ultimul strigăt al modei, anunță ea. Locul unde Lady Di își aduce puștii. Poate o vom vedea și pe ea. Și apoi…

Prin fața ochilor ei treceau valuri de spermă

În vreme ce Phantom VI rula silențios spre West End, Mandy, zisă și Târfa, începu încălzirea lui Malko pentru momentul valurilor de spermă ce urmau să se reverse.

*

* *

San Lorenzo, în Beauchamp Place, nu departe de Harrods, era zgomotos, inconfortabil și oferea o modestă bucătărie italienească. Un ciorchine de manechine ciocolatii, îmbrăcate țipător, aștepta la bar, alături de o creatură cu turban, de vârstă greu de precizat, demnă de un film din anii ’20. Mandy, poate datorită titlului său, fusese condusă direct la mezanin, deasupra barului, de un chelner ieșit, mai degrabă, din filmul „Nașul”.

De obicei, Mandy le devora, dar, de data aceasta, abia se atinse de spaghete. Oricum, păreau aduse direct dintr-o betonieră. Pe Malko, din tot ceea ce s-a servit, nu l-a interesat decât vinul. Un excelent Saint-Emilion din podgoria Tertre-Daugay. Era cu ochii pe bar. Văzu două femei ce tocmai intraseră, instalându-se acolo în așteptarea unei mese. Una dintre ele avea niște ochelari enormi, părul negru tapat, niște pantalonași multicolori și o vestă de un galben țipător. Cealaltă, scundă, era înfășurată într-un impermeabil în aceeași nuanță de verde ca și Rolls-ul lui Mandy. Cu părul ăsta tuns perie ai fi zis că e bărbat. În urechea stângă avea un cercel mare și rotund. Lui Malko nu-i venea să-și creadă ochilor. În fața lui, la bar, se afla necunoscuta fotografiată la Muzeul doamnei Tussaud.

Capitolul IV

O lovitură zdravănă în gleznă îl făcu pe Malko să tresară. Privirea i se încrucișă cu privirea furioasă a lui Mandy Brown.

— Te interesează această târâtură? Ai chef de giumbușlucuri? Te las singur sau mai poți aștepta?

Doamne-Dumnezeule, ce maniere pentru o ducesă! Malko nu voia să o vadă dezlănțuindu-se. Îi prinse mâinile și îi aruncă cea mai dulce privire de care era el în stare. Norocul îi surâdea și ar fi fost păcat să rateze totul din cauza lui Mandy. Să găsești pe cineva într-un oraș cu zece milioane de locuitori însemna că l-ai apucat pe Dumnezeu de-un picior. Când îți pică o asemenea pleașcă, merită să renunți la o seară de amor cu Mandy.

— Numai tu mă exciți, îi răspunse el Tonul lui plin de răceală nu se potrivea deloc cu această înflăcărată declarație. Dar și această blondă mă interesează. Pentru a îndepărta orice neînțelegere, Malko scoase din buzunar fotografia de la muzeul Tussaud și i-o vârî lui Mandy sub ochi.

— E Arnie! exclamă Mandy încântată.

— Statuia lui de ceară, o corectă Malko. Dar, în stânga lui, vezi cine e?

— Aș zice că această blondă, recunoscu Mandy. Ce-i cu fotografia asta?

— Iată motivul vizitei mele la Londra: bărbatul de alături a fost ucis acum câteva zile în Malta. Explozibil plasat într-un telefon.

— Rahat! exclamă Mandy Brown. M-am săturat de killerii tăi. Și eu, care credeam că veniseși să mi-o tragi… Vrei să mă amesteci în povestea asta dementă?

— Pentru nimic în lume, o încredință Malko. Se prea poate ca fata să nu aibă nimic de-a face cu acest asasinat. Nu știu ce legătură există între aceste personaje din fotografie. S-ar putea să fie vorba de o simplă amiciție.

Blonda cu părul scurt și prietena ei erau tot la bar, cu paharele de Caipirinhas[9] în față. Mandy o privi cu un aer mirat.

— Ciudat, am impresia că o cunosc…

— Cum?

Un noroc mai mare nici că se putea. Mandy spulberă repede speranțele lui Malko:

— Probabil că am mai văzut-o pe aici. Știi doar că nu am obiceiul să iau ceaiul cu pipițele. Hai să lăsăm totul baltă. Mi-e foame.

Blonda părăsi barul împreună cu prietena ei, pentru a se instala la una din mesele eliberate și trecu pe la un metru distanță în spatele lui Malko. Acesta din urmă o văzu pe Mandy zâmbind.

— Mă cunoaște, fără îndoială. M-a salutat, îi șopti ea.

Malko le urmări cu privirea pe cele două femei până când s-au așezat la trei mese depărtare de ei. Micuța blondă, în jur de patruzeci de ani, cu trăsături fine, dar aproape masculine. Degetele îi erau pline de inele scumpe. Avea o traistă pe umăr și era încălțată cu balerini.

Mandy Brown rămase pe gânduri.

— Nu reușesc să-mi amintesc unde am văzut-o și nici n-am chef să o întreb. Hai să mergem.

Din cauza fustei strâmte, coborârea scării a fost extrem de dificilă, iar balansul șoldurilor ei un deliciu pentru meseni. Văzându-i, șoferul țâșni din Phantom și le deschise portiera. Mandy nici nu se văzuse bine în mașină, când se și lipi de Malko.

— N-ai decât să te gândești la blonda ta, zise ea, asta nu te împiedică să te culci cu mine.

Malko îi adresă cel mai fermecător surâs al său.

— Pot să-ți cer ceva?

— Tot ce vrei, gânguri ea. Vocea îi era plină de subînțelesuri.

— Să nu plecăm imediat.

Privirea lui Mandy Brown deveni și mai languroasă.

— Ticălosule, murmură ea, ai chef să faci dragoste în fața trecătorilor. Ce-ar fi să mergem în fața palatului Buckingham? E și mai excitant.

— Nu e vorba de asta, se văzu Malko obligat să recunoască. Vreau să o aștept pe fată și să verific ceva.

Crezu că Mandy Brown îi va scoate ochii. Se repezi furioasă asupra lui, cu unghiile pregătite de atac. Malko simți o înțepătură pe obrazul stâng. Slavă Domnului, reuși să-i prindă mâinile înainte ca ea să îl chiorască. Mandy făcea spume. Pe bune.

— Crezi că am să aștept până când îți rezolvi tu problemele? Mă duc să-ți aduc strâmbătura. Însoțind cuvintele cu gestul, ea se aruncă asupra portierei, deschizând-o. Era într-adevăr capabilă să plece în căutarea necunoscutei blonde. Malko abia avu timp să o apuce de mijloc. Mandy Brown era la fel de instabilă și de periculoasă ca nitroglicerina. În încercarea ei de a scăpa din strânsoare, sânii îi țâșniră din bolerou, chiar în fața unui cuplu care ieșea din restaurant. Dar, pentru că suntem la Londra, bărbatul se mulțumi să arunce o privire admirativă spre Rolls-Royce. Malko reuși să o bage pe Mandy în mașină, așa ciufulită, cu pieptul dezgolit și furioasă cum era, și închise portiera.

— Iar m-ai tras în piept, zise ea. Niciodată nu vii aici pentru mine.

— Îmi pare rău, o asigură el. Aș minți dacă aș spune că-mi displace această întâlnire, dar am un job aici. Te sun mâine.

Deschise portiera, sări și trânti ușa. Nu voia să rămână în fața restaurantului, așa că se îndreptă spre *Brompton Road.* Dintr-odată

începu să dea înapoi. Mandy se aruncă din mașină așa cum era, cu boleroul în jurul taliei. Lacrimile îi stricaseră machiajul. Fără să scoată un cuvânt, se aruncă în brațele lui Malko. Un șofer de taxi, aflat în apropiere, îi privea blazat.

— Iartă-mă, spuse ea pozând în fetiță nevinovată. Te văd atât de rar. Întoarce-te și nu-ți voi ieși din cuvânt.

Se urcară din nou în Rolls. Mandy întreprinse tot ce se cuvenea pentru a-i fi iertată ieșirea. Îngenunche pe blana de panteră, îl dezbrăcă într-o clipită și începu să-i administreze o felație așa cum știa numai ea. Când rezultatul o satisfăcu, se ridică. Ochii îi erau umezi, sfârcurile i se întăriseră.

— Te vreau, gemu ea.

— Cu rochia asta…

— Rahat! Cu un gest sigur își desfăcu fermoarul, își smulse fusta strâmtă și rămase numai în ciorapii negri, care urcau foarte sus pe coapse. Prin geamul despărțitor, Malko vedea ceafa șoferului. Slavă Domnului, acesta nu știa ce se întâmplă în spatele lui. Mandy se așeză din nou în genunchi, îl prinse pe Malko între sâni, masturbându-l încetișor între ei, completându-și din când în când mângâierea cu limba. Se întrerupse pentru a se întoarce spre băruleț, de unde luă mai întâi un flacon plin cu un lichid de culoarea ambrei. Apoi, înainte de a-l servi pe Malko cu o vodcă, își turnă într-un pahar sferic o porție zdravănă de *Gaston de Lagrange XO*.

— Pentru revederea noastră! toastă ea.

Puse o casetă și o muzică romantică învălui Rolls-ul. Din când în când se auzeau pași pe trotuar. Trecătorii își aruncau privirea pe sublimul Phantom VI. Un cuplu se opri câteva minute și îi cercetă toate încheieturile, fără a-și putea reține comentariile favorabile. Nu o putea vedea pe Mandy. Îngenuncheată ca o hetairă, aducându-i lui Malko ofranda unei guri la fel de arzătoare ca și craterul lui vulcan. Prezența acestor martori, parcă dintr-o altă lume, o excita teribil.

Își trase sufletul, ca să-i poată răspunde:

— De când am această mașină, visez să mi-o tragi în ea. Vino.

Se urcă pe bancheta de piele, cu fața lipită de geam. De partea cealaltă, cuplul cu pricina își continua comentariile. Lipit de Mandy, Malko pătrunse în ea dintr-odată, cât de adânc era posibil. Femeia scoase un fel de șuierat, ca un pneu care se dezumflă și se trase și mai tare în întâmpinarea lui. Cu palmele sprijinite pe geamul negru, ea gemea la fiecare mișcare a lui Malko. Ținându-și mâinile încleștate de coapsele elastice, bărbatul se retrase aproape în întregime, pentru ca să se arunce apoi înainte cu toate forțele. Simți mușchii intimi ai lui Mandy cum se strâng împrejurul lui, în timp ce coapsele i se ondulau cu o mișcare din ce în ce mai brutală. Femeia se prăbuși ca o păpușă stricată, cu fața îngropată în pielea banchetei, continuând să-și anunțe

orgasmul prin sunete sacadate, de parcă ar fi fost un motor cu autoaprindere. Printr-un efort de voință admirabil, Malko reuși să nu explodeze. Dimpotrivă, el se retrăgea, mereu la fel de strălucitor și, pentru a douăsprezecea oară de când începuse, aruncă o privire spre ieșirea lui San Lorenzo. Îmbina utilul cu plăcutul. După calculele sale, necunoscuta blondă și prietena ei ar fi trebuit să treacă la desert. Nu era normal să renunțe la al său. Când își îndreptă sexul spre despicătura feselor ei, Mandy Brown fremătă și îl întrebă:

— Ticălosule, ce vrei să-mi faci?

De parcă n-ar fi știut…

Malko își prelungi plăcerea tatonând sfincterul încă strâns. Era cel mai delicios moment. Punându-și mâinile pe șoldurile lui Mandy, începu să apese progresiv în centrul feselor deschise. La început avu impresia că nu va izbuti să pătrundă… Apoi, sfincterul se deschise, înghițindu-l în bună parte.

Mandy scoase un horcăit scurt.

— Mă doare, zise ea cu o voce de fetiță.

Încă un efort și Malko își simți sexul alunecându-i prin deschizătura strâmtă. N-a durat decât câteva fracțiuni de secundă, dar a fost divin. Când pântecele lui atinse fesele lui Mandy, era atât de excitat încât cu greu se opri să nu explodeze pe loc. Încremeni, cu sângele zvâcnindu-i în tâmple, se retrase aproape în întregime și reveni cu toate forțele.

— Oprește-te, mă rupi în bucăți… gemu Mandy cu o voce copleșită de plăcere.

Era, fără doar și poate, cea mai delicioasă peșteră pe care Malko o explorase vreodată. Șalele îi ardeau, simțea cum vlaga îl părăsește. Fără să se mai poată reține, el se scufundă din ce în ce mai repede în teaca strânsă în jurul lui, în vreme ce Mandy gemea din ce în ce mai răgușit. Silver Phantom-ul tremura din toate încheieturile.

— Hai! Hai! striga Mandy cu o voce de nerecunoscut.

Răcnetul de plăcere al bărbatului din momentul ejaculării și strigătul strident al femeii au trecut, cu siguranță, dincolo de geamul despărțitor.

Mandy alunecă încetișor pe banchetă.

— *My God!* suspină ea. Din clipa în care ți-am auzit vocea la telefon, numai la asta m-am gândit. Tu ești singurul tip cu care mă simt bine într-un asemenea moment. Și în multe altele.

— Mulțumesc, răspunse Malko.

Începu să se aranjeze. Recreația se terminase.

Mână în mână, îmbrăcați, Malko și Mandy pândeau intrarea de la San Lorenzo, instalați pe canapeaua Rolls-ului. Mandy, cu un Cointreau, Malko cu o vodcă. Trecuse deja o jumătate de oră de când divertismentul lor luase sfârșit.

— Ce dracu' fac strâmbăturile astea? mormăia Mandy Brown, odihnindu-și capul pe umărul lui Malko. Vreau să mă duc la culcare.

— Iată-le!

Părul blond al necunoscutei strălucea în lumina neoanelor. Cele două femei făcură câțiva pe jos, apoi se urcară într-un taxi prăpădit. Acesta trecu pe lângă Rolls care demară la rândul lui. Pe Brompton Road o luă la stânga, îndreptându-se spre vest. După o mie de metri, se opri în fața hotelului Carlton Tower. Prietena blondei coborî și merse spre o străduță plină de anticariate. Taxiul o luă spre nord, spre Exhibition Road. În Kensington Road viră la stânga, rulând de-a lungul parcului.

— Spune-i șoferului să depășească taxiul, îi ceru Malko lui Mandy.

Phantom-ul acceleră și depăși. În trecere, Malko o văzu pe blondă ghemuită într-un colț al taxiului. Când Rolls-ul ajunse în Kensington Court, taxiul era încă departe.

— Așteptați-mă la capătul străzii, ceru Malko înainte de a coborî.

În acest cartier liniștit, un Silver Phantom bătea la ochi. Vehiculul dispărea pe străduțele lăturalnice, în vreme ce Malko se adăpostea sub un portic.

Taxiul sosi două minute mai târziu și se opri în fața numărului 10. Blonda în impermeabil verde coborî și intră în clădire. Malko așteptă puțin și apoi se apropie. La etajul doi se aprindea o lumină. Primul rezultat: acestei blonde necunoscute îi telefonase Kevin O'Connor din Malta. Îi era amantă, prietenă sau altceva? Descoperirea identității ei trebuia să fie etapa următoare. Până la urmă, pentru Malko, această seară fusese deosebit de fructuoasă.

Când se întoarse la mașină o găsi pe Mandy moțăind.

— M-ai dat gata, spuse ea cu voce șoptită. Te-aș necăji dacă aș depune armele? Mâine, la opt dimineața, am lecție de golf…

Mandy Brown jucând golf! Dumnezeule, nu credeam s-o aud și pe-asta. Când Phatom-ul se opri în fața hotelului Meridian, Mandy dormea, dar se trezi imediat pentru a-și lua rămas bun.

*

* *

Când telefonul sună, Malko tocmai se pregătea să admire acea dimineață însorită. Vocea distinsă a lui James Williamson întrebă cu delicioasă smerenie?

— Puteți trece pe aici în această dimineață? Aș avea ceva noutăți.

— Și eu, răspunse Malko.

Se îmbrăcă repede și se aruncă într-un taxi cu destinația Grosvenor Square. Secretara care îl introduse în biroul șefului CIA din Londra avea o mustață stufoasă, părul cărunt, fruntea joasă și la fel de mult farmec ca un jgheab. Mandy Sutton dispăruse ca o Fata Morgana…

James Williamson îl invită la *early morning tea**[10]***. Malko îi

povesti de întâlnirea din ajun de la San Lorenzo.

— Bravo! încuviință americanul. Trebuie să aflăm mai multe despre această blondă, dar acum avem altceva mai important de făcut.

— Ce anume?

— Săpăturile FBI-ului în afacerea Kevin O'Connor au dus la descoperirea corespondenței acestuia cu Irlanda de Sud. Corespondența în sine nu este importantă, dar noi nu știam că el are și o locuință acolo.

— Nu mi se pare ceva extraordinar în cazul unui irlandez.

— Poate că aveți dreptate, dar nu uitați că O'Connor nu părea să fi trăit în puf. Deci, trebuie văzut despre ce este vorba. Ar putea fi o simplă cutie de scrisori sau, poate, altceva mult mai interesant.

— CIA are un birou la Dublin, nu-i așa?

Râsul sec al lui James Williamson fu însoțit de câteva gesturi bruște. Pentru o clipă te-ai fi întrebat dacă nu cumva este atins de Parkinson.

— Bineînțeles, spuse el, dar noi îi trimitem acolo pe cei mai slabi. Sau, dacă nu, atunci pe cei de origine irlandeză, care nu sunt potriviți pentru o asemenea afacere. Iată de ce este preferabil să mergeți dumneavoastră acolo…

Nu avea niciun rost să mai discuți.

— Adresa respectivă este din Dublin?

— Nu, este în vestul Irlandei, în Connemara. O regiune superbă, pare-se, foarte sălbatică. Sunteți norocos.

Chiar dacă nu mânuia încă umorul britanic, James Williamson era familiarizat, cel puțin, cu umorul negru… Resemnat, Malko capitulă.

— OK. Mă voi interesa de un avion.

— Sunt câteva zboruri spre Dublin, spuse James Williamson, dar aș prefera să plecați cu o mașină.

Pentru moment, Malko se întrebă dacă nu cumva o mână criminală a vărsat LSD în *early morning tea*-ul șefului CIA din Londra.

— Între Marea Britanie și Irlanda, remarcă el politicos, se află Marea Irlandei.

Drăgălașul râs sec:

— Știu. Dar există și excelente feriboturi. De fapt, vă cer acest mic efort dintr-un motiv foarte precis. Urmați-mă, vă voi explica.

Ieșiră din birou și luară ascensorul până la subsolul ambasadei. James Williamson îl conduse pe Malko într-o boxă, unde se afla un Ford Escort roșu, cu geamuri negre.

— Pentru această minunăție CIA a plătit 70 000 de dolari, anunță el pe un ton șugubăț. Este blindată, are un telefon care vă permite să sunați în orice colțișor din lumea asta și un Hi-Standard cu amortizor și suficientă muniție, pe care îl găsiți în cutia de la bord. Mașina este

pe numele unei societăți care face parte din infrastructura noastră. De la Londra veți merge direct la Holyhead, de unde veți lua feribotul. Biroul lui Dublin este prevenit și, în caz de nevoie, vă va acorda tot ajutorul.

— Nu credeți ar fi fost mai simplu să închiriez o mașină de acolo? Biroul din Dublin ar fi putut, la rândul său, să-mi dea o armă.

— Această afacere a început cu o crimă căreia nu îi cunoaștem nici autorul și nici motivele. Nu am de unde să știu ce veți descoperi la Connemara, răspunse James Williamson, dintr-odată al dracului de serios.

Capitolul V

Mirajul unei misiuni ușurele se îndepărtase. James Williamson deschise portiera Fordului, astfel încât Malko a putut constata cât de groase sunt geamurile… Escortul era un adevărat tanc… E drept, după acel somptuos Silver Phantom părea cam modest, dar CIA nu îl plătea pentru prostioare cu ducese de dată recentă într-o mașină de lux.

— Cine se va ocupa de blonda din Kensington Court? întrebă el. Aveți de gând să pasați informația britanicilor?

— Prefer să mai aștept puțin, din motivele pe care deja vi le-am mărturisit, replică James Williamson. Dacă voi putea avansa în această direcție, nu voi rata ocazia. Langley îmi trimite un tânăr specialist. Dacă nu se va putea face nimic, voi aștepta întoarcerea dumneavoastră. Șeful biroului din Dublin, Anthony Morgan, vă așteaptă, luați legătura cu el imediat cum ajungeți. Între timp, el va încerca să localizeze refugiul lui Kevin O'Connor. Deocamdată, nu am decât numele unui sat…

Din ce în ce mai bine. După ce luă permisul de conducere de la James Williamson, Malko se instală la volanul Fordului și părăsi ambasada printr-o poartă laterală. În cutia de bord găsi arma anunțată, un Hi-Standard, cu un singur glonț pe țeavă. Destul de asemănătoare cu pistoletul său extraplat. O jumătate de oră mai târziu, avea bagajele deja strânse. Mai trebuia doar să o prevină pe Mandy. Îi răspunse o voce adormită:

— N-am mai fost la golf. Vom mânca împreună cu soțul meu, îți trimit Rolls-ul într-o oră.

— Imposibil, răspunse Malko. Plec în Irlanda.

— Cu scârba aia blondă?

Devenise deja o obsesie pentru ea.

— Nu, îi jură Malko. Sau, dacă vrei, cu tine.

Scurtă tăcere. Mandy ezita.

— Cu Phantom-ul ar fi drăguț, spuse ea visătoare. Ne-am putea distra pe drum. Malko se și vedea ajuns la Connemara cu enormul Rolls verde. Nimic mai nimerit pentru o anchetă discretă. Ca și cum s-ar fi dus acolo cu o mașină de pompieri.

— Dacă vii, o avertiză el, vei merge cu o mașină mult mai modestă.

— Asta nu merge? scheună Mandy. Parcă n-ar fi de ajuns că în Irlanda găsești numai iarbă, oi și vapoare? Tu nu poți să mergi în ținuturi normale, cum ar fi California sau Caraibe? Ce vrei să faci acolo?

— Am întâlnire cu un mort, replică Malko. Nu voi sta prea mult. Te sun când mă întorc. În rest, aș vrea să-ți amintești unde ai întâlnit-o pe „scârba blondă".

— Să văd ce pot face, promise Mandy, ceva mai îmbunată.

Ambasada americană din Dublin era ascunsă pe Elgon Road, o stradă liniștită, la numărul 42, în partea de vest a orașului. O vilă mărișoară, într-un parc, cu drapele instalate la intrare. Malko era încântat că pusese piciorul pe pământ solid, după o traversare în care fusese scuturat ca un prun. Marea Irlandei era dezlănțuită, iar rafalele de ploaie îl forțaseră să rămână în cabină.

În comparație cu Londra, Dublinul părea un orășel de provincie, tăiat în două, de la est la vest de râul Liffay, care se vărsa în Marea Irlandei chiar în locul unde fusese amplasat portul. Prea puține clădiri moderne, case frumoase în stil victorian și căsuțe din cărămidă roșie. Peste tot erau presărate pub[11]-uri pictate în culori violente, uneori pline de poezie. Autobuze cu imperială, de un verde stins se târau ca melcii pe străzile strâmte.

Malko urcă la cel de-al doilea etaj al ambasadei unde îl întâmpină un bărbat încă tânăr, cu o superbă barbă neagră.

— Sunt Anthony Morgan, șeful biroului CIA.

— Ați reușit să completați adresa dată de FBI?

— Nu, din nefericire. Am început s-o fac prin intermediul serviciului de telecomunicații, dar nu mi-a mers.

Americanul se apropie de harta din perete și își fixă indexul într-un punct din vestul extrem al Irlandei.

— Aici, în fundul comitatului Connemara, este satul Carna, zise el. Nu găsești acolo decât iarbă, oi și câțiva turiști vara. Vântul este mereu puternic, plouă două zile din trei și nu poți juca golf, asta ca să pună capac la toate.

— Nu știți nimic mai mult?

— Nu, și mi s-a cerut să nu iau legătura cu cei din Jandarmeria Irlandeză. De altfel, din moment ce este vorba de IRA, nici nu ne-ar privi cu ochi buni. În 1986, unul dintre predecesorii mei primise ordin de la Langley să ia legătura cu *Army Council*. Pe vremea aceea, Casa Albă cocheta cu proiectul unei Irlande unificate, membră a NATO. Evident, asta trebuia să treacă și pe la IRA. Proiectul a fost abandonat, verii britanici ne poartă pică și acum, iar irlandezii din sud și-au închipuit că vrem să-i manipulăm.

Din cauza camioanelor care mergeau spre vest, la Athlone sau Galway, lui Malko îi trebuiră douăzeci de minute ca să găsească drumul național șase. După un ciot de autostradă, el se regăsi pe o șosea strâmtă, sub o ploaie torențială, înconjurat de tractoare și camioane. Cât vedeai cu ochii, numai iarbă. Din cauză că era nevoit să conducă pe stânga, trebuia să fie mai atent decât de obicei. Slavă Domnului, existau panouri pe semnalizare în două limbi: engleză și

galică. Ce dracu' căuta el în fundul acestui comitat, Connemara?

Două puștoaice îngenuncheate pe bordura șoselei implorau automobiliștii să oprească, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune. În Irlanda, religia rămânea în drepturi chiar și când făceai autostopul. Atunci când un automobilist mișcat de această pioasă atitudine opri să le ia, Malko nu le depășise de multă vreme.

După Galway, Malko se agăță de volanul Escortului. Cinci sute de viraje în șaptezeci și cinci de kilometri! Pănglicuța de asfalt era într-o stare atât de jalnică, încât aveai impresia că te lași purtat de un cal în galop. Șoseaua se încrețea pe aceste serpentine pline de vizuini și cocoașe pe care le puteai dovedi luând viraje strânse.

La orizont, o landă pietroasă și cenușie. Turbă pictată cu grozamă și nenumărate oi, împestrițate la rândul lor cu marcaje roșii sau verzi pe mutrele lor satanice. Un vânt puternic și continuu culca la pământ vegetația pitică. Sate rare, căsuțe albe înghesuite unele într-altele, de parcă așa ar fi putut rezista mai bine vântului. Unele aveau ziduri mov, galbene sau roșii, în stilul barocului italian, care spărgeau cenușiul înconjurător. Încântătoarele acoperișuri de paie de odinioară au cedat locul celor mohorâte din ardezie. Nu era nimeni pe străzi. Aici nu-ți miști fundul decât ca să mergi la pub sau la biserică.

Aceste locuri austere nu era înveselite, dacă s-ar putea spune așa, decât de nenumărate lăcușoare, adesea la fel de mari ca și acele *lochs* din Scoția. Era, într-adevăr, capătul lumii.

Rafale de vânt de o violență nemaiîntâlnită sfârșiră prin a scutura Escortul, așa îngreunat de blindaj cum era și, totodată, insolit în acest peisaj bucolic și rural.

Câteva coline modeste botezate munți, înecate în brumă, situate mai spre nord, înviorau un pic peisajul platoului neted ca palma: cei doisprezece *ban,* un fel de înălțimi pitice ale Parcului Național din Connemara. La fiecare bifurcație, Malko trebuia să verifice drumul. Semnalizarea era aici complet fantezistă, când în mile, când în kilometri, indicând într-un mod aproximativ cel mai apropiat sat.

Malko încetini. În depărtare, chiar în fața lui, se zărea coasta Atlanticului. Dacă ar fi să te iei după hartă, Carna se găsea la sud de șoseaua Galway-Clifdan și era cel mai vestic sat din Connemara. Un panou alb cu chenar negru îți sărea în ochi: Carna, 3,5 mile. Săgeata îți indica o șosea strâmtă, care șerpuia printre lacuri și landa pietroasă. Încă vreo treizeci de viraje și zări, în sfârșit, satul, întins de-a lungul șoselei și pigmentat cu inscripții B & B. Bed and Breakfast, masă și cazare. Fiecare fermă din Connemara fusese transformată în motel.

Carna era atât de mică, încât o traversai fără să îți dai seama. Făcând cale întoarsă, Malko se opri în dreptul unui pub cu fațadă purpurie, *Old și Castfel*, și intră acolo. Sala era sumbră și, cu excepția

celor doi consumatori de la bar, goală. Un miros acru era atotstăpânitor. Nu se făcea prea des curățenie aici. La început i-a fost destul de greu să-și dea seama dacă persoana din spatele tejghelei era bărbat sau femeie. Păr cărunt, tuns periuță, umeri de hamal… Nu-i lipsea decât o crosă de baseball.

— O bere.

Treizeci de secunde mai târziu, avea în fața lui o halbă de bere neagră și amară, iar barmanița își reluase conversația în galeză cu ceilalți doi clienți. Malko se forță să înghită o treime din băutură, înainte de a i se adresa barmaniței:

— Caut pe un anume O'Connor, Kevin O'Connor. S-ar părea că locuiește la Carna.

Femeia se scărpină în părul scurt și cărunt cu niște unghii murdare. Uitându-se la rezultat, ea răspunse:

— O'Connor? Nu-l cunosc.

— E vaporean, completă Malko.

Barmanița se întoarse spre ușa bucătăriei și strigă:

— Sean!

Un roșcovan bărbos și zdravăn, ieșit parcă dintr-un pliant al oficiului de turism irlandez, apăru la suprafață cu mânecile cămășii suflecate peste brațele artistic tatuate. Ascultă explicațiile lui Malko, concluzionând:

— Nu există niciun Kevin O'Connor aici, la Carna. Îi cunosc pe toți oamenii din sat. Vin cu toții aici. Doar dacă…

— Ce anume?

— Voiam să spun că s-ar putea să nu bea…

Totuși, nu putea crede că a fost cineva hărăzit cu un defect atât de reprobabil. Scutură capul neîncrezător și reluă:

— Nu, mister! O'Connor este un nume irlandez, dar irlandez care să nu vină la pub din când în când nu există. Ați fost greșit informat. Apropo, de ce îl căutați pe acest O'Connor?

— Mi s-a spus că este un bun comandant de vas. Și, pentru că sunt în vacanță pe aceste meleaguri, mă gândeam să-l întâlnesc.

Proprietarul pub-ului supraveghea cu coada ochiului nivelul berii din halba lui Malko. Acesta din urmă se forță să o termine, ceea ce îl liniști pe interlocutorul său; n-avea de-a face cu un băutor de apă.

— Mergeți la Post Office, o jumătate de milă mai încolo, în direcția lui Bug Wash și întrebați de Miss Lisbeth. Dacă există un O'Connor, ea va ști cu siguranță. O voi anunța eu că veniți.

Miss Lisbeth avea un fizic ingrat și amabilitatea unui gardian de pușcărie. Baricadată îndărătul grilajului, îl primi pe Malko mai degrabă cu răceală.

— Nu există niciun O'Connor la Carna, spuse ea. E o eroare, fără

îndoială. Există mulți O'Connor în Irlanda, dar nu aici. Mergeți să întrebați mai degrabă la Clifden, trăiesc oameni și acolo.

Dezamăgit, Malko se întoarse în ploaie, luând direcția Clifden unde va găsi, cel puțin, un restaurant. La ieșirea din Carna se opri să ia benzină. La noroc, întrebă și acolo despre O'Connor. Spre surprinderea lui, bătrânul pompist îi răspunse:

— Ei, O'Connor vine pe aici din când în când, vara. Are un Austin vechi, mereu cu bateria pe ducă.

— Știți unde locuiește?

— Da, pe drumul care duce spre uscătoria de somon, mergând spre golf. O casă mică, cu jaluzele albastre, pe dreapta. Trebuie să faceți stânga-mprejur și s-o luați a doua la dreapta. Aveți de mers o juma' de milă.

Cu plinul făcut, Malko mulțumi și găsi ușor drumul indicat.

Casa cu obloane albastre se găsea la vreo doi kilometri de sat, complet izolată. Obloanele erau trase.

Trecu mai întâi prin fața ei fără să oprească și trebui să mai meargă ceva timp până să găsească un loc bun de întors. Vântul sufla în rafale și locul era cât se poate de sinistru. Întorcându-se, o luă pe un drum public și băgă de seamă o mașină acoperită de o prelată, parcată în spatele casei. Se opri, ieși din Escort și se îndreptă pe jos spre clădire. Aceasta era înconjurată de un teren de vreo mie de metri pătrați, împrejmuit de un zid de piatră, înalt de un metru. Malko încercă să descuie poarta încuiată cu cheia, pe urmă sări fără dificultate gardul. Dădu ocol casei, fără să bage de seamă niciun semn de viață. Se apropie de mașină. Ridicând prelata află că era vorba despre un Austin bej, cea descrisă de pompist. În mod evident, nu mai fusese folosită de multișor. Era parcată în fața unei uși de lemn masiv.

Mai dădu un ocol casei, examină ușa de la intrare, zăvorâtă și ea… După toate aparențele clădirea era nelocuită. Ar fi plecat, fără doar și poate, dar se întreba de ce îl mințise Lisbeth, femeia de la poștă. Ea nu putea să ignore prezența lui O'Connor. De ce să i-o ascundă?

Vântul continua să sufle în rafale, umed și rece, iar nori grei se strângeau către vest. Locul era într-adevăr sinistru și perfect izolat. De ce venea pe aici Kevin O'Connor? Se întoarse în partea din spate a casei și încercă ușa de lemn. Nu părea prea solidă și nu i-ar fi stat bine să plece fără să arunce o privire în interior.

Reveni la mașină și luă un levier. Se apropie de ușa de lemn și introduse instrumentul între toc și zidul de piatră care îl înconjura. Apăsă în serii succesive, se auziră câteva pocnituri, dar ușa nu cedă. Ploaia începuse și, în ciuda pardesiului, simțea cum îl pătrunde umezeala. Enervat, își luă elan și trimise un șut violent în mijlocul ușii, la înălțimea la care se afla zăvorul. Se auzi un pocnet violent, prin aer zburară câteva bucăți de lemn și ușa se dădu la perete,

dezvăluind o cameră sumbră. Făcu un pas în interior, căutând o sursă de lumină. Undeva, în fața lui. Se auzi un zgomot de mobilă mișcată. Se opri brusc.

— E cineva pe aici? întrebă el.

Niciun răspuns. Înăuntru mirosea a umezeală și era la fel de frig ca afară. Deodată îi apăru în față o siluetă, o femeie înaltă, îmbrăcată cu o rochie lungă și cu un fular pe cap. Față îi era în penumbră și Malko nu putu s-o distingă, dar băgă de seamă, în schimb, marele Colt 45, automatic, care se afla în mâna ei dreaptă. Fără nicio ezitare femeia ridică arma, aducând gaura neagră a țevii la câțiva centimetri de pieptul lui.

— Bastard[12], strigă ea. Ca și cum i-ar fi dat o lovitură de bici.

În secunda în care degetul ei strivea trăgaciul, Malko își simți stomacul cum se ridică în coșul pieptului. Era la o clipă de eternitate.

Capitolul VI

Se auzi un pocnet ușor urmat de un strigăt furios. Cartușul percutat nu luase foc! Necunoscuta cu fular făcu un salt înapoi, încărcând din nou cu același gest și aruncând cartușul defect. Mai înainte ca Malko să se apropie de ea, reuși din nou să apese pe trăgaciul Coltului.

Din nou fără niciun rezultat.

Cu un gest de furie, mai trase iarăși înapoi de chiulasa automatului și, pentru a treia oară, ochi chiar în momentul în care Malko reușea în sfârșit să o prindă de încheietura mâinii. Degeaba. Nici al treilea cartuș nu luă foc!

Malko avea impresia că trăiește o clipă ireală împreună cu femeia aceasta care *voia* să îl ucidă dintr-un motiv necunoscut și nu reușea.

Cu pulsul ridicat la două sute, Malko simți cu o ușurare nespusă patul armei de 45 în umăr. Clipa asta de coșmar începea să dureze nițel cam mult. Mai târziu avea să afle ce anume îl salvase. Aruncând arma, o luă la fugă în urmărirea necunoscutei. O găsi în camera din față, lungită în semiîntuneric. Era însă suficientă lumină cât să distingă pușca de vânătoare pe care o ascundea cu brațul stâng îndoit spre un sertar deschis și cartușele pe care le ținea în mâna dreaptă.

Nu avusese timp să le ascundă. Malko se năpusti asupra ei. Necunoscuta dădu drumul armei și, cu mâna dreaptă plină de cartușe, îi dădu un pumn în față cu puterea unui bărbat.

Lovit drept în gură, Malko își simți buza inferioară plină de sânge și se trase înapoi. În același timp, necunoscuta dezlănțuită se repezi spre el și îi dădu o lovitură puternică cu genunchiul sub centură.

Simți că o durere ascuțită îl taie în două. Își reținu greața care îl cuprinse și câteva secunde rămase ca trăsnit, inert. Necunoscuta puse din nou mâna pe armă. Își dădu seama că nu are timp să o încarce și atunci o apucă de țeavă lovind cu toată puterea în direcția capului lui Malko… Acesta reuși să se ferească, iar patul puștii se izbi de tencuiala albă a zidului, spărgându-se în bucăți.

Dar adversara lui Malko nu se descurajă. Cu țeava rămasă în mână încerca să-l străpungă pe Malko, așa cum ai străpunge cu o suliță. El însă reuși să apuce țeava și nu îi mai dădu drumul. Privirile li se încrucișară. Citi în ochii necunoscutei o ură sălbatică, viscerală, amestecată cu spaimă. Se zbătea ca un animal încolțit care putea să ucidă ca să-și apere viața… Scotea printre dinți înjurături șuierate în timp ce dădea întruna din picioare. Aproape la fel de înaltă ca și el, avea o forță deosebită datorată – fără îndoială – unui antrenament fizic continuu.

Se luptară câteva minute ținând fiecare de câte un capăt al țevii, învârtindu-se unul în jurul celuilalt. În sfârșit, dintr-o smucitură

puternică, Malko reuși s-o facă să dea drumul țevii duble pe care o azvârli în celălalt capăt al camerei. Gâfâind, femeia îl înfruntă cu mâinile de-a lungul trupului, cu privirea sălbatică, apoi îi vorbi pentru prima dată.

— Hai! Omoară-mă, ticălos britanic!

Avea vocea șuierătoare, încărcată de ură, dar, în același timp, tremura ca o frunză. Cu siguranță se înșela în privința persoanei.

— Ascultă! începu el.

Nu avu însă timp să continue. Cu un salt de fiară, necunoscuta i se repezi la gât. Îi simți cele zece degete strângându-se în jurul gâtului. Degetele mari îi căutau carotidele. Ca o ucigașă de profesie. Revenindu-și din surpriza provocată de capacitatea reacției fizice a tinerei femei, Malko se forță și smulse cu putere mâna dreaptă cu care îl tortura necunoscuta. Îi răsuci brațul la spate și o târî de-a lungul zidului până spre fotoliul vechi de răchită pe care o aruncă.

Ziua începuse să pătrundă în bucătărie – o sală de mese spațioasă, cu zidurile albe și pardoseala întunecată.

O privi pe necunoscută. În încăierare, fularul îi căzuse lăsând să i se vadă superbul păr roșcat care îi cădea în valuri pe umeri. Chipul triunghiular plin de pistrui era luminat de doi ochi mari verzi care îl fixau cu același amestec de ură și teamă.

— De ce ai vrut să mă omori? o întrebă el.

Necunoscuta nici nu clipi.

— De ce ai încercat să pătrunzi în casa mea?

— Căutam pe cineva.

— Pe cine?

— Pe Kevin O'Connor.

Privirea necunoscutei se întunecă și mai mult.

— Este mort, zise ea cu o urmă de plânset în glas.

— Știu, zise Malko.

Din nou chipul necunoscutei se schimonosi de furie.

— Scârboșenie, vrei să termini treaba pentru ticăloșii ăștia de britanici! Hai, dă-i drumul!

— Nu știu despre ce vorbești, o opri Malko, eu lucrez cu o organizație americană. Ești cumva rudă cu Kevin O'Connor?

Ochii ei frumoși se umplură de lacrimi.

— Era fratele meu. Ei l-au omorât…

— Care „ei"?

— Știi foarte bine. Aceiași care te-au trimis aici să mă omori și pe mine.

— Nu m-a trimis nimeni, protestă Malko. În orice caz, nu ca să te omor. Nici măcar nu știam de existența ta.

— Atunci cum ai ajuns până aici?

— FBI-ul a găsit în lucrurile fratelui tău, la Newport,

corespondența care îi era adresată aici.

Ea ridică o privire mirată.

— Ești de la FBI?

— Nu, doar lucrez cu americanii.

— Ce fel de lucru? Să lichidezi oamenii incomozi?

Dată fiind atitudinea surorii lui Kevin O'Connor, care – în mod vizibil – nu era o oaie albă, Malko se decise să meargă de-a dreptul la țintă.

— Lucrez pentru CIA, spuse el. Ne interesăm de fratele tău din două motive. Mai întâi deoarece călătorea cu un pașaport irlandez fals, atâta vreme cât el era american. Apoi pentru că ne gândeam că a ajuns în Malta ca să trateze livrarea de arme libiene către IRA.

Observă în ochii verzi ai tinerei femei un interes sporit.

— Cum se face că știți atâtea lucruri, remarcă ea, și nu știți totuși cine l-a ucis?

— Da, mărturisi Malko. Știm numai că în Malta mai era un bărbat care călătorea tot cu pașaport fals, un anume Wilfred Reilly.

— Și în plus ucigașii de la serviciile speciale ale britanicilor, adăugă ea cu ironie mușcătoare. Cei care l-au lichidat pe Kevin.

— Este puțin probabil, obiectă Malko. De ce ar fi acționat aceștia atât de departe?

— Ticăloșii ăștia mi-au omorât trei prieteni în Gibraltar, spuse ea cu amărăciune.

— Așadar fratele tău făcea parte din IRA. Și tu la fel?

— Cum, nu știi cine sunt?

— Nu.

— Mairead O'Connor nu îți spune nimic? Nu citești niciodată ziarele?

— Nu.

Ea schiță un zâmbet sardonic înainte de a spune cu voce calmă.

— Sunt sora mai mică a lui Kevin. Sunt în IRA de la șaisprezece ani. La douăzeci de ani am atacat o bancă în contul Organizației și am omorât un polițist… Cu arma asta care n-a mers ceva mai devreme. Mai târziu am fost arestată și am stat zece ani în pușcărie la Armagh. Mai multe luni de grevă a foamei. Am ieșit acum doi ani. A fost cumplit.

Nu a mai spus nimic. Părea un manechin, așa cum stătea cu privirea ei fermecătoare și cu trupul zvelt.

— Ai mai continuat după ce ai ieșit din închisoare?

— M-am mutat, zise ea, am venit să locuiesc la Sligo, într-o siguranță relativă. Învăț galeza[13], iar vara vin aici să fac pe ghidul turistic.

— Și fratele tău făcea parte din IRA?

— Nu, dar le-a făcut câteva servicii. Acum ce vrei?

Își luase din nou blana de fiară, dar părea mai calmă.

— Voiam să aflu cine l-a omorât pe fratele tău, zise el. Acum cred că mă voi întoarce la Londra. Trebuie să explorez alte piste.

Mairead se încordă.

— Ce piste?

— Kevin O'Connor era, se pare, cu adevărat în Malta pentru o istorie cu trafic de arme între Libia și IRA. N-ar fi fost prima oară. Se prea poate să fi fost omorât fie de libieni, fie de serviciile britanice, așa cum ziceai, fie, dintr-un motiv necunoscut mie, chiar de propriii lui prieteni.

— Englezii au fost, repetă cu încăpățânare Mairead.

Se ridică și se îndreptă spre chiuvetă, unde își umplu un pahar cu apă. Gândind că ea s-a calmat, Malko trecu în cealaltă încăpere ca să recupereze Coltul care îi salvase viața.

Când ea îl văzu întorcându-se cu arma, întinse mâna.

— Dă-mi-o înapoi, te rog, este mascota mea.

Fără să mai aștepte răspunsul, ea i-o luă ușor din mâini. Malko nu se alarmă în fața acestui calm aparent. Mairead scoase cartușul care nu explodase și puse un altul în chiulasă, apăsă pe trăgaci îndreptând țeava spre podea. Detunătura îl făcu pe Malko să tresară. În spațiul acesta îngust era asurzitor.

Mairead O'Connor scutură capul.

— Unele cartușe sunt umede. Păstrez de multă vreme acest pistol. Atunci crezi cu adevărat că fratele meu a fost ucis de oamenii din IRA?

— Este una din ipotezele de lucru.

— Este fals! spuse sec Mairead fără să ridice tonul. Știu ce s-a întâmplat cu cel pe care voi îl numiți Wilfred Reilly. A reperat la Malta o echipă de *Pigs*[14]. Sunt cei care au interceptat telefonul de la care obișnuia să sune Kevin. Îl urmăreau, iar tu, tu vii să termini treaba!

Vorbea ușor aplecată înainte, cu trăsăturile crispate și privirea fixă. Se trase ușor înapoi, întinse brațul fixând Colțul spre Malko.

— Am să îți dau o șansă. *Mister Pig.* Dacă este defect, cartușul din țeavă, vei putea merge să te spânzuri în altă parte, dacă nu, o să-ți cauți în cap nouă grame de plumb.

Malko își dădu seama că fusese un prost crezând-o calmă. Era o criminală. Zece ani de pușcărie și cu moralul neschimbat. Schiță un gest și văzu arătătorul cum i se încorda pe trăgaci.

— Stop!

Zgomotul unui claxon de afară îi făcu pe amândoi să tresară. Mairead își încruntă sprâncenele fără să-și schimbe poziția. Rămaseră câteva clipe înțepeniți față în față. Se auziră pași și cineva bătu în ușă; apoi o voce de femeie care chema.

— Mairead.

— Nu mișca, zise ea.

Dintr-un salt, fără să-l scape din ochi, ajunse la ușă, răsuci cheia în broască și întredeschise ușa. Malko zări rapid fața de nevăstuică a lui Miss Lisbeth, poștărița. Ținea în mână un pachet de scrisori.

— Uite poșta, Mairead. *Goodbye.*

Cu mâna stângă Mairead luă scrisorile, cu dreapta ținând Colțul ferit de privirile vizitatoarei.

— *Thank you, Lisbeth,* zise ea cu o voce suavă. Ne vedem în seara asta la *Old Castle.*

Închise ușa din nou, azvârli corespondența pe jos și-i aruncă lui Malko un zâmbet ironic.

— Îți imaginai că este Garda? Aici ei nu se amestecă în treburile noastre. Ai mai câștigat cinci minute, asta-i tot.

Cu toți mușchii încordați, Malko se hotărî să nu se joace de-a ruleta rusească. De la distanța aceasta un glonț de 45 putea să producă multe stricăciuni. Se va năpusti asupra lui Mairead, punând totul în joc atunci când privirea ei se va îndrepta spre una din scrisorile risipite pe pardoseală. Un plic alb cu ștampila *Hotel Phoenicia Malta.* Timbrul era din Malta.

— Privește, zise el, o scrisoare de la fratele tău.

Mairead nu privi în jos. Era într-adevăr o profesionistă.

— Dă-te înapoi și întoarce-te cu fața la perete, îi porunci ea.

Malko o ascultă. Atunci, doar cu vârful piciorului, trase spre ea plicul, se aplecă, îl luă și îl examină cu grijă. Malko auzi foșnetul hârtiei pe care ea o rupea și a scrisorii pe care o scoase din plic. Liniștea se prelungea, interminabilă. Deodată Malko auzi un zgomot nou.

Hohote de plâns.

Se întoarse cu grijă. Aplecată deasupra chiuvetei, Mairead plângea liniștită cu scrisoarea în mâna stângă și Colțul în mâna dreaptă care îi atârna de-a lungul trupului.

— Ce se întâmplă? o întrebă el.

Își trase nasul și, brusc, în ochii ei verzi apăru o licărire de ură.

— Vrei să știi cine l-a ucis pe Kevin? zise ea. Ei bine, îți voi spune. Și ai să știi de ce.

Capitolul VII

Mairead flutură în direcția lui Malko scrisoarea acoperită de un scris fin și regulat.

— Ceea ce îmi scrie Kevin îți dă dreptate… Nu englezii l-au omorât! Mi-e greu să o cred… A presimțit că va fi lichidat. Propriii lui prieteni! Ai mei.

— Când a scris scrisoarea asta?

— În ziua când a murit. (Vocea ei se sugrumă.) În camera lui. Trebuie că a lăsat-o portăresei și…

Vocea i se sparse. Malko o lăsă să plângă câteva clipe înainte de a întreba:

— De ce a sosit aici atât de târziu?

— Îi pusese adresa mea de la Sligo. Au trimis-o apoi aici.

I-au trebuit cincisprezece zile din Malta la Connemara. Malko se uită gânditor la această scrisoare de dincolo de mormânt care venea tocmai să-i salveze viața.

— De ce ai venit aici?

Ea împături cu grijă scrisoarea și, după ce puse Coltul pe chiuvetă, își șterse cu batista lacrimile. Malko o privea. Cu umerii ei lați, pieptul plin și picioarele lungi, fără machiaj, avea un fel de frumusețe sălbatică, animală.

— Când am aflat de moartea lui Kevin, explică ea, m-am gândit că cei care îl lichidaseră mă vor ataca acum pe mine. Prietenii mei mi-au spus același lucru. La Sligo eram prea vulnerabilă și am venit să mă ascund aici pentru o vreme. Acum, că știu adevărul, nu mai are sens. Voi pleca din nou la Sligo. Aici am prea multe amintiri…

Din nou era cât pe ce să plângă.

— Cine ți-a omorât fratele? întrebă Malko.

— Un bărbat în care el avea cea mai mare încredere, zise ea, și chiar și eu…

— Wilfred Reilly? sugeră Malko.

Ea aprobă printr-un semn din cap.

— De ce?

— Deoarece Kevin a refuzat să facă o porcărie.

— Care?

— Nu-ți pot spune, îmi voi rezolva eu însămi conturile. Nu sunt o *tout**[15]***.

Își dădu seama că ar fi inutil să o bruscheze.

— Poți să mă lași la un taxi, la Clifden? întrebă ea. Mă întorc acasă la mine, la Sligo.

Brusc, păru indiferentă la tot, trebuia doar să-și răzbune fratele. Își vârî Coltul ruginit într-o paporniță, luă un sac de călătorie, încuie casa

și îl urmă pe Malko. Timpul se stricase, dar Mairead nu părea să simtă ploaia care i se amesteca cu lacrimile. Se așeză fără un cuvânt lângă Malko rumegând trădarea căreia îi căzuse victimă fratele ei. Deodată întoarse capul spre el.

— Sunt îngrozitor de tristă, zise ea. Am chef să beau. Orice fel de tărie.

Satele prin care treceau erau pustii, toate *Bed and Breakfast*-urile erau închise. Că doar n-o să se arate acum cu Mairead într-un local public. Pe de altă parte, dacă ar reuși s-o facă să se „spovedească”, ar afla totul despre uciderea lui Kevin O’Connor.

Deodată, ia o curbă, zări un panou care anunța *Ashford Castle. Hotel* & *Restaurant.* După ce trecu de un grilaj negru, pătrunse într-un parc imens de o frumusețe neobișnuită: copaci centenari, masive superb tăiate. Aleea coti descoperind un golf, apoi, – din spatele unei perdele de arbori, ca într-un decor de cinema, apăru *Ashford Castle.* Era un castel autentic din Evul Mediu, cu o fațadă de două sute de metri din blocuri de granit negru, mărginită de niște turnuri groase pătrate, cu metereze și ferestre încadrate de piatră. Mută de mirare, Mairead O’Connor contempla acest decor somptuos.

— Putem să ne oprim aici, propuse Malko. Putem chiar să și dormim.

Epuizată probabil de atâta emoție, ea nu obiectă. De abia se oprise în spatele castelului că își făcură apariția o grămadă de servitori care se grăbiră, certându-se, care să ia unica valiză a lui Malko și sacul lui Mairead. O gazdă de o vârstă canonică, cu un aer înțepat și distins, îl întrebă dacă are rezervare, apoi anunță că mai erau câteva camere cu șase sute de lire[16] pe zi, că gentlemenii trebuiau să poarte cravată la cină și că aveau la dispoziție terenul de golf…

Interiorul era la înălțimea exteriorului: tablouri, tapițerii și mobile vechi din belșug. Te-ai fi crezut acasă la soțul lui Mandy Brown. Lemnăria de culoare închisă era luminată de candelabre, iar camerele imense și culoarele interminabile te făceau să regreți vremurile trecute. Toată clădirea putea să adăpostească o garnitură de vagoane TGV. Două camere mari erau despărțite de un imens *sitting-room* cu vedere spre golf.

Mairead O’Connor se îndreptă fără o vorbă spre una dintre camere și dispăru. Malko aranjă mai întâi afacerile, după care bătu în ușa ei ca să-i propună să meargă să bea ceva. Niciun răspuns. Alarmat, intră: Mairead dormea, îmbrăcată, ghemuită în pat ca un trăgaci de pușcă. O scutură ușor, fără rezultat.

Se înapoie în camera lui, se schimbă și formă numărul de telefon al secției CIA de la Dublin. Cu siguranță că linia aceasta era ascultată, dar trebuia să-și semnaleze prezența. Îi răspunse chiar șeful secției și Malko îl anunță că totul merge bine și că făcuse progrese. Se abținu să

numească hotelul *Ashford Castle*.

Liniștit, coborî la bar și luă o vodcă și câteva tartine cu caviar. Se simțea ca la niște prieteni. Focul trosnea în vatră, fotoliile de piele roșie erau adânci ca niște morminte, iar lemnăria nu se mai cunoștea sub portretele strămoșilor. Chiar și barmanul părea din alt veac.

Se bucura de fiece secundă. Dacă nu ar fi plouat, ar fi zăcut mort într-o căsuță din Carna. Acum nu-i mai rămânea decât să-i smulgă lui Mairead O'Connor secretul. Ea știa răspunsurile la toate întrebările pe care și le punea CIA. Dar, când ai intrat în viață omorând la douăzeci de ani un polițist, este cam greu să te lași manevrat.

*

* *

După două ore de somn, Mairead O'Connor se simți puțin mai bine. Pentru cină își aranjă puțin coafura și se machie ușor. Sânii grei îi întindeau pânza rochiei care, din nefericire, îi ascundea cu totul picioarele lungi. Privi, vizibil intimidată, luxoasa sală de mese luminată cu lustre din cristal, cu tablouri agățate de pereți și argintărie strălucitoare.

— De ce m-ai adus aici? întrebă ea deodată.

Malko surâse.

— Nu a fost intenționat, dar este plăcut, nu?

— Trebuie să fie îngrozitor de scump, murmură ea.

— Nicio problemă. Vreau să te destinzi. Contabilii de la CIA ar aprecia…

— Să mă destind? Cum ai vrea să mă destind?

Chelnerul aduse vinul de Cointreau pe care Malko îl comandase pentru ea și își înmuie buzele învârtind mai apoi paharul între degete și privind reflexele irizate din jurul celor trei cuburi de gheață. Apoi îl bău tot dintr-o sorbitură și mai ceru încă unul.

Când li se aduse și somonul crud simți cât de bine se amestecau cele două gusturi după cum descoperise șeful Alain Senderens, papă al gastronomiei. Mairead era la al patrulea pahar de *Cointreau on ice**[17]*** și nu se simțea deloc amețită de băutură.

— Trebuie să fie groaznic să fii de la douăzeci de ani la pușcărie, zise Malko.

Ea ridică din umeri.

— Este groaznic la *orice* vârstă. E adevărat că a fost greu, dar nu regret nimic. Am cunoscut niște oameni nemaipomeniți acolo, care veneau deja a patra sau a cincea oară.

— Oameni ai IRA?

— Da, bineînțeles. Acei *Pigs* cred că ne descurajează, dar noi vom lupta mereu atâta vreme cât mai sunt irlandezi în Ulster.

— De ce?

Ochii ei de smarald scânteiară.

— Pentru o Irlandă independentă, unită și gaelică, zise ea accentuând fiecare cuvânt.

Nu mai vorbi apoi deloc până la desert. După vinul de Cointreau se delectară cu o sticlă de Saint-Emilion – de la Colina Daugay – pe care o sorbiră până la ultimă picătură. Mairead nu se clătina deloc, coborî dreaptă scările până la bar. Și din nou Cointreau și vodcă pentru Malko. Au băut fără să-și vorbească prea mult. El se întreba cum oare putuse o femeie de douăzeci de ani să se lipsească de dragoste în pușcărie.

— Ai mai făcut dragoste în ultimii zece ani? o întrebă.

— De ce îmi pui o astfel de întrebare?

Tonul ei era brutal, dar nu șocat.

— Pentru că trebuie să fi trecut mult timp.

— Da, mărturisi ea cu regret. Sunt clipe când este foarte greu. Am avut o prietenă. Timp de trei ani. Mai mult pentru tandrețe decât pentru sex. A fost masacrată în Gibraltar de acei *Pigs*. Și ea o luase de la capăt când a ieșit din închisoare.

Avea ochii umezi în timp ce vorbea. Sub masca ei dură, Mairead părea extrem de fragilă. El o revedea pe tigresa care apăsa decisă pe trăgaciul Coltului ca să-l omoare. Era mai bine să fii de partea ei. Privirea i se întoarse spre tablourile de pe perete, apoi reveni asupra lui Malko.

Își dădu pe gât vinul, își puse picior peste picior și spuse brusc:

— M-am gândit mult în mașină, venind încoace. Dacă fratele meu mi-a scris scrisoarea cu atâtea amănunte înseamnă că aștepta ceva de la mine. Era un bărbat cu un instinct deosebit.

— La urma urmei, scrisoarea o dovedește. Dar ce s-a întâmplat în Malta?

— Este josnic ceea ce s-a întâmplat, a fost trădat de oamenii pe care eu îi recomandasem cu toată încrederea. Și pe mine aceiași oameni au vrut să mă facă să cred că nu ei au fost. Le este rușine. Kevin nu este un trădător și ei știau asta. Dacă ar fi trădat, eu cea dintâi l-aș fi condamnat și i-aș fi aprobat execuția. Dar în Malta nu a făcut nimic rău. Ticăloșii ăștia se tem.

Malko știa că IRA, ca toate organizațiile secrete, era necruțătoare cu membrii ei șovăitori. Supraviețuirea și siguranța unui grup se plăteau cu acest preț. De mulți ani drumurile Irlandei de Nord erau presărate cu cadavre înțepenite, cu mâinile legate la spate și corpul ciuruit de gloanțe. În Malta se petrecuse ceva diferit. Și asta încă nu știa Malko.

— În cazul ăsta de ce l-au omorât? întrebă Malko.

Mairead trase adânc aer în piept și i se uită drept în ochi.

— Nu vreau ca fratele meu să fi murit degeaba, zise ea. Îți voi spune de ce l-au asasinat.

Malko își ținu respirația. Pe obrajii tinerei femei curgeau lacrimi. O lăsă să se calmeze. Barmanul se îndreptă discret la celălalt capăt al tejghelei, închipuindu-și că este vorba despre o explicație între îndrăgostiți.

În sfârșit, Mairead O'Connor își șterse lacrimile, termină vinul din paharul în care cele trei cuburi de gheață se loveau unul de celălalt și lăsă paharul jos. Începu cu o voce de bas monocordă:

— Fac parte din IRA de când eram copil. Kevin însă era de părere întotdeauna că lupta noastră nu duce la nimic și că în numele unei dogme noi comitem crime de neiertat ca și cum am fi omorât oameni nevinovați. Dar când am fost în Armagh mi-a scris în fiecare săptămână. El a intervenit și m-a făcut să încetez greva foamei. Atunci mi-a salvat viața.

Părea nefiresc să auzi vorbindu-se în acest decor somptuos de grevă a foamei, de morți, de revoluție. Mairead, cu pletele ei roșii ca focul, te făcea să te gândești mai degrabă la plăcere decât la moarte. Continuă.

— Când s-a săturat de navigat, Kevin a vrut să intre în comerțul cu vapoare, dar nu se pricepea… S-a refugiat atunci în Connemara, acum patru ani, fără niciun ban și neștiind ce să facă. Era vremea când IRA voia să importe arme din Libia. Le trebuia un vapor și mai ales un căpitan sigur. Eu m-am gândit la Kevin și i-am vorbit. A acceptat. În trei ani a făcut patru călătorii între Mediterana și Marea Irlandei aducând încărcături cu arme tot mai valoroase. Era periculos, dar câștiga bine. IRA îi dădea douăzeci de mii de lire de fiecare călătorie și îl lăsa să vândă vaporul folosit și să își ia comisionul. Între două călătorii își făcea vechea meserie.

Prietenii mei aveau toată încrederea în el. Eu eram întrucâtva garanția lui sau ostaticul, cum vrei. Dacă ar fi dispărut cu banii sau dacă ar fi trădat, ei ar fi pus mâna pe mine. Anul trecut, prin iulie, i s-a propus o nouă călătorie. Era vorba să cumpere un vapor ce conținea două sute de tone de arme.

— Două sute de tone, este enorm!

— Da, zise ea, era cel mai mare transport de până atunci. Voiau un om sigur, cum era Kevin. Cel care se ocupa de operațiune nu era responsabilul obișnuit cu logistica. Era acest „Wilfred Reilly", unul din conducătorii IRA. Membru în *Army Council.* Înainte de asta, timp de cinci ani, fusese responsabil cu execuția trădătorilor. Este unul dintre bărbații pe care britanicii nu au reușit niciodată să-l identifice. Un pilon al IRA… Cu banii pe care i-a primit, Kevin a cumpărat din Suedia un vapor care i s-a părut potrivit pentru misiunea lui și l-a transformat.

— Ce nume avea vaporul acela?

— Nu știu. Și chiar dacă aș ști nu ți-aș spune. Nu sunt o *tout.* În

orice caz atunci i-a schimbat numele și suprastructura. Când a fost gata, Wilfred Reilly i-a cerut fratelui meu să vină cu el în Libia ca să stabilească detaliile transportului de arme.

— Libienii sunt cei care furnizează arme?

— Da, ca întotdeauna. Dar sunt bănuitori și cer să-l întâlnească pe comandantul vasului chiar dacă știu despre ce este vorba.

— Unde trebuie să fie încărcate armele astea?

— Altădată erau încărcate când în portul militar de la Tripoli, când în largul mării, între Malta și Tripoli. Malta este placa turnantă a întregii operațiuni. Așadar, acum aproape trei săptămâni, Kevin a ajuns în Malta, plecând de la New York.

— A trecut prin Londra?

Ea îl privi surprinsă.

— De unde știi?

— Îți voi spune mai târziu.

— Da. Mi-a și telefonat din Londra. Din Malta trebuia să plece în Libia cu „Wilfred Reilly” cu un vapor libian închiriat. Și apoi de acolo mai departe. Asta știam eu *înainte* de a citi scrisoarea de la el. Numai că s-a mai întâmplat ceva în timpul călătoriei dus-întors în Libia. La Tripoli, „Wilfred Reilly” i-a dezvăluit faptul că acest transport nu va fi chiar la fel ca celelalte. Mergeau bineînțeles să ia cele două sute de tone de arme de la Tripoli, dar, după ce le-ar fi debarcat clandestin în Irlanda de Sud, s-ar fi întors iar în Libia.

— Ca să mai încarce o dată?

— Nu. Ca să predea libienilor un om răpit mai demult de oamenii din IRA la Londra.

Povestea asta nu-l surprindea pe Malko decât în parte, pentru că libienii și iranienii procedaseră adeseori în felul acesta cu opozanții lor politici. Fie că îi asasinau, fie că îi răpeau ca să-i poată interoga apoi în voie.

— Este un opozant important? o întrebă el.

Mairead O’Connor dădu ușor din cap.

— Nu, nu este un libian.

— Atunci un iranian? Un palestinian?

— Nu. Este un supus britanic.

Malko își dădu seama că aflase despre o afacere extrem de importantă.

— Știi despre cine este vorba?

— Da. Mi-a scris în scrisoare. Este Salman Rushdie.

Capitolul VIII

Preț de câteva secunde Malko rămase mut. Ca multă lume, auzise și el vorbindu-se despre scriitorul britanic de origine indiană, autor al *Versetelor Satanice.* Cartea aceasta de ficțiune, care folosea versete din Coran și în care se arăta că profetul Mahomed nu disprețuise plăcerile trupești, declanșase furia ayatollahilor din Teheran și a altora din lumea islamică, fundamentaliști din toate țările musulmane.

De la apariția *Versetelor Satanice* pe 26 septembrie 1988 la Londra, se succedaseră numeroase reacții violente. În India guvernul interzisese publicarea lor pentru a nu îi jigni pe cei o sută de milioane de indieni musulmani. În cursul lunii octombrie Pakistanul a făcut la fel, apoi cele patruzeci de țări membre ale Organizației Conferinței Islamice dintre care Gabonul, Algeria și Nigeria.

În ianuarie 1989, cincizeci de mii de musulmani din orașul Bradford, în apropierea Londrei, arseseră cartea lui Salman Rushdie și chipul acestuia. În februarie 1989 o mulțime de o sută de mii de persoane care protestau contra *Versetelor Satanice* declanșaseră o revoltă violentă la Islamabad, capitala Pakistanului, unde fusese incendiat Centrul Cultural American, și totul se soldase cu șase morți.

În fine, pe 14 februarie, în ziua Sfântului Valentin, Imamul Khomeiny a publicat o *fatwa,* echivalentul în religia musulmană a unei bule papale, în care se spunea fără echivoc:

„În numele lui Allah atotputernicul îi informez pe toți musulmanii neînfricați din lume că autorul cărții numite *Versetele Satanice,* concepută cu scopul de a face rău Islamului, Profetului și Coranului, este urmărit cu execuția la moarte. Îi invit pe toți musulmanii cu râvnă să-l execute imediat acolo unde îl află, ca astfel să fie cinstită hotărârea Islamului. Oricine va fi ucis pe timpul acestei misiuni va fi considerat un martir.”

După aceea, Salman Rushdie a fost acuzat că este trădător al religiei musulmane, apostat și marionetă a imperialismului și sionismului.

Imediat scriitorul a fost pus sub paza securității de la *Special Branch* a Scotland Yard-ului. A trebuit să-și părăsească și casa din nordul Londrei.

Lucrul ăsta nu i-a calmat pe fundamentaliști. O lună mai târziu, chiar în Marea Britanie, secretarul generai al moscheilor orașului Bradford a jurat în public că el însuși îl va executa pe Salman Rushdie dacă i se va ivi ocazia.

De atunci nu mai conteneau manifestările, proclamațiile și amenințările de peste tot din lumea islamică și de oriunde erau câteva comunități musulmane. Unul după altul, șefii religioși ai Islamului

declaraseră *fatwa* lui Khomeiny perfect legală și justificată.

După ce mai întâi țările europene și-au chemat ambasadorii de la Teheran, i-au lăsat apoi să-și ocupe, din nou, cu discreție posturile.

De patru ani Salman Rushdie trăia tot ascuns protejat de poliție, schimbând des domiciliul și nearătându-se practic nicăieri. Hăituit de fanatism. Toate presiunile asupra Teheranului au fost zadarnice. *Fatwa* care reprezenta voința lui Dumnezeu nu putea fi schimbată de nimeni. Libanezii Hezbollah îi propuseseră chiar lui Margaretei Thatcher să-l schimbe pe Salman Rushdie cu niște deținuți britanici care erau închiși în Liban. Ostaticii fuseseră eliberați, însă Salman Rushdie trebuia să se ascundă în continuare pentru a nu fi asasinat.

Realitatea dovedise că amenințările fundamentaliștilor nu erau simple vorbe goale. Traducătorul japonez al *Versetelor Satanice* fusese omorât cu cuțitul, editorii cărții din lumea întreagă primiseră amenințări cu moartea, iar Teheranul amintea cu regularitate că sentința va fi executată.

Afacerea Salman Rushdie devenise pentru iranieni o mașină de război împotriva Occidentului, un mijloc de a-i mobiliza pe islamiștii din toate colțurile lumii. Numele lui Rushdie era huiduit din Senegal până în Indonezia, imagini cu chipul lui erau arse în piața publică și amenințările la adresa lui continuu repetate. Cu abilitate, Iranul a făcut din această cauză un liant între fanaticii fundamentaliști, din Djakarta până la Nouakchott, înrolând sub banderola ayatollahilor mulți capi ai religiei. În mod regulat, atunci când te așteptai mai puțin, Iranul reamintea de *fatwa* în numele lui Allah, repetând că Salman Rushdie era condamnat la moarte și că nimic și nimeni nu putea anula această condamnare.

Fermitatea impunătoare a țărilor occidentale nu a rezistat prea mult pulverizată de imperativele comerciale. O țară ca Iranul care produce două milioane de barili de petrol pe zi chiar că nu poate fi rău tratată… Reveniți la posturile lor, ambasadorii explicaseră totuși ayatollahilor că era foarte grav să condamni la moarte *urbi et orbi* un cetățean al unei alte țări doar pentru scrierile sale. Bineînțeles că aceștia din urmă îi luau în seamă ca pe papucii lor.

În mod periodic Teheranul își arăta ura contra lui Salman Rushdie. Ultimul apel cunoscut prin presă data de mai puțin de o lună. Recompensa pentru asasinarea lui Rushdie se ridica la două milioane de dolari, iar autorului ei i se garanta un loc în paradisul martirilor lui Allah. Asta citise Malko în *Wiener Kurier*.

Cunoscând perseverența iranienilor de a se răzbuna pe dușmanii lor – îi decimaseră pe partizanii Șahului refugiați în străinătate – soarta lui Salman Rushdie nu era deloc de invidiat… *Fatwa* dată de Khomeiny fusese ascultată de un miliard de musulmani.

Această poveste din alt secol, apărută în bucolicul decor irlandez,

avea ceva nebunesc și ireal. Ceva nu mergea.

Malko scrută privirea plină de lacrimi a lui Mairead O'Connor.

— Ești sigură că este vorba de Rushdie? Libia nu s-a manifestat niciodată altfel decât verbal la adresa lui. Și în plus există un musulman care trebuie să execute sentința?

— Sunt sigură. În scrisoarea lui, Kevin îmi indică termenii afacerii propuse de Libia. Un anume „Nasser", ofițer libian, a propus organizației IRA să-l schimbe pe Salman Rushdie contra a două sute de tone de arme gratuite furnizate de țara lui plus un câine lup.

Malko se întreba dacă nu cumva Mairead nu își bătea joc de el.

— Un câine lup? Ce legătură are asta cu Rushdie?

— Niciuna. În scrisoare Kevin îmi explica despre ce era vorba: libianul ăsta, Nasser, este nebun după câini lupi care sunt imposibil de găsit în Libia. Și atunci l-a rugat să îi aducă unul când ar fi venit să ia armele. Drept cadou. Acum…

Își lăsă fraza neterminată. Avea din nou ochii plini de lacrimi. Malko așteptă puțin până să o întrebe iar.

— Când trebuie să aibă loc acest transport de arme?

— Nu știu și de altfel lucrul ăsta nu te privește. Ți-am spus că nu sunt una care duce vorba de colo-colo… Dacă ți-am vorbit despre afacerea Rushdie am făcut-o doar ca să răzbun moartea fratelui meu. Chiar și după ce ar fi refuzat – și în scrisoare îmi și explică de ce – nu ar fi vorbit niciodată ca să nu trădeze IRA. Ți-am povestit ție pentru ca poliția să îl protejeze pe Rushdie. Te rog un lucru.

— Care?

— Nu vreau ca IRA să sufere de pe urma acestei afaceri. Anunță la *Special Branch* de posibila răpire a lui Salman Rushdie. Dar nu spune că IRA ar fi implicată. La urma urmei, libienii sau iranienii pot să se descurce și singuri…

— Mai degrabă îl vor omorî, spuse Malko. Dar îți înțeleg bine punctul de vedere. Este adevărat, îmi faci un serviciu imens, nu te voi trăda deci.

Mairead îl privi câteva lungi secunde pe Malko cu privirea ei aurie înecată în lacrimi.

— Te cred, spuse ea în sfârșit. Iar eu voi contacta imediat câțiva prieteni din *Army Council* ca să îi rog să renunțe la răpirea aceasta. Iar dacă nu vor renunța și se va afla despre ei, atunci niciodată imaginea IRA nu va mai fi restabilită în ochii britanicilor…

În aparență atitudinea lui Mairead era incoerentă. Denunța IRA dorind în același timp să o protejeze.

Asemenea bătrânilor stalinești care își consacraseră viața comunismului și care, deși treziți la realitate, rămăseseră întotdeauna fideli idealurilor tinereții lor. Uciderea fratelui ei îi zdruncinase certitudini, dar nu-i smulsese din suflet toate convingerile.

Era o nebunie: o mișcare cum era IRA, fanatică și catolică, *papistă,* cum îi spuneau protestanții, aliată cu fanaticii islamiști pentru a-i ajuta să îndeplinească o *fatwa* a lui Khomeiny! La drept vorbind, ideea colonelului Kadhafi nu era tâmpită. Fusese primul șef de guvern care proclamase această *fatwa* ca fiind justă. Se dorea în fruntea Islamului. Fie că iranienii, prudenți ca întotdeauna, trataseră pe ascuns cu el, fie că era vorba de propriul lor șef, dacă l-ar fi oferit cu mare pompă pe Salman Rushdie Iranului, atunci prestigiul lui în lumea musulmană ar fi fost imens.

— De ce a acceptat IRA un astfel de contract? întrebă el. Ei au bani să cumpere arme, iar Libia este cu siguranță gata să le vândă.

— Asta mi-a explicat Kevin în scrisoarea lui, zise Mairead. IRA dansează după cum cântă libienii care au o listă cu membrii din *Action Service Units.* Oameni care s-au antrenat în Libia și despre care știu totul în amănunt. „Nasser” a amenințat IRA că, dacă nu li-l dau pe Salman Rushdie, va comunica această listă britanicilor. Ar fi o grea lovitură pentru IRA.

— Cine știe despre asta?

— În afară de cei care sunt implicați în operațiune, nimeni altcineva! Kevin spunea în scrisoare că sunt multe discuții în interiorul lui *Army Council* care s-a pronunțat în final cu cinci voturi contra libienilor, apoi pentru a-l compromite pe John Major, protectorul oficial al lui Salman Rushdie.

— N-a fost periculos să trimită o astfel de scrisoare?

— Sligo este în Irlanda, iar aici poștașul este sigur.

— De ce a refuzat Kevin să participe?

Mairead O’Connor își lăsă privirile să alunece câteva secunde peste mobilele întunecate pentru a-și stăpâni emoția și răspunse cu o voce tremurândă.

— Ca să transporte arme pentru IRA nu i se părea dezonorant. Era vorba despre o luptă politică. Chiar dacă victime cad uneori nevinovații… Însă răpirea este o crimă de drept comun, iar Kevin nu este un criminal. Asta i-a spus-o și lui „Wilfred Reilly”. Acesta din urmă a făcut tot posibilul ca fratele meu să revină asupra deciziei luate. Dar Kevin nu a cedat și celuilalt i s-a făcut frică. Omul ăsta este un ucigaș, este lipsit de conștiință. L-a sacrificat pe Kevin pentru un risc ce nu există…

Se opri.

— Ce vei face acum?

— Am acces la conducătorii noștri. Sunt respectată, fac parte din organizație. Am plătit cu zece ani din viață ca să am dreptul să le spun ceea ce gândesc. Vreau să-l reabiliteze pe Kevin. Să-și recunoască greșeala, să nu gândească nimeni măcar că el a trădat.

Îl uitase deja pe Salman Rushdie. Malko se abținea să nu se

repeadă la cel mai apropiat telefon. În fundul Irlandei, în acest castel din povești, tocmai obținuse o informație-dinamită. Misiunea sa pașnică se îndreptă spre disputa dintre două organizații teroriste dintre cele mai periculoase din lume. Serviciile libiene, agenți ai terorismului de stat și IRA, căreia britanicii nu-i veniseră de hac nici în treizeci de ani.

Mairead îl smulse din gândurile lui.

— Viața mea este în mâinile tale, zise ea simplu. Ți-am spus prea multe datorită lui Kevin. Dacă amintești britanicilor de IRA, vor afla prietenii mei și vor ști că de la mine a pornit și mă vor ucide în ciuda tuturor serviciilor pe care le-am adus cauzei.

— Îmi voi ține promisiunea, zise Malko, dar nu-l putem lăsa pe Salman Rushdie să fie răpit și infiltrat în Libia. Am să transmit pur și simplu mesajul britanicilor, spunându-le că există amenințarea cu răpirea de către oameni din Orientul Mijlociu. Îi vor întări paza.

Mairead își puse ultimele cuburi de gheață în paharul golit de vin.

— În orice caz, zise ea, nu este sigur ca acest proiect să fie executat. După părerea lui Kevin, răpirea lui Salman Rushdie nu este încă programată. Ar fi trebuit să-l prevină din timp. Acum că nu mai există le trebuie un alt căpitan. Și nu este ușor de găsit unul pentru genul ăsta de operațiuni.

— Dacă operațiunea asta eșuează din pricina unei paze foarte bune, spuse Malko, prietenii tăi nu vor mai putea să te bănuiască.

În afară de informația privindu-l pe Salman Rushdie, extraordinar de importantă, Mairead nu i-a mai spus mare lucru. Nu cunoștea numele vaporului care trebuia să transporte armele. Lucrurile astea Mairead nu i le va spune niciodată. În așteptare, el stătea ca pe jăratec. Uciderea lui Kevin O'Connor avusese loc cu mai mult de două săptămâni în urmă. Răpirea putea să se facă oricând. Se ridică.

— Trebuie să telefonez, zise el. Înțelegi de ce.. Dacă Salman Rushdie a fost răpit în *seara asta* nu o să mi-o iert niciodată și nu mi se va ierta niciodată.

Ea îi aruncă o privire lungă în care se citea un fel de suferință.

— Amintește-ți de promisiune.

Malko se îndreptă în grabă spre holul unde se afla cabina telefonică. Cu siguranță că James Williamson își va pierde britanicul lui aer pseudo-flegmatic când va auzi ce o să-i spună.

*

* *

Malko aștepta de aproape cinci minute cu telefonul în mână. *Butler*-ul, care-i răspunsese informându-l că „sir" James Williamson tocmai cina, trebuie să se fi enervat puțin pentru că îl trimisese să îl deranjeze.

Șeful stației sosi în sfârșit cu o dispoziție vizibil răutăcioasă.

— Tocmai trebuie să cinez cu directoarea cea nouă a MI5, Stella Rimington, îi spuse el. Este de-a dreptul încântătoare. Are vocea lui Marilyn Monroe, ochii lui Stalin și trupul unei iepe.

Cu siguranță că Marea Britanie se clătina. Pentru prima dată i se încredința unei femei acest post. Oxfordiștii care comandaseră întotdeauna acest serviciu important se răsuceau probabil în mormânt.

— Ei bine, am să vă aduc o veste care vă va însufleți cina, zise Malko.

— Da? Ce anume?

— Aș putea să vă rog, zise cu o voce suavă Malko, să vă scuzați pentru câteva minute și să mergeți la o cabină telefonică ca să îmi telefonați la numărul pe care vi-l dau eu acum? Telefonul dumneavoastră este ascultat și vreau să aveți întâietate asupra acestei informații.

— Nu poate să aștepte până mâine dimineață?

James Williamson, fermecat de Stella Rimington, se lăsa greu scos din casă. Malko începuse să se enerveze.

— Poate să aștepte până mâine dimineață, zise el calm. Dar dacă în seara asta se va întâmpla ceva supărător va trebui să alegeți un post la subsol în Langley sau în Mongolia Exterioară. Și va fi poate un post nu prea nimerit pentru valoarea dumneavoastră.

James Williamson nu prea aprecia umorul austriac.

— Dați-mi numărul acela și o să vă sun. Spuse el pe un ton sec, stăpânindu-și cu greu dorința de a-i închide cu furie telefonul.

— După aceea, zise Malko pentru a-l calma, puteți să cereți *orice* Stellei Rimington.

— Doamne apără-mă, suspină americanul, dă-mi odată numărul ăla blestemat. Ai reușit să mă faci curios.

Malko așteptă aproape un sfert de oră până să audă din nou vocea lui James Williamson.

— Hai, zise el, dă-i drumul. Sper că nu mi-ai stricat cina pentru o bagatelă.

— O să judecați singur, zise Malko. Libienii plănuiesc o acțiune contra lui Salman Rushdie într-un viitor foarte apropiat.

— Împotriva lui Salman Rushdie!

Americanul era ca picat din nori.

— Chiar așa, confirmă Malko. Trebuie să trateze în ascuns cu iranienii. Kevin O'Connor, cel care a fost omorât în Malta, știa mai multe despre asta. Din cauza aceasta l-au lichidat.

— De unde ai aflat?

— De la sora lui care locuia acolo unde m-ați trimis. Libienii îi ceruseră lui O'Connor să-i ajute. El a refuzat. Le-a fost teamă că va vorbi și atunci l-au lichidat.

— De ce i s-au adresat tocmai lui?

— Îl cunoșteau deja. Mai lucrase pentru ei. I-a scris surorii lui o lungă scrisoare chiar înainte ca ei să îl elimine.

— O ai?

— Bineînțeles că nu, dar am citit-o.

Liniște. James Williamson se scărpină în cap.

— Și această O'Connor poate să depună mărturie?

— În afară de dumneavoastră nimeni nu trebuie să afle de existența ei. Asta face parte din târgul pe care l-am încheiat cu ea. Și încă ceva: chiar faimosul „Nasser" se ocupă de afacere. N-aveți decât să-i serviți asta doamnei Stella Rimington între cafea și *Gaston de Lagrange XO*.

— E plictisitor. Nu pot să-i spun nimic precis…

— Spuneți-i că vă protejați sursele. Va înțelege.

— Malko, îmi trebuie această scrisoare. Descurcă-te. Este o *smoking gun*[18].

— Voi încerca, promise Malko. Voi veni mâine la Londra.

Liniștit, închise telefonul. Era rândul britanicilor să intre în joc. CIA nu intervenea în afacerea Salman Rushdie. El se gândea la blonda cu păr scurt fotografiată de Kevin O'Connor. Poate că Mairead o cunoștea. Degeaba își spunea că ancheta lui se terminase, afacerea asta îl pasiona.

Mairead nu mai era la bar. Fără îndoială că se dusese la culcare. Urcă, ciocăni la ușă zadarnic și rugă o cameristă să i-o deschidă. Tânăra irlandeză trebuie să fi adormit.

Când intră în salon văzu un bilețel așezat la vedere pe masă. Îl citi:

„Mulțumesc pentru cină. Nu pot rămâne cu tine. Ți-am luat mașina… Îți voi telefona în noaptea asta sau mâine dimineață ca să-ți spun unde am lăsat-o. Să nu îți uiți promisiunea. Mairead."

Capitolul IX

Harry „Mad Dog”[19] Flynn cânta cât îl ținea gura sub duș *The boys of the old brigade*, un vechi cântec revoluționar al IRA. Părea sosia lui King-Kong, cu fruntea redusă la o bandă îngustă de carne înghesuită între un păr negru abundent și niște sprâncene îmbinate. Era foarte mândru de cele o sută zece kilograme de mușchi. Născut în Shankill Road, într-un cartier catolic al Belfastului, crescut aspru printre alți șapte copii, nu cunoștea altă carne decât cea de oaie moartă de bătrânețe și un duș cald îi producea aceeași plăcere pe care altora le-o aducea șofatul la volanul unui Rolls-Royce. De-abia știa să scrie și să citească și își ghida existența conform unor convingeri bine ancorate: Irlanda ar fi cea mai frumoasă țară din lume fără protestanți, Dumnezeu era irlandez, IRA era profetul lui, toți britanicii erau niște *pigs,* iar Guiness neagră – cea mai bună bere din lume.

Un zgomot ușor îl făcu să înlemnească.

În viața de clandestin nu trebuia să-și asume niciun risc. La douăzeci de ani și-a schimbat haina de docher cu cea de clandestin IRA, în Falls Road, cartier catolic din Belfast. Asta se întâmpla prin 1969, în momentul marii ofensive a IRA. Când șefii lui au descoperit că Harry Flynn era în stare să folosească o mitralieră ușoară așa cum fac unii cu o pușcă de vânătoare, viitorul i-a fost trasat. Mergea în continuare cu religiozitate la slujbele de duminică, dar între timp făcea parte din *Active Service Unit,* ce avea drept misiune atacarea patrulelor britanice și omorârea cât mai multor studenți.

În foarte scurt timp a numărat șapte la activ și și-a descoperit o nouă vocație, aceea de ucigaș.

Dăruit cu un surprinzător curaj fizic, trezea admirația pisicuțelor catolice din Shankill Road care, contrar tradiției irlandeze, nu așteptau să se îmbete criță ca să se dea la el… Totuși Harry Flynn ar fi sfârșit la Long Kesh sau în vreun canal cu capul plin de gloanțe, dacă șefii lui nu ar fi avut o idee genială.

Tocmai descoperiseră un trădător printre ei și se pregăteau să îl execute. Brian Savage, care conducea *Northern Command,* a avut ideea să lege în jurul acestui trădător o centură cu batoane de dinamită și având asupra lui actele lui Harry Flynn…

S-au găsit apoi, bineînțeles, atâtea bucățele cât să umpli o cutie de pantofi plus actele lui Harry Flynn. IRA nu mai avea decât să răspândească zvonul morții lui accidentale în vreme ce el se pregătea să arunce în aer un „obiectiv” britanic. Organizația aranjase chiar și o mică ceremonie funebră în onoarea lui cu câțiva cunoscuți și, printre ei, ziariști. Scotland Yard i-a scos numele din fișierele sale, iar IRA l-a reorientat cu acte false spre Marea Britanie unde fusese însărcinat să

organizeze o rețea de oameni care să pună bombe la Londra. *Army Council* realizase în cele din urmă că IRA putea foarte bine să transforme Irlanda de Nord într-un câmp de mine, fapt de care britanicii își râdeau cu gura până la urechi. Pe de altă parte, orice bombă care exploda la Londra declanșa maximum de publicitate.

Când Brian Savage își alcătuise propria lui *Special Action Service Unit* pentru operațiunea Rushdie, se gândise normal la Harry „Mad Dog” Flynn.

Acesta se întrerupse brusc din cântat. I se părea că aude o sonerie în depărtare. Opri dușul și auzi clar soneria sincopată a telefonului de la etajul superior.

De câtă vreme o fi sunând? Un telefon la care nu ar fi răspuns ar fi însemnat câțiva ani de pușcărie… sau mai rău.

Harry „Mad Dog” Flynn se năpusti afară din baie fără să mai ia prosopul și urcă în goană câte patru scări o dată până ajunse la parter. Telefonul, așezat pe un gheridon în sufragerie, suna încontinuu. Îl înhăță și spuse un „allo” sonor.

Drept răspuns cineva îi fredonă primele măsuri din *Finnegan's Wake.*

— Eu sunt, Liz, zise. Poți să vorbești.

Măsurile de securitate ale IRA amestecau proceduri puțin cam naive cu precauțiile cele mai sofisticate. Cercetă din ochi livingul ca să afle ceva cu care să se șteargă și auzi deschizându-se ușa ce dădea spre Vincent Terrasse, apoi un zgomot de tocuri. Era Sharon Dyle, proprietăreasa sa. Era o zdrahoană de vreo patruzeci de ani, văduva unui inginer petrolist care îi lăsase drept moștenire, în afara unei sume mici de bani, și această casă din nordul Londrei unde să petreacă week-end-urile și să vină în contact cu oameni tineri plini de viață…

Blondă vopsită, dar o ticăloasă fără pereche, Sharon Dyle nu își potolea dorințele sexuale cu partidele de bingo. Când era în pană de locatari, i se întâmpla deseori să își regăsească seara după actualitățile BBC-ului gesturile de fetiță vicioasă.

Sosirea lui Harry „Mad Dog” Flynn la nr. 10 Vincent Terrasse a adus o rază de soare în viața ei. Când i-a văzut silueta masivă în cadrul ușii de la intrare, a simțit cum i se înmoaie picioarele. Văzându-l, s-a gândit la schimbarea pe care el o aducea printre locatarii ei obișnuiți, studenți clorotici și palizi cu gust mai mult pentru băieți decât pentru creaturi frumoase și înfloritoare ca ea.

Harry se prezentase ca docher irlandez venit la Londra ca să caute de lucru bazându-se deocamdată doar pe economiile adunate de părinți. Suspicioasă, Sharon Dyle își verifica mai întâi locatarii înainte de a le încredința cheia de la casă. Dar acum, subjugată, îl acceptase pe Harry imediat. Îi plăcea vorba lui domoală, politețea extremă,

chiar umilă și faptul că pleca dimineața, se întorcea devreme, mereu îngrijit. Harry Flynn era într-adevăr chiriașul ideal. Sharon nu ar fi îndrăznit niciodată să îl provoace direct. Se mulțumea să fie sexy, să poarte ciorapi de dantelă, fuste puțin prea scurte pentru vârsta ei și bluze străvezii care lăsau să-i fie admirați sânii grei încă acceptabili.

În ziua când Harry Flynn o dusese în cămăruța lui din *basement* ca să îi arate un album de fotografii cu Belfast, a găsit rezolvarea la o problemă care o frământa demult: TOTUL era proporționat la Harry Flynn.

La început îl luase într-adevăr drept un docher și relațiile între ei erau destul de distante. Apoi prin întâlnirile din living-room, irlandezul se dezvălui încetul cu încetul.

Mai întâi îi descrise într-un mod apocaliptic lui Sharon Dyle urmările luptei armatei britanice în Ulster.

Sedusă deja sexual, în sinea ei, Sharon Dyle îl aproba în toate. A început chiar să se intereseze de afacerea irlandeză. Harry Flynn i-a împrumutat cărți favorabile cauzei republicane, apoi pamflete și mai violente și în cele din urmă literatură clandestină difuzată de IRA.

În această fază Harry Flynn a mărturisit că fusese militant în Sinn Fein, ramura politică și legală a IRA. Îndrăgostită, Sharon Dyle își dorea să participe și ea.

În ziua când Harry a adus-o în camera lui și i-a pus mâna pe coapsă, aproape că era leșinată… În rest totul se petrecuse foarte rapid. Mâinile mari și neîndemânatice i-au smuls dantela și au lăsat-o doar în ciorapi. Pudică, ea s-a prefăcut că închide ochii când el și-a scos jeanșii prea neîncăpători pentru pofta indecentă. Foarte repede Harry a răsturnat-o pe spate și a dus-o în al șaptelea cer. Erau mai intimi ca niciodată atunci când vorbeau politică. Din timp în timp – nu prea des, după cum dorea Sharon Dyle – Harry accepta câte un *afternoon tea.* Era un cod între ei. Nu vorbeau și nici nu flirtau. Cu gesturi materne Sharon desfăcea cămașa lui Harry și începea să-i mângâie pieptul în timp ce se freca de el.

Apoi îl trăgea spre cameră. Harry o dezbrăca repede în timp ce îi martiriza sânii făcând-o să scoată țipete slabe. Ea desfăcea ceea ce o interesa, își lăsa fusta să cadă pe jos și rămânea doar în ciorapi și slip. Nu se oferea niciodată cu pântecele gol pentru că adora acea senzație a mâinilor aspre ale amantului ei care îi smulgeau și ultima fortăreață.

Nu schimbau o vorbă, doar mormăieli de satisfacție și câteva săruturi din vârful limbii. Când Harry Flynn își lăsa jeanșii pe glezne, Sharon se chircea în fața lui și îi dădea ofranda gurii ei. Dar se ridica repede și cu un surâs complice îl trăgea spre pat. El se întindea pe spate, gol-goluț, iar ea îl mai excita încă cu gura și degetele în timp ce el se juca cu sexul ei deschis. Apoi Harry dădea semnalul a ceea ce urma. Se rostogolea deasupra ei, îi depărta coapsele și-o penetra dintr-

odată cu sexul lui lung cât mai adânc. Ea se răsucea sub el, îl îmbrățișa, îi mângâia pieptul profitând de fiecare împunsătură.

Harry era un primitiv: când simțea că fata se retrăgea, o întorcea pe Sharon ca pe o clătită. Bine dresată ea se așeza în genunchi, prosternată ca un musulman în timpul rugăciunii. În poziția aceasta Harry Flynn o poseda violent, sălbatic neluând în seamă gemetele ei de îndrăgostită, și se golea apoi sacadat cu un strigăt sălbatic.

După ședințele astea vorbeau politică.

Puțin câte puțin, Harry Flynn s-a deconspirat relatându-i aventurile din Irlanda de Nord din comitatul Armagh, luptele lui împotriva protestanților. Sharon Dyle îi sorbea cuvintele. Ea, care se resemnase să îmbătrânească încetișor între partidele de bingo și câteva prietene, acum regăsea adevărata viață, frisonul pe care ți-l dă sexul și aventura.

Rând pe rând Harry i-a mărturisit că se găsea la Londra ca să facă propagandă IRA și să adune fonduri pentru Cauză. Deodată Sharon i-a propus să nu mai plătească pentru chirie. El a refuzat spunând că nu ia bani decât de la bogați… Atunci ea l-a îndrăgit și mai mult.

A trebuit să insiste de mai multe ori ca să o lase să transporte niște pachete cu manifeste pe care le lăsa lângă niște lăzi de gunoi, într-un loc stabilit dinainte. Se întorcea din expedițiile astea cu picioarele bâțâind, neștiind că în pachete nu erau decât ziare vechi și că era doar testată pentru a fi implicată… Când Sharon Dyle simțea sexul puternic al lui Harry străpungând-o, avea impresia că este în legătură cu toți revoluționarii de pe Pământ. Era fascinată să se știe implicată în Istorie. De acum își petrecea timpul liber citind lucrări despre IRA.

Pe scurt, Sharon Dyle plutea de fericire. Nu era decât o umbră pe tablou: imposibilitatea absolută de a vorbi prietenelor sale…

Când Harry „Mad Dog” Flynn a anunțat-o că proiecta o operațiune de „recuperare revoluționară” pentru a face rost de bani, Sharon l-a rugat să o lase să participe.

Irlandezul a mai lăsat-o să fiarbă câteva zile până să-i spună da din vârful buzelor. Sharon aproape că a leșinat de fericire ca și cum ar fi străpuns-o chiar atunci sexul amantului său. Harry a avut grijă să o asigure că nu exista niciun risc: ea aproape că regreta, se și vedea la tribunalul Old Bailey strigându-și în gura mare devotamentul pentru IRA.

Puțin mai târziu, când amantul-chiriaș i-a explicat ce rol va avea, a fost decepționată de modestia ei. Totuși tremura la vederea stricăciunilor cauzate de atentatele IRA la Londra și blestema pe cei care puneau bombe. Dar era capabilă de acel fel de dedublare a persoanei. Harry Flynn era un *working class hero*. Un cruciat al Irlandei gaelice și nu un asasin. Și făcea așa de bine dragoste…

*

* *

Văzându-l gol ca un vierme în mijlocul livingului, Sharon Dyle simți că pântecele i se înfierbântă. Nu putea să-și dezlipească privirea de ceea ce atârna între picioarele lui. Cu un surâs întipărit pe față, ea făcu câțiva pași în direcția lui.

Harry „Mad Dog” Flynn avea însă gândul în altă parte. Cu receptorul lipit de ureche asculta atent.

— Te aștept în galeria de artă din Upper Street, îi spunea cineva de la celălalt capăt al firului. Într-o jumătate de oră.

Închise. Atunci o văzu pe Sharon Dyle. Ea înainta cu o mână timidă îndreptată spre sexul care se odihnea de-a lungul coapsei. În clipa aceea el lăsă receptorul.

Sharon Dyle tocmai se întorcea de la un restaurant indian unde degustase câteva feluri de Madras care-i puseseră sângele în circulație. La vederea acestui membru plăcut umflat de căldura apei dușului a uitat de orice ținută. O jumătate de secol de educație riguroasă zbură în vânt.

Cu vocea gâtuită, de-abia respirând, Sharon Dyle spuse:

— Tocmai voiam să răspund, credeam că ești plecat.

Harry nu răspunse copleșit de senzația neobișnuită a degetelor care îi trăgeau înapoi pielea sexului. În câteva secunde îl inundă un val de sânge care-l transformă într-o măciucă amenințătoare. Irlandezul era încă ud, dar Sharon Dyle nu părea să observe. Se felicita că își pusese o bluză neagră aproape transparentă, pe deasupra un colier cu perle și o fustă foarte scurtă care-i descoperea picioarele lungi cu ciorapi negri de nailon.

Îngenunche ca și cum ar fi îngenuncheat la rugăciune, prinzând cu buzele ceea ce putea prinde. Tremura de excitare.

Harry tresări brusc și ea crezu că avea să juiseze. Își întrerupse felația, se ridică și-și strivi gura de a irlandezului. El își închipui că o să-i smulgă limba din gât, într-atât de arzător îi era sărutul. Dându-și seama că îi puteau vedea trecătorii de pe Vincent Terrasse prin ferestrele fără perdele, ea se întrerupse șoptindu-i:

— Hai în camera mea…

O urmă. Camera, roz în întregime, cu perne, gravuri, bibelouri peste tot și un pat acoperit cu tafta, se deschidea spre o grădină minusculă. Sharon îl înlănțui din nou pe chiriașul său, se frecă de el pipăindu-i cu lăcomie trupul gol, încă umed. Membrul lipit de fusta ei degaja o căldură plăcută care o transforma în Niagara.

Fără menajamente Harry o trânti pe văduvă pe pat, își vârî mâna între coapsele ei, prinse chilotul și i-l smulse.

— Așteaptă! Așteaptă! îl ruga Sharon. *It’s so good.*

Fără să o asculte, Harry îi ridică fusta peste coapsele puțin cam groase, dezgolind fâșia de piele de deasupra ciorapului și triunghiul

de blană neagră.

Se lăsă mai întâi cu toată greutatea în genunchi pe patul care scârțâi, între pulpele văduvei, apoi se lăsă peste ea aproape sufocând-o cu cele o sută zece kilograme ale sale.

— *Please, wait!* protestă Sharon Dyle.

Dar nu mai apucă să spună altceva. Dintr-o smucitură din mijloc, Harry o pătrunse până în rărunchi, mirat și el că membrul său, cu un volum atât de impozant, poate să stăpânească dintr-o lovitură acest pântece primitor.

— Aaaah!

Atât a mai putut Sharon Dyle să spună. Avea impresia că se despică în două, dar era o senzație minunată. Harry făcu o pauză de câteva secunde, bine înfipt în teaca perfect încălzită. Sharon simțea în viscerele ei venele membrului enorm și plutea deja la bordul orgasmului.

Harry se scutură deasupra ei ca un câine ud. Își reluă mișcarea de du-te-vino, își vârî mâinile mari sub coapsele proprietăresei, le ridică, le împinse ca să îi ridice bazinul. În poziția aceasta se ridică din nou ca apoi să cadă iar cu toată greutatea. Plonjă în ea aproape pe verticală: arcuită în două, Sharon Dyle chițăia de fericire.

— *Oh yes. Carry on! Carry on!* suspină ea.

Harry nu se lăsă rugat și, după câteva minute, se înfipse iar printr-o mișcare teribilă din mijloc. Sharon avu impresia că o s-o străpungă până în gât. Fără să vrea, scoase un strigăt de parcă ar fi născut.

Instinctiv, cu un reflex de clandestin, irlandezul îi astupă gura cu mâna lui mare. Ea nu se mai bucura, avea impresia că era violată.

Liniștit, Harry „Mad Dog” Flynn se retrase din teaca ce îl strângea și se ridică. Cu privirea înecată, Sharon Dyle ar fi putut încă să mai profite de acest membru care stătea tot încordat. Dar chiriașul său se scuză cu un zâmbet.

— *Excuse me. I have an appointement.*

Sharon îi răspunse cu un surâs sătul și complice. Cu fusta ridicată pe șolduri, chiloții pe mochetă, bluza de dantelă umezită și machiajul stricat semăna cu adevărat cu o victimă violată. Însă de multă vreme nu se mai simțise atât de bine.

*

* *

Sharon Dyle auzi ușa de la intrare trântindu-se. Se întreba cu inima ticăind unde oare se ducea Harry Flynn. De când îi cunoștea cu adevărat activitatea, tremura mereu că nu o să-l mai vadă întorcându-se. Ca să-și mai potolească neliniștea se duse și își turnă o porție zdravănă de *Johnnie Walker*.

*

* *

După scurta îmbrățișare, Harry „Mad Dog” Flynn luă un pistol Taunus 9 mm dintr-o despărțitură. Îi puse un glonț pe țeavă, fixă siguranța și strecură arma între jeanși și piele. Experiența îl învățase că o armă care nu era pregătită să tragă nu servea la nimic.

Ieși din ascunzătoare, una dintre cele mai bune pe care a avut-o vreodată în Londra. Nimic nu este mai bun ca o femeie îndrăgostită care să te protejeze.

Se depărtă cu pași mari de Vincent Terrasse, străduța liniștită din cartierul Islington, în nordul Londrei și merse de-a lungul canalului Grand Union mărginit de cochete case din epoca victoriană. Calm absolut. Niciun magazin. La capătul străzii era inevitabila bodegă *Prince of Wales* unde de altfel nu călcase niciodată.

Zece minute mai târziu ajunse în Upper Street, o stradă largă nord-sud ce coboară spre Holborn unde circulația este intensă. Harry „Mad Dog” Flynn avea ca regulă absolută mersul pe jos, pe cât posibil. În felul acesta trecea neobservat. Intră în galeria mică ce grupa aproximativ douăzeci de prăvălii cu antichități. Cele mai multe erau închise, așa că nu întâlni pe nimeni. Trebui să coboare la subsol unde dădu peste cea care îi telefonase. Liz Malone, o militantă sigură a IRA, mobilizată în aceeași *Special Action Service Unit* ca și el.

Purta o pălărie, care îi ascundea părul blond tuns scurt și un impermeabil verde. Se îmbrățișară scurt și îi zise:

— Am informația. Este peste zece zile. Mi-am notat totul aici în cap. Tu ești gata?

— Am nevoie de patruzeci și opt de ore, dar am tot materialul.

Liz Malone îi aruncă o privire îngrijorată.

— Ne bazăm pe tine. Nu vom mai avea o a doua ocazie.

Harry „Mad Dog” Flynn se încruntă.

— Nu mai aveți încredere în mine?

Ea dădu din cap.

— Nu spune prostii. Îți cer numai să mai verifici totul încă o dată. Este o șansă nesperată, iar eu risc. Dacă ratez, nu o să mai servesc la mare lucru.

— Spune-le că este OK și că pot să dea drumul la restul.

Se despărțiră tot cu un sărut prietenesc, iar Harry Flynn mai rămase cinci minute ca să admire porțelanurile de Meissen înainte de a părăsi galeria. Acum, care pe care. Agenții din *Special Branch* de la Scotland Yard știau că IRA avea mai multe baze secrete în estul și în nordul Londrei, dar nu aveau nicio informație sigură. De aceea, multiplicaseră numărul patrulelor în acest perimetru și urmăreau orice detaliu suspect și cea mai mică anomalie. Se bazau pe *Neighbourhood Watch:* denunțul cu ajutorul vecinilor. Din fericire, în Vincent Terrasse, Harry nu se vedea cu nimeni, iar Sharon închiria de peste cinci ani. O descoperise de altminteri din întâmplare, printr-un

mic anunț.

La întoarcere merse tot pe jos, apoi sări într-un autobuz care cobora spre Roseberry Avenue, coborî la Cherkenwell Road, mai făcu o sută de metri înainte de a intra într-un parking mare unde se putea închiria pe timp de o lună. Urcă într-un ascensor lent care mirosea a cherosen și se opri la etajul patru. Văzu printre sutele de mașini o furgonetă Dodge maro amenajată pentru camping cu gemulețele acoperite de perdelițe. Pe părți avea desenați doi lei enormi colorați. Tipul acesta de vehicul stricat era frecvent în Marea Britanie și nu mai atrăgea atenția.

Harry „Mad Dog” Flynn, după ce se asigură că nu era nimeni care să-l vadă, deschise ușa din spate și pătrunse în vehicul. Intră în cabină, dădu drumul la contact și aprinse lumina interioară înainte de a da înapoi.

Mașina avea un țăcănit insesizabil. Harry „Mad Dog” Flynn dădu la o parte câteva cartoane și descoperi o ladă lungă de lemn închisă cu un lacăt cu cheia în el.

Își puse mănușile, îl deschise și începu să-i examineze conținutul. Mai întâi o mitralieră sovietică Dușka de calibru 12,7 și „50” americane cu două cutii de încărcare. Înlocuise muniția sovietică cu gloanțe anti-blindaj de același calibru „Barret Light Fifty”. Cu ce altceva să faci bucățele un vehicul blindat, ușor ca acelea pe care le foloseau englezii în Irlanda de Nord. Lui Harry „Mad Dog” Flynn îi plăcuseră întotdeauna mitralierele. Cu câțiva ani în urmă, în Ulster atacase de câteva ori la rând militarii cu o M60 americană, mitralieră ușoară și eficace.

Inspectă mitraliera Dușka venită din Libia cu transportul precedent. Se asigură că era în stare perfectă de funcționare. O așeză pe podea și verifică cum funcționează cele două AK 47 cu patul puștii despicat. Armele de asalt sovietice reprezentau o forță de temut în oraș și puteau fi ascunse cu ușurință în orice autoturism.

Mai erau înfășurate în cârpe două pistolete Taurus echipate cu amortizoare mari, negre și cilindrice. Niște arme impresionante care îți permit să lichidezi pe oricine din mulțime chiar ochindu-l dintr-o mașină…

Pe fundul cutiei erau mai multe plăci Semtex și detonatoare din care să confecționezi mașini infernale în câteva minute. Mai erau și două veste antiglonț cumpărate din Statele Unite, model FBI. Le procuraseră niște polițiști irlandezi devotați cauzei IRA pentru că nu se găseau de vânzare în comerț.

După ce și-a inspectat arsenalul. Harry „Mad Dog” Flynn puse totul la loc. Furgoneta era un depozit perfect de arme. Chiar dacă, prin minune, ar fi fost descoperit n-ar fi ajutat pe nimeni: vehiculul fusese cumpărat pe numele unui mort și cu o adresă fantezistă. Armele

venite din Libia nu aveau urme. De altminteri, nimeni nu inspecta niciodată parkingul acesta închis. Existau alte zeci de ascunzători ale IRA, fiecare știută doar de două persoane. Poliția nu le descoperise până acum…

Harry „Mad Dog” Flynn răsuci cheia în contact ca să se asigure că furgoneta funcționa bine, opri butonul bateriilor ca să evite orice problemă și închise mașina. Acum nu îi mai rămânea decât să-și pregătească acțiunea ca pe o operațiune militară pentru ca totul să meargă bine. IRA o lua întotdeauna cu un pas înaintea Scotland Yard-ului. De data asta, avea să-i coste scump pe britanici.

Capitolul X

Lungit în întuneric, Malko nu reușea să adoarmă pentru că în minte îi veneau numai gânduri negre. Informațiile furnizate de Mairead O'Connor erau bineînțeles prețioase, însă foarte incomplete. Nu știa numele vasului, locul de debarcare și mai ales datele operațiunii. Iar în ceea ce privea răpirea propriu-zisă nu știa mai nimic. Singurul element de care dispunea era blonda cu părul scurt, dar nu reieșea de nicăieri că și ea ar fi amestecată în plan.

La ora unsprezece și jumătate sună telefonul. Recepționerul de la *Ashford Castle* îl anunță:

— *Outside call, sir…*

Numai Mairead O'Connor știa că este aici…

— Tu ești Mairead? întrebă el.

— Da.

— Unde ești?

— Nu are importanță. Îți las mașina la Galway.

— Puțin îmi pasă de mașină… De ce ai plecat?

După o tăcere prelungită tânăra spuse cu o voce plictisită:

— Am reflectat. Nu sunt turnătoare, nu pot să colaborez cu tine. Mi se zbârlește pielea la gândul ăsta. Ți-am spus suficiente lucruri ca să poți opri operațiunea asta oribilă.

— Sper și eu, zise Malko. Dar tu ce ai să faci?

— Vreau să i se facă dreptate lui Kevin. Mă voi duce la Armagh chiar mâine. Trebuie ca ei să mă asculte.

— Nu o vor face, îi prezise Malko, și îți vei pune viața în primejdie.

— Puțin îmi pasă.

Și-a dat seama că este încăpățânată și hotărâtă să meargă până la capăt.

— În seara asta sunt prea obosită, trebuie să mă odihnesc.

Era cât pe ce să închidă. Trebuia cu orice preț să păstreze legătura.

— Vreau neapărat să ne mai întâlnim, insistă el. Mai lasă-mi o portiță de intrare.

Mairead O'Connor ezită mult până să răspundă:

— De acord. Iată un număr din Dublin, 876 9834. Poți lăsa acolo mesaje. Eu am să telefonez din când în când, dar nu ne putem revedea. Mașina ta este în fața bistroului *Arms of the lads,* la intrarea în Galway pe strada N7. Cheile sunt ascunse în partea din față a bordului.

Închise telefonul, Malko nu mai avea altceva de făcut decât să plece cât mai repede la Dublin.

*

* *

Strada N6 era nesfârșită. Ambele benzi erau blocate de camioane. Malko și-a găsit mașina după două ore la locul indicat de Mairead și mai avea încă mai bine de o sută de kilometri până la Dublin.

Micșoră viteza și se opri să sune la numărul pe care i-l dăduse Mairead O'Connor. Îi răspunse o voce de bărbat.

— *Irish watch. Good morning.*

— Aș dori să las un mesaj pentru Mairead O'Connor, zise el.

— Nu știu când o voi vedea, zise, după o scurtă ezitare, necunoscutul. Dar spuneți totuși.

Malko își spuse numele și dădu numărul de telefon de la *Meridian* din Londra cât și pe cel de la castelul lui din Liezen; îi mai spuse că o întâlnise pe Mairead în Connemara. La ea acasă. Apoi porni iar la drum. Nu mai avea ce să facă în Irlanda.

*

* *

Printre arborii din Grosvenor Square. Malko zări cu ușurare clădirea impozantă a ambasadei americane.

Întoarcerea la Londra îl epuizase. Feribotul era un vas vechi fără cel mai mic confort și mâncarea de la restaurantul lui ar fi rămas de rușine chiar și în fața unui câmp de concentrare. În afară de pâine și ouă nimic nu era comestibil.

Apăsă pe butonul „bip" al mașinii Escort și dispozitivul de deschidere începu să meargă. Un grilaj greu și negru începu să se deschidă cu încetineală și vârfurile grapei intrară în pământ. Supravegheat cu camere de televiziune, Malko se afundă în parkingul uriaș unde fu întâmpinat de doi militari suspicioși și bine înarmați. După ce le-a arătat foaia de liberă trecere, l-au escortat până în biroul lui James Williamson. Șeful stației, tras la patru ace ca de obicei, l-a întâmpinat cu căldură.

— Prietena noastră Stella Rimington n-a putut să doarmă toată noaptea! îl anunță el triumfal. În prima clipă era cât pe ce să verse ceaiul pe ea. Asta înseamnă că totul este foarte adevărat de vreme ce ea m-a crezut! Răpirea lui Salman Rushdie de către libieni seamănă cu o știre proastă din *Daily Mirror*.

— Povestea asta este în întregime adevărată, afirmă Malko. Nu am putut să vă spun totul la telefon și sunt elemente pe care Verii[20] nu trebuie să le cunoască cu niciun preț.

În cele din urmă s-a hotărât să-i spună adevărul lui James Williamson. Era mult prea grav și americanul era destul de gelos pe Veri ca să nu aibă chef să-l trădeze. Șeful stației asculta cu atenție povestea peregrinărilor sale irlandeze și îi spuse:

— Este o poveste nemaipomenită. Kadhafi ar putea trage din asta un beneficiu moral imens în lumea musulmană… Pentru moment, trebuie neapărat să aflăm cine este blonda din Kensington Court și

dacă este cumva amestecată în afacere.

— Doar cu mijloacele noastre nu va fi prea ușor, remarcă Malko. Acum, când știm că omorul din Malta nu este opera Verilor, de ce nu le-am vorbi despre fata asta? Este vorba de urmarea anchetei noastre și n-ar fi rău ca și Scotland Yard-ul să se intereseze de ea. Dacă nu este amestecată, cu atât mai bine. În caz contrar, va fi o precauție suplimentară împotriva acțiunii IRA.

James Williamson nu era prea convins.

— Mda, am putea aștepta patruzeci și opt de ore. Dacă nu veți găsi nimic le vom spune totul.

În mod clar voia să rezolve afacerea fără amestecul Verilor și nu lua în seamă cu seriozitate riscurile la care era expus Salman Rushdie. Toate Serviciile de Informații sunt niște monștri înghețați…

— Am puține șanse, mărturisi Malko. Poate doar dacă voi sta la pândă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru…

Agenția imobiliară nu lăsase niciun mesaj pentru el.

— Nu vă cer chiar atât, îl asigură James Williamson. Pentru moment am să vă conduc la MI6. Sir Peter Clarke, director al *desck Middle-East,* ține neapărat să vă cunoască. Ideea că MI5 i-a luat-o înainte cu un proiect de răpire a lui Salman Rushdie îl îmbolnăvea.

MI6 supraveghea amenințările exterioare, acționând dincolo de frontiere, pe când MI5 juca același rol ca și DST în Franța, – Cele două servicii rivale se detestau, bineînțeles, cu cordialitate. Vizita aceasta îi întări convingerile lui Malko. Cu cât vor fi mai multe servicii britanice în alertă, cu atât Salman Rushdie va risca mai puțin.

Se urcară în liftul care ducea la garaj. Buick-ul negru al comandantului stației strălucea ca un pantof lustruit, iar șoferul împopoțonat cu o mustață roșcată semăna mai mult a britanic decât a american.

— MI6 s-a mutat, comentă James Williamson. Sunt acum pe malul Tamisei, lângă Vauxhall Bridge.

MI6 se ascundea în spatele unei străduțe liniștite de-a lungul parcului Saint-James, într-o încântătoare căsuță victoriană, la numărul 21 Queen Ann's Gate, în spate cu o clădire enormă care ocupa un bloc întreg din Broadway, de la 54 la 60.

Buick-ul merse de-a lungul lui Hyde Park, trecu prin fața palatului Buckingham și coborî spre Tamisa. Trecură apoi pe lângă Westminster și Turnul Londrei și intrară pe Vauxhall Bridge. Pe celălalt mal, la stânga podului se înălța un ansamblu arhitectural futurist.

Blocurile, albe sau ocru de la șase la cincisprezece etaje, presărate cu deschideri în reflexe verzui, semănau cu un joc de construcții asamblat de un puști oligofren. Când se apropiară, zăriră zeci de camere de supraveghere plantate cam peste tot. Pietonii treceau peste o pasarelă pe Vauxhall Bridge fără să fie striviți și intrau direct la

etajele inferioare ale MI6. Chiar în față, de partea cealaltă cu Prince Albert Embankment, se găsea o stație de metro… Trebuie să fi fost un traumatism faptul că se afla în acest imobil ieșit ca dintr-un film de Mad Max. Britanicii erau cu adevărat deconcertați. Nici un alt serviciu nu s-ar fi gândit să construiască un astfel de monstru atât de puțin discret.

Buick-ul coti la stânga și se opri în fața intrării, încă neterminată și împânzită de schele, care dădea în Prince Albert Embankment.

*

* *

Pe un panou de lângă ascensor, în holul clădirii serviciului MI6 era afișată o inscripție sibilină: *Black Order*.

— Este gradul de alertă al poliției, îi explică James Williamson lui Malko. Variază în funcție de riscurile atentatului IRA. Când trec *Red Order* asta înseamnă că sunt avertizați că un atentat este iminent: asta nu schimbă mare lucru pentru că nu află decât în ultima clipă – și uneori și mai târziu – unde se va produce. Dar pot face unele baraje și pot evacua anumite zone de risc. Cu trucul ăsta nou nu pot să dea alarma și să ridice podul mobil.

Viața la Londra era tot timpul deranjată de alerte de atacuri cu bombă, adevărate sau false, comunicate telefonic de Scotland Yard. Cum de regulă erau bombe *adevărate,* nu puteau să fie ignorate, ceea ce dezorganiza viața economică. Tocmai asta și urmărea IRA.

O secretară slăbănoagă, cu pielea de culoarea vinului de Cheddar, le deschise la etajul 7 o ușă capitonată în piele verde și îi introduse în biroul lui sir Peter Clarke. Acesta înaintă cu mâna întinsă ca o caricatură de Major Thomson: cu mustața lustruită, în furculiță, ochii de un albastru de porțelan, contrastând cu fața atinsă de cuperoză și cu o expresie fals naivă; o sacrosanctă cravată Eton și o alură fizică de elegant.

Purta un costum de flanel de o eleganță ușor șifonată care lăsa să i se observe roșul cardinal al șosetelor, iar pantofii Churchs cu tălpi groase păreau niște bocanci. Avea o înălțime de peste unu nouăzeci. După ce îi strânse mâna lui Malko, îi trimise un croșeu prietenesc lui James Williamson în timp ce îi făcea cu ochiul lui Malko.

— Îmi place mult James. Încerc să fac din el un *truly British gentleman,* dar nu este ușor. Continuă să se exprime în dialectul lui de dincolo de Atlantic, iar azi și-a uitat umbrela! Un gentleman fără umbrelă nu este un gentleman, nu-i așa?

James Williamson zâmbi forțat, prea puțin doritor să devină un autentic gentleman englez.

— Puteți încerca cu prietenul nostru Linge, îi sugeră el.

Sir Peter Clarke se umflă în pene.

— Dar Linge este *deja* gentleman! S-a născut pe continent și știu

totul despre el.

Ți-l închipuiai la Epson Derby cu melon gri și jiletcă încurajându-și calul favorit cu înjurături voit scandaloase cu scopul de a le șoca pe doamne. Când se așeză într-un fotoliu de piele galbenă uzată, jiletca și betelia pantalonilor căpătară forma unor colaci de salvare suprapuse. Era la adăpost de foamete…

— Vă mulțumim pentru prețioasa informație pe care ne-ați comunicat-o în legătură cu Salman Rushdie. Spuse adresându-se lui Malko. MI5 ne-a transmis-o și imediat am făcut ceea ce era necesar.

— Ați găsit deja ceva? întrebă Malko surprins de o asemenea rapiditate.

Clarke își scutură obrajii lui grași acoperiți de cuperoză.

— Vai, nu, dar noi suntem o insulă, după cum bine știți… Frontierele noastre sunt relativ ușor de apărat. Păstrăm în ordinatoare o listă cu toți cei potențial periculoși care trăiesc în străinătate. MI5 și-a întărit paza aeroporturilor și a porturilor. Noi, cei de aici, am alertat toate stațiile din țările interesate și din Orientul Mijlociu pentru a supraveghea teroriștii reperați. Dacă dispar înseamnă că se pune ceva la cale. Avem surse de informare foarte bune, adăugă el. Datorită lor am interceptat trei comandouri provenind din Iran și din Orientul Mijlociu, care tocmai comiseseră atentate la Londra.

Malko simți că pălește. Dacă britanicii se mulțumeau să pareze o amenințare exterioară contra lui Salman Rushdie era o catastrofă!

— Aveți și grupuri de activiști musulmani în Marea Britanie, remarcă el. Aceștia nu au nevoie să treacă frontiera

Celălalt izbucni într-un râs cu hohote.

— *Of course not!* În fiecare grup de trei activiști există cel puțin un informator din *Special Branch* a Scotland Yard-ului!

Încântat de gluma lui, se lăsă pe spate ca să râdă în voie făcând să se miște masa de grăsime a pântecelui său rubicond. Malko îl căută din priviri pe James Williamson. Acesta era ocupat cu contemplarea marinelor care ornau pereții.

— Cine se ocupă de protecția apropiată a lui Salman Rushdie? întrebă el.

— *Special Branch.* Au fost avertizați de MI5 bineînțeles. Le-am transmis chiar și eu o notă. (Scoase un suspin de plictiseală.) Afacerea asta Rushdie ne costă o groază de bani! Într-un anume sens, n-ar fi chiar o catastrofă dacă i s-ar întâmpla ceva băiatului ăsta…

James Williamson îl dezaprobă cu finețe, în timp ce sir Peter Clarke continua pe un ton glumeț:

— *Dear* James, când Mr. Rushdie a plecat în Statele Unite acum un an, James Baker a refuzat să-i acorde protecție explicând că nu era decât autor al unei cărți. *Shocking*, nu?

— Absolut! făcu americanul.

Sir Peter Clarke înălță capul.

— Știți, uneori îmi pun întrebări. Tipul ăsta știa ce face… Este un musulman și știa că ayatollahii nu se vor cățăra pe ziduri ca să citească *Versetele Satanice.* Oare nu este puțin responsabil de ceea ce i se întâmplă?

— Nu găsiți că este șocant ca un stat străin să condamne la moarte un cetățean al unei alte națiuni? întrebă Malko.

Britanicul îl aprobă imediat.

— *Of course!* Tocmai de aceea îl protejăm. Pentru că este vorba despre un atentat la onoarea Marii Britanii. Dar mai știm că toți fundamentaliștii sunt niște sălbatici. Rushdie ar fi trebuit să accepte să dispară, să-și refacă fața și să meargă să trăiască sub alt nume. Noi suntem gata să îl ajutăm. Acum, când ne-am recuperat ostaticii, imaginați-vă că iranienii sau pakistanezii sau nu mai știu ce *bloody moslem* răpesc un cetățean britanic ca să îl schimbe cu Salman Rushdie… Ce ne facem atunci?

Trecu un înger fluturând drapelul verde al Islamului și apoi dispăru. Șir Peter Clarke îi privea fix pe vizitatorii săi cu un aer amuzat. În mod evident nu era îndrăgostit nebunește de Salman Rushdie – Malko știa că în repetate rânduri guvernul britanic era cât pe ce să întrerupă protecția de care se bucura autorul.

Indian de origine și musulman, acesta nu era prea simpatizat de publicul britanic.

Sună telefonul și bărbatul solid se deplasă cu greu ca să răspundă. Câteva monosilabe după care închise și veni spre vizitatorii săi cu mâna întinsă.

— Fiți liniștit și țineți-mă la curent dacă veți avea informații suplimentare. În ceea ce ne privește, vom face tot ce ne stă în puteri.

James Williamson și Malko se îndreptară spre ascensor. Malko spuse:

— Nu este prea tulburat că vor să îl omoare pe Rushdie.

Americanul ridică o sprânceană.

— Verii sunt cam împărțiți în ce privește acest subiect. Unii cred că ar trebui întărită poziția vizavi de Teheran și să li se facă cunoscut iranienilor că, dacă i se întâmplă ceva lui Rushdie, vor plăti foarte scump. Alții că este vorba de o afacere particulară între Rushdie și Iran și că ar fi bine să fie lăsați să se descurce singuri. Atunci când încă nu se întorseseră ultimii ostatici britanici se temeau ca nu cumva Hezbollah să le ceară un schimb contra lui Rushdie. Asta ar fi pus guvernul într-o situație imposibilă. Nu uita că însuși arhiepiscopul de Canterbury a luat poziție împotriva *Versetelor Satanice.* Dacă s-ar fi amintit, bineînțeles, de IRA ar fi fost mult mai excitați.

— Nu îți trădezi sursele, zise Malko. Au fost preveniți. Măsurile de întărire a securității sunt valabile atât pentru un commando IRA cât și

pentru alții.

— Aveți dreptate, recunoscu James Williamson în timp ce urca în Buick. Ne-am făcut datoria. Rămâneți la Londra până la sfârșitul săptămânii ca să dați de urma acestei blonde. Apoi vă puteți întoarce la dragul vostru castel din Austria.

Pe Picadilly, Buick-ul se opri în fața lui *Meridien* ca să îl lase pe Malko. Înainte de a coborî îi spuse lui James Williamson:

— Încercați să fiți un adevărat gentleman! Sir Peter vă va fi cu siguranță recunoscător…

— *Bullshit!* răspunse americanul. Prefer silueta mea decât pe a lui.

Malko ajunse în camera lui și chemă iar agenția imobiliară care îl informă că proprietarii din Kensington Court 10 erau de negăsit. N-avea decât să reia legătura cu bulănoasa de Mandy Brown, care era singurul lui fir ca să ajungă la blonda din Kensington Court. Telefonul ei era ocupat. Rugă la hotel să-i formeze din nou numărul și fugi să facă o baie. Când tocmai se cufunda în apă, pe sub ușă i se strecură un bilețel. Îl deschise: Mandy îl aștepta la ora zece la clubul *Annabel's* și „avea o surpriză pentru el".

Clubul *Annabel's* din Berckley Square era de mulți ani discoteca cea mai șic din Londra. Se completa de minune cu un restaurant și o sală de jocuri. Malko mai petrecuse acolo seri foarte plăcute.

Care putea fi surpriza?

*

* *

Annabel's se asemăna cu o stație de metro la ora șase seara. Zeci de cupluri așteptau o masă la restaurant, împrăștiați între cele două baruri și un mic salon plin de fum. Restaurantul era plin ochi. *Annabel's* era locul cel mai bun în care să petreci o seară alături de o femeie frumoasă. Lui Malko nu i-a trebuit mult pentru a o repera pe Mandy Brown. Era cocoțată pe un taburet, cu spatele la bar, într-o ținută care ar fi făcut un ayatollah să sară pe pereți. O bluză de catifea mulată pe trup care-i descoperea trei sferturi din sânii rotunzi și o jupă strâmtă din plastic negru care-i scotea în relief fesele într-un mod indecent. Era încadrată de doi tineri „Blacks" foarte eleganți, în smoking și care tocmai se pregăteau să deguste o sticlă de Moet vechi:

— Hello!

Mandy alunecă de pe taburetul ei și veni în sufletul lui Malko încruntându-se ca o ventuză bine dresată.

— Sunt foarte mulțumită că te văd, gânguri ea.

Sânii ei minunați nu se înmuiaseră. Putea să îi apuce cu amândouă mâinile. Mandy îi șopti la ureche:

— Vino să te prezint prietenilor mei, Nich și Fela.

Malko era cât pe ce să cadă pe spate.

— Ce! Ești cu ei?

— *Indeed!* zise ea, foarte *lady like.* Soțul meu este cel care mi i-a prezentat. Sunt nigerieni. Al dracului de bețiș. Gemeni, n-ai mai văzut?

— Nu, am văzut că sunt negri.

— Ei hai. Nu face pe gelosul, se pisici ea.

— Gelos, dar pentru ce?

Ea îl luă de mână și îl trase spre ringul de dans în josul meselor din restaurant. De abia ajunși, ea se lipi de el ca în vremurile bune și îi spuse pe un ton misterios:

— Prietena mea Lady Shepard mi i-a recomandat. Se pare că sunt montați ca niște măgari. Doar că nu se despart niciodată. Așa că îi iau pe amândoi! Au închiriat un etaj întreg la *Dorchester*…

— Ești nebună?

— Este o fantasmă, protestă Mandy; toate fantasmele sunt respectabile, așa mi-ai spus odată. Și apoi, poți veni să privești.

— Ești complet degenerată! zise Malko sincer înfuriat, te las cu menajeria ta.

— Nu fi rău, îl rugă Mandy, sunt băieți foarte bine crescuți și foarte sofisticați. Joacă chiar și golf. Îți dai seama: gemeni! Niciodată nu am făcut-o cu niște gemeni! Și în plus negri… Lady Shepard i-a încercat, mi-a spus că este nemaipomenit.

Saliva deja, Mandy-Ticăloasa… Malko se desprinse de ea și se depărtă fără să se mai întoarcă. Asta era surpriza… Ei, bravo…

Strigătul lui Mandy îl ajunse când urca scara ce ducea spre bar.

— Știu cine este blonda din Kensington Court!

Capitolul XI

Malko se întoarse spre Mandy Brown, oprită în mijlocul ringului de dans, sexy și înduioșătoare în același timp.

— Spui asta doar ca să rămân?

— Nu. Zise ea cu o voce de fetiță. Mi-am amintit unde am văzut-o. La o întâlnire caritabilă unde fusesem invitată împreună cu soțul meu: *Chapter XIX*. Era una dintre organizatoare.

— Ce este aceea „Chapter XIX”?

Văzându-l calmat, Mandy profită ca să-l înlănțuie într-un dans pe loc.

— O chestie pentru drepturile omului. Blonda a ținut un discurs despre deținuții IRA torturați în închisorile englezești. Iar cea care era cu ea voia să mă facă să semnez o petiție adresată nu mai știu cui, în favoarea lui Salman Rushdie.

Malko a uitat de gemenii africani.

— Salman Rushdie? Ești sigură?

— Păi da, de ce?

— Pentru că este foarte important.

Nu mai auzea muzica, simțea doar rotunjimile pulpelor lui Mandy lipite de el. Pe de o parte, blonda din Kensington Court îl cunoștea pe Kevin O’Connor însărcinat cu răpirea lui Salman Rushdie. Pe de altă parte, tot ea milita pentru apărarea lui Rushdie. Ar fi fost o coincidență extraordinară ca fata asta să nu fie amestecată în răpirea scriitorului.

— Tot mai ești supărat? întrebă Mandy.

— Nu. Nu, răspunse distrat Malko.

— Vrei să te ajut să o găsești pe blonda asta?

— Nu, rămâi cu armăsarii tăi negri, eu o să mă descurc singur.

Îi luă mâna și îi sărută vârful degetelor.

— Rămâne pe una din zilele acestea. Mulțumesc pentru informație.

Mandy se agăță de el ca o înecată, zdrobindu-l cu sânii ei grei, presându-și pubisul fără vreo ambiguitate și își vârî un picior între ale lui:

— Nu pleca. Cu atât mai rău, nu o să-mi satisfac fantasma.

— Știi doar că ești liberă.

Mandy îi strecură în ureche o limbă poznașă și îi șopti:

— Dacă vrei, poți să îi înlocuiești. Voi găsi alți gemeni într-o zi. Și-apoi țoapa de Lady Shepard este o mincinoasă. În realitate sunt nuli, nu se mai excită.

Schimbase tactica… Mandy se opri din dans și îl luă pe Malko de mână.

— Hai să ne strecurăm pe sus, propuse ea. Le voi spune că merg să

joc la cazino. La etajul unu. Așteaptă-mă la ruletă.

Se despărțiră la parter, iar Malko urcă la *Clermont Club* care ocupa tot etajul unu. O crupieră în rochie lungă, cu un surâs comercial obosit, îi oferi un loc la o masă de ruletă și o alta un pahar cu Dom Perignon. Malko scoase un pachet de bancnote de douăzeci de lire din buzunar și miză patruzeci de lire pe numărul 29. Mica bilă își începu cursa nebunească, sări peste alte numere și se opri pe 29! Malko scoase un sunet de bucurie. S-a gândit să o aștepte zece minute pe Mandy Brown. Dacă nu venea, nu era totul pierdut. Crupiera împinse spre el o grămadă de jetoane. O mie patru sute patruzeci de lire. Să își cumpere când va trece iar prin Paris o masă superbă joasă pe care o zărise la Claude Dalle reprezentând o femeie din bronz îngenuncheată care ține o dală de sticlă. În timp ce își aduna jetoanele, simți cum doi sâni plini se striveau de spatele său și auzi vocea amuzată a lui Mandy Brown care îi murmura în ureche:

— Vei putea să îmi oferi caviar… Să ne grăbim, am impresia că se îndoiesc de ceva.

Coborâră din *Clermont* pe scara exterioară. Mandy Brown pufnea în râs ca o fetiță. Pe trotuarul din Berckley Square, îi făcu semne energice șoferul Rolls-ului său garat cu zece metri mai departe. Mașina impunătoare decolă maiestuos lângă trotuar.

Odată urcată, ea se înfășură iute în jurul lui Malko.

— Acum trebuie să mă faci să uit de cei doi „negri”!

— Unde ai telefon în mașina asta?

— Acolo.

Ridică o placă de acaju. Malko apucă aparatul și formă numărul personal al lui James Williamson.

— James, anunță el când îl auzi răspunzând pe american, am noutăți. Pot să trec pe la tine cinci minute?

Surprins, comandantul stației îi dădu adresa și Malko închise telefonul. Spuse șoferului să o ia spre The Boltons, aproape de Old Brompton Road. Mandy Brown nu mai îndrăznea să zică nimic. După zece minute ajunseră. The Boltons era o piațetă liniștită, rotundă. Acolo își plimba Williamson câinele. Când mașina Phantom VI cu geamuri negre se opri în dreptul lui, tresări, și căscă niște ochi mari când îl văzu pe Malko coborând…

— Sper că nu este *Company* cea care plătește asta, zise el cu o urmă de invidie în glas.

— Nu, răspunse Malko, am câțiva prieteni bogați. Prin portiera întredeschisă americanul zări un picior lung strâns în ciorap negru, apoi sânii lui Mandy Brown care se ofereau din velurul bluzei negre. Trebui să se stăpânească.

— Vrei să spui prietene, îl corectă el.

— Un adevărat gentleman britanic s-ar fi prefăcut că vede un

bărbat, zise Malko cu perfidie. Două lucruri. Mai întâi blonda din Kensington Court lucrează cu o organizație umanitară care se ocupă de Salman Rushdie.

— *My God!* exclamă comandantul stației CIA. Ai identificat-o?

— Nu, nu, dar urmează și asta, preciză Malko. În orice caz, trebuie preveniți imediat omologii noștri de implicarea IRA într-un atentat împotriva lui Salman Rushdie. Putem să o facem acum fără să o amestecăm pe Mairead O'Connor. Vreau să încerc să aflu mai mult despre această blondă.

— Chiar mâine dimineață îl sun pe Sir Peter Clarke, promise americanul. Dar dacă aș putea să le spun și numele ei ar fi foarte bine.

Malko simți din nou că șeful stației vrea să păstreze afacerea pentru CIA cât mai mult timp posibil.

— Mă voi strădui, promise Malko.

Se urcă din nou în Rolls, lăsându-l pe James Williamson cam năucit. Era pentru prima dată când un comandant de misiune îl vedea într-un Rolls Royce cu o creatură somptuoasă în interior. Hotărât lucru, lumea se schimba…

*

* *

— Mergem acasă ieșind de pe The Boltons, anunță Mandy Brown. Am caviar pentru trei persoane. Sper că o să mă faci să-i uit pe gemeni…

— Soțul tău nu este acasă?

— Nu, a plecat în Kent să-și inspecteze crescătoria de pisicuțe. O să se întoarcă sleit…

Când se opriră în fața hotelului privat de pe Belgravia Square, Mandy Brown îl adusese deja pe Malko în situația unui cimpanzeu în rut. Nici nu mai putea fi vorba de caviar. Îl târî pe o grămadă de perne dintr-o cămăruță îmbrăcată toată în lemn, creație Claude Dalle, după ideea ei, în fața unui televizor Samsung pe care îl oprise. Trebuie că își pregătise scena, pentru că deodată pe ecran apăru un enorm sex excitat, apoi o gură de femeie care încerca să îl înghită. Înainte de a face la fel, Mandy îi șopti lui Malko:

— Asta era ca să îi pun în formă pe gemeni…

În onoarea lui, își eliberă sânii din bluza strâmtă. Pe ecran erau acum doi bărbați, iar creatura feminină stătea la dispoziția lor. Malko avu chef să o maltrateze puțin pe Mandy ca să o pedepsească de trădările ei și ca să îi demonstreze că, dacă voia senzații tari, nu avea nevoie de doi gemeni negri ca antracitul.

Când o culcă pe burtă cu brutalitate, cu fața spre ecran, ea scoase un strigăt de surpriză care se transformă în urlet. Malko încerca să-i forțeze intrarea de sub rinichi căzând deasupra ei cu toată greutatea. Țintuită peste perne, sfâșiată, aplatizată, Mandy se zvârcolea, mai

întâi de furie, apoi, deodată, se liniști.

— Este extra! zise ea. Am impresia că sunt violată de un negru.

În aceeași poziție nu pierdea nicio secvență din ceea ce se petrecea pe ecran. Malko se delecta. Când făcea dragoste cu Mandy era mereu ca o sărbătoare. Ei îi plăcea oricum, dar mai ales să o sodomizeze. A posedat-o astfel mult timp ca apoi să explodeze în măruntaiele ei primitoare…

Imediat ce se eliberă, Mandy se ridică și dispăru. După zece minute, apăru cu un platou în mână pe care era un bol enorm de cristal plin cu boabe mari de Beluga – Rolls-ul caviarurilor –, cu o sticlă de Dom Perignon, una de Stolichnaya și un teanc de documente.

— La lucru, anunță ea. Uite ce am găsit!

Îi întinse hârtiile. Malko se uită rapid peste ele și descoperi ce era *Chapter XIX:* Internațional Center against Censorship. Un fel de Amnesty Internațional care denunța peste tot abaterile de la drepturile omului. Mai era și o adresă din sudul Londrei, Borough High Street numărul 90, S.E. 1. Lăsă tot din mână și luă tartina pe care era așezat un munte de caviar. Excelent întăritor.

Își spuse că Mandy ar fi intermediarul ideal pentru a afla foarte repede mai multe lucruri despre necunoscuta din Kensington Court.

— Te vei duce mâine dimineață la birourile acestei organizații și le vei spune un basm cu zâne: că vrei să o revezi neapărat pe această blondă, că te interesează Irlanda…

Mandy își termină caviarul și coborî privirea. Era clar că Salman Rushdie nu făcea parte din gândurile ei. Lumina perversă din ochii ei își spori intensitatea.

— Mai vreau încă! suspină ea.

Abătut, Malko se gândea tot la Salman Rushdie. Deodată, Mandy ieși din cameră și nu mai apăru decât peste zece minute. Cu privirea întunecată, umedă de perversitate, îmbrăcată într-o rochie-viespe roșie mulată pe trup, machiată din nou, cu părul ridicat în coc și o poșetă mare în mână. O goli peste perne făcând să cadă o mulțime de bancnote de zece lire!

— Asta este tot ce era în ladă, zise simplu. Voiam să văd dacă o să meargă ca în Honolulu…

Îl înlănțui pe Malko frecându-se ușor de el cu tot corpul, apoi îl trase spre patul cu bani. Când simți cum sexul lui Malko o pătrunde ușor, își încordă trupul ca un arc și apucă în mâini banii, îi mototoli și imediat corpul începu să îi tremure convulsiv în timp ce îl cuprindea în brațe pe Malko.

— *Oh, my God!* suspină ea. Întotdeauna e bine. După ce se odihni înainte de a-l părăsi, Mandy dori cu orice preț să-l facă pe Malko să viziteze primul etaj, etajul „ei”.

— Când am venit prima dată, era plin de praf, îi spuse ea. M-au

apucat dracii. L-am pus pe arhitectul meu, Claude Dalle, să refacă totul. Acum este extra.

Trecură prin două camere: o orgie de mobile somptuoase din mesteacăn alb, dulapuri susținute de coloane din porfir, canapele Art Deco și piele albă. Mandy era încântată…

*

* *

Așezat pe vine pe puntea lui *Sundowner,* Nasser Ali Nashour mângâia întruna superbul câine-lup de șase luni căruia îi vorbea ca un îndrăgostit. Imediat ce nava *Sundowner* acostase la cheiul nr. 3 din portul militar Tripoli alături de un vapor DCA al marinei libiene, a sărit imediat pe puntea vasului și l-a întrebat cu nerăbdare pe noul căpitan, Jack Hopkins.

— Mi-ați adus cumva câinele?

— Mda, îl am, i-a răspuns căpitanul. Am pierdut mai multe ore la sosirea în Malta din cauza animalului ăstuia. A trebuit să îl certifice un veterinar că are toate vaccinurile făcute. Este în cabina mea, mort de frică.

Colonelul libian s-a dus chiar el în cabină să vadă puiul de câine-lup comandat de Brian Savage. Visul vieții sale. Nefericitul animal era într-o stare de plâns după o călătorie în buncărul unui avion Lufthansa de la Frankfurt în Malta, via Roma, apoi formalitățile din Malta și în fine călătoria pe mare până la Tripoli. *Sundowner* plecase la ora zece dimineața din La Valetta ca să ajungă să ancoreze la locul de întâlnire: douăsprezece fregate la vest de intrarea în portul civil Tripoli, la trei sferturi de milă de coastă, la orele optsprezece. Hopkins trimisese un semnal luminos în morse după cum era stabilit: STOCKHOLM.

O oră mai târziu venea o navetă a marinei libiene să îl remorcheze, după ce în prealabil se asigură asupra identității căpitanului și a celor patru membri ai echipajului. Așteptaseră mai bine de două ore să se însereze înainte de a intra în portul militar. „Nasser” îi întâmpinase.

Îl cunoscuse pe Hopkins la Roma. Acum opt zile. Noul căpitan fusese adus de Brian Savage care a reușit să găsească în timp record un om care să îl înlocuiască pe Kevin O’Connor. Mereu mai mult decât prudenți, libienii aprobaseră eliminarea acestuia din urmă. Cei patru membri ai echipajului, toți din IRA, veniseră în Malta separat. *Sundowner* fusese ancorat în portul de agrement de la Tax’biex în largul La Valettei de mai bine de o lună; îl adusese un prim echipaj „neutru”. Nava-cabotier pe care o cumpărase anul trecut Kevin O’Connor la Kalmas, în Suedia, era de nerecunoscut.

Era înmatriculată în Panama sub noul nume; îi fuseseră modificate suprastructurile și instalată o macara de încărcat în partea din față. Îi fuseseră schimbate și motoarele pentru a-i mări viteza la 15 noduri.

Colonelul libian îi privi pe soldații care urmau să se ocupe cu descărcarea.

O parte era descărcată cu macaraua, alte câteva lăzi pe spatele oamenilor, peste pasarelă. „Nasser” își consultă ceasul. Erau aproape cinci mii de cutii și niciodată nu s-a încărcat totul într-o singură noapte… Pe chei staționau două camioane cu remorci, venite de la un depozit militar. Era o vreme splendidă, chiar puțină briză.

— La ora șase dimineața, îi zise lui Hopkins, vom întrerupe încărcarea și vă veți întoarce la locul vostru de ancorare unde vă veți petrece restul zilei. Veți încheia operațiunea noaptea viitoare.

El nu avea acum decât un gând: să rămână singur cu câinele lui. Strânse mâna marinarilor și pe a lui Hopkins și se întoarse pe chei.

*

* *

Cu o listă în mână, Hopkins verifica încărcătura de pe *Sundowner*. Era ora cinci și jumătate dimineața și ultimul camion acoperit încărcat de cutii cu obuze pentru aruncătoare de mină de 83 de mm se îndepărta deja. După a doua noapte de încărcat, *Sundowner* era gata să pornească pe mare. Hopkins începu să își verifice lista:

— 200 de lăzi cu 5 AK4; 7 de proveniență românească.

— 10 mitraliere grele sovietice Dușka calibrul 12,7 NATO:

— 10 lansatoare-rachetă RPG7 cu 120 rachete:

— 1 milion cartușe;

— 450 grenade defensive:

— 1000 obuze aruncătoare de mină 82 mm:

— 2.5 tone de Semtex;

— 20 rachete sol-aer SAM 7 de origine sovietică;

— 10 tunuri de 106 fără recul, cu 200 obuze;

— Câteva lăzi de pistolete automate Taunus cu muniția respectivă.

Nu mai putea sta pe punte din pricina marinarilor grăbiți să șteargă orice urmă de armă libiană de deasupra lăzilor. În jurul vasului, plutea un praf lemnos de la care strănutau toți. A trebuit ca încărcarea să fie terminată cu mâna pentru că macaraua rămăsese în pană.

Colonelul Nasser Ali Nashour își privi ceasul și spuse:

— Cel târziu într-o jumătate de oră trebuie să plecați.

— Așa vom face, îl asigură Hopkins:

Ultimii soldați coborau în fugă pasarela, iar marinarii începură să dezlege cu nerăbdare parâmele. Descărcară în grabă două cutii cu Johnnie Walker destinate lui „Nasser” pe care le uitaseră pe punte. Vasul OCA, care protejase încărcarea navei cu arme, se depărta. „Nasser” strânse îndelung mâna lui Hopkins.

— Veți ajunge cam într-o lună?

— Dacă totul decurge bine. Dar uneori în golful Corogne se strică vremea.

Cu aceste 200 de tone de arme nu avea niciun chef de timp urât. *Sundowner* era greu de manevrat.

— Vedeta vă va însoți până la limita apelor teritoriale, zise „Nasser”, și *good luck*. Sper să nu vă fi reperat nimeni. La întoarcere, când veți fi la distanță de o oră de apele teritoriale, să îmi transmiteți cuvântul cod SHIP OF THE DESERT pe frecvența 3683 KHZ.

— *Will do!* zise laconic Hopkins.

Puntea începu să freamăte. Motoarele se puseră în mers.

— Perfect, zise „Nasser”. Nu veți rămâne decât timpul necesar transbordării. Apoi va fi mai bine să o ștergeți spre Africa, să navigați puțin pe coastă ca să vă mai destindeți.

Ultimele parâme erau dezlegate. „Nasser” sări de pe vas și privi *Sundowner* care se depărta în umbra portului militar din Tripoli urmat de o vedetă a marinei libiene. Căpitanul habar nu avea că, în timp ce el rămăsese pe țărm, oamenii-broască ai marinei libiene puseseră încărcături explozive magnetice telecomandate pe carcasa navei sale…

Când se va întoarce, după ce îl va livra pe Salman Rushdie libienilor, *Sundowner* va fi distrus de un comando al Forțelor speciale libiene cu scopul de a elimina orice martor care ar putea deranja. Trebuia ca Salman Rushdie să dispară la Londra și să apară din nou la Tripoli. Pentru ca după asta colonelul Kadhafi să-l poată oferi cu tot fastul iranienilor.

Colonelul „Nasser” se urcă în Mercedes-ul lui după ce nu mai văzu luminile celor două vase care se pierdeau în noapte. Pentru toți membrii serviciilor libiene, era vorba despre o livrare de arme către IRA, așa cum mai fuseseră multe înainte. Doar el singur și irlandezii erau la curent cu adevărata natură a operației.

Se grăbi spre cazarma pe care Kadhafi și-o alesese drept domiciliu ca să-l anunțe că se pusese în mișcare ultima fază a operațiunii. Peste o lună, Inch Allah, stăpânul Libiei, va fi omul cel mai popular al lumii musulmane, singurul care a putut să îndeplinească *fatwa* dată de ayatollahul Khomeiny.

Capitolul XII

Rolls-Royce-ul cu geamuri negre se opri în fața numărului 90 pe Borough High Street, la o casă cu trei etaje și fațada îngustă care nu prea inspira încredere. La parter se afla un butic închis vopsit într-un albastru strident și care era sediul asociației *Chapter XIX*.

— Haide, zise Malko lui Mandy Brown, du-te și joacă-ți bine rolul de patroană. Îmi trebuie neapărat numele acestei blonde.

— Plec, murmură Mandy Brown, intimidată.

Își schimbase ținuta sulfuroasă din ajun cu un taior Chanel care îi ascundea pieptul opulent, își făcuse un machiaj discret și își luase o geantă Hermes tocită. Perfectă. Șoferul îi deschise portiera de la Phantom VI și se îndreptă spre soneria ușii albastre. Malko o văzu spunând câteva cuvinte în interfon și poarta se deschise. Nu se ghicea prezența lui Malko în Rolls datorită geamurilor negre.

După o jumătate de oră Mandy reapăru. Se trânti pe bancheta de piele cu un suspin de ușurare.

— Ce m-ai pus să fac? Sper că acei *spooks* ai tăi nu o să mă sfâșie încă. Cum îți dau o mână de ajutor, sunt o groază de alte mutre care vor să mă omoare.

— Ce ai aflat?

— Se numește Elisabeth Malone. Este irlandeză și lucrează juma' de normă în chestia asta. În restul timpului este decoratoare *free-lance*.

— Sper că te-ai descurcat?

Mandy se uită la el chiorâș.

— Drept cine mă iei! I-am zis că asta era nemaipomenit, că aveam o mulțime de chestii de redecorat. Am văzut două femei cumsecade, simpatice. Îl adoră pe Salman Rushdie și fac destul tam-tam pentru el. Petiții, reuniuni, articole. A telefonat el chiar când eu eram acolo! Apoi a mai venit o femeie cumsecade să o caute pe cea cu care vorbeam eu.

Mandy Brown era foarte excitată.

— Asta-i tot ce ai aflat?

— Da, mărturisi ea cu un glas jalnic. Aveau un aer bănuitor acele mârțoage bătrâne. Le-am strecurat odată cu numărul meu de telefon și un cec de 1 000 lire pentru nevoile lor și lucrul ăsta le-a mai îmblânzit. Mi-au spus că îi vor transmite lui Elisabeth Malone numele și adresa mea și că va lua legătura cu mine.

În mod evident, șefii de la *Article XIX* nu o luaseră pe Mandy Brown în serios, dar cel puțin acum Malko știa numele misterioasei blonde și avea confirmarea legăturilor ei cu Salman Rushdie. Nu mai avea de făcut decât să transmită aceste informații britanicilor.

Rolls-ul urca acum spre centrul Londrei.

— Unde mergem? întrebă Mandy Brown.

— Lasă-mă pe Grosvenor Square, o rugă Malko.

— Ce fac dacă telefonează Elisabeth Malone?

— O chemi la tine acasă. Încerci să afli cât mai multe despre ea. Dacă, de exemplu, l-a întâlnit pe Salman Rushdie.

— OK, OK, făcu Mandy. Sper că nu este lesbiană.

Malko se despărți de Mandy pe Grosvenor Square. Cinci minute mai târziu era în fața lui James Williamson căruia îi comunica ultimele descoperiri:

— Chem imediat Scotland Yard-ul, zise americanul. Avem un corespondent special la *Special Branch*. Și îl previn și pe sir Peter Clarke ca să nu sufere. Este mai onorabil așa. Le aducem povestea pe tavă. Să se descurce singuri. Ai făcut un *splendid job!*

Malko așteptă să sune în timp ce sorbea dintr-o cafea americană infectă. James Williamson îl asigură:

— Vor verifica dacă fata asta este în fișierul lor „IRA” și dacă a fost în contact cu Salman Rushdie. Ne va suna el după asta. Este drăguță și poate că-l interesează să-și mai umple singurătatea.

— Trăiește singur?

— Este divorțat de o americancă. De atunci se pare că a mai avut vreo două aventuri, dar știi că britanicii sunt foarte discreți în probleme de genul ăsta: nu cred că îi este prea ușor. À propos, nu mai ai vești de la Mairead O’Connor?

— Niciuna și mă tem că nu am s-o mai văd…

— Ar trebui să dăm de urma vaporului cumpărat de fratele ei. Și chiar dacă afacerea Rushdie este dezamorsată, mai rămâne traficul de arme din Libia. Dacă l-am putea prinde pe acest colonel Nasser…

Îi întrerupse soneria telefonului. James Williamson răspunse, ascultă și închise.

— Elisabeth Malone este necunoscută ca activistă IRA de Scotland Yard sau de MI5. Este catalogată, dimpotrivă, drept militantă pentru drepturile omului, iar legăturile ei cu *Article XIX* sunt oficiale. O organizație foarte idealistă cunoscută pentru simpatia de stânga și ideile sale mai degrabă radicale.

Văd peste tot genocide. Două dintre militantele organizației au fost expulzate din Algeria pentru că reproșau autorităților algeriene torturile suferite de membrii FIS arestați. Nu văd mai departe de lungul nasului. Când oficialii algerieni le-au explicat că FIS este o organizație teroristă care încerca să ia puterea pentru a instaura o dictatură de cea mai joasă speță, ele au răspuns că asta nu era problema lor.

Din fericire *Article XIX* nu deținea monopolul încăpățânării. Malko revedea articolele ditirambice consacrate Khmerilor Roșii, în 1974, de către „stânga caviar”.

— Și Salman Rushdie?

— Scotland Yard este afirmativ: ea nu l-a întâlnit niciodată și nici nu a cerut să o facă.

— Mijloacele ei de existență?

— Decoratoare. Este destul de cunoscută la magazinele de decorațiuni și obține chiar comenzi de la oameni cam snobi. Se pare că *Vogue-Deco* vorbește despre ea.

Malko începea să se alerteze. La urma urmei, Elisabeth Malone putea să fie doar o prietenă a lui Kevin O'Connor. Totuși, în meseria lui, *niciodată* nu existau coincidențe: faptul că în același timp gravita în jurul lui Salman Rushdie și că era și în legătură cu un om care lucra pentru IRA nu putea fi pus pe seama întâmplării. Cât despre fișele Scotland Yard-ului, sute de membri ai IRA le scăpau printre degete.

— În orice caz, concluzionă James Williamson, Scotland Yard o va pune imediat sub supraveghere discretă și îi va asculta telefonul. À propos, am vorbit în dimineața asta cu sir Peter Clarke. El crede că vor trece mai multe săptămâni până îl vor înlocui pe Kevin O'Connor. Asta plus timpul cât un vapor face din Europa până în Libia și invers, ne lasă un răgaz.

— FBI nu a descoperit nimic în lucrurile lui Kevin O'Connor care să ne ajute să identificăm vaporul?

— Acum jupoaie documentele. Știm că a fost de mai multe ori în Suedia unde se găsesc multe vapoare de vânzare. Stația noastră din Stockholm lucrează cu poliția suedeză, dar nu este deloc ușor. Vor trebui vizitate, unul câte unul, toate șantierele navale sau, altminteri, să aibă mult noroc. Ești liber acum să pleci.

— Numai puțin, protestă Malko. Am rugat-o pe Mandy Brown să intre în contact cu Elisabeth Malone. Dacă îi spun să renunțe va intra în panică.

— OK, în cazul ăsta mai rămâi încă două zile.

*

* *

Elisabeth Malone aștepta într-o cabină telefonică de pe Fleet Street. Era ora întâlnirii sale săptămânale cu șeful de la *Special Action Service Unit* referitor la afacerea Rushdie, Brian Savage. Nu știa unde să îl găsească pe acesta din urmă și cabina aceasta era singură legătură cu Organizația.

Nu dădea niciodată telefoane de la ea de acasă din Kensington Court. În felul ăsta a reușit să scape atenției diferitelor servicii ale poliției britanice care se ocupa de IRA.

Părăsise demult Irlanda de Nord și nu fusese încă reperată. Totuși, după ce un comando protestant îi omorâse părinții la Belfast se angajase activ în Organizație. Poliția britanică habar nu avea că bruneta picantă, care pescuise doi soldați prostănaci dintr-un bar din

Londonderry ca să îi ducă într-un apartament unde i-au omorât doi tipi din IRA, nu era alta decât Elisabeth Malone, împopoțonată cu o perucă.

După terminarea operațiunii Rushdie, ea nu s-ar fi mișcat din locul ei. Nu exista nicio dovadă că ar fi avut vreo legătură cu vinovații. Poziția ei socială era un atu fantastic pentru IRA. Fără să fie bănuită, cu un statut social stabil, cu numeroase relații, ea putea servi de paravan în multe afaceri.

Telefonul sună și ea răspunse. Dădu un cuvânt de cod, primi și ea unul și își făcu raportul.

Era simplu: R.A.S. Rolul ei se încheiase când îl întâlnise pe Harry „Mad Dog" Flynn și îi transmisese lui Brian Savage informațiile pe care tocmai le adunase. Dacă apărea Scotland Yard-ul, se va descurca. Viața ei era curată chiar și în plan financiar și nu se atingea de cele 10 lire săptămânale atribuite drept „soldă" membrilor IRA în operațiune într-o *Action Service Unit*

În orice caz, își câștiga bine viața și activitățile ei în slujba apărării drepturilor omului erau perfect transparente. Iar în ceea ce privește trecutul ei, dacă poliţaii englezi ar fi descoperit, nu avea nicio vină că părinții îi fuseseră asasinați de protestanți… Puteau chiar să îi percheziționeze și apartamentul din Kensington Court…

Cu toate astea, simțea că Brian Savage este îngrijorat.

— Dacă poliția se apropie prea mult, dispari, o sfătui el.

Ea își spuse că lui îi era teamă ca nu cumva să vorbească dacă va fi prea dur interogată. Nu trebuia să îl mai vadă pe Harry „Mad Dog" Flynn. Dar cu toate astea evident că știa multe lucruri.

— Foarte bine, zise ea.

La IRA nu se discutau niciodată ordinele șefului. Închise telefonul și o luă pe jos pe Fleet Street nițel cam dezorientată. Se obișnuise cu viața ei „legală" iar perspectiva de a plonja din nou în ilegalitate îi provoca deodată teamă.

Întoarsă acasă găsi un mesaj de la *Article XIX* care îi spunea să o caute pe ducesa de Ventnor. Formă mai întâi numărul asociației ca să afle mai multe detalii. Află că ducesa de Ventnor trecuse pe la birou și lăsase un cec de 1 000 de lire și cu un interes în plus față de cauza irlandeză dorea să o folosească drept decoratoare. Elisabeth Malone formă numărul ducesei care îi aduse aminte cum se cunoscuseră mai înainte de a se întâlni recent la *San Lorenzo.*

— Ah, da, își aminti Elisabeth, eram invitată de șefa redacției de la *Beautiful Homes.*

Și-o imagina acum pe interlocutoarea ei: o brunetă provocatoare, cu pieptul amplu, care în seara aceea trebuia să fi fost cu amantul ei.

— Aș putea să trec mâine pe la ora patru, propuse ea.

— Perfect, zise Mandy, este chiar ora ceaiului.

*
* *

— Am aranjat, mă întâlnesc cu Elisabeth Malone, sări în sus de bucurie Mandy.

Malko o puse să îi repete toată convorbirea avută în detalii și zise drept concluzie:

— Pune accentul pe decorație, ești mai în largul tău. Spune-i că i-ai cerut unui prieten pasionat de arta mobilei să vină și el ca să schimbați idei.

— Ăsta ești tu?

— Bineînțeles.

Era îmbucurător să te întâlnești înaintea Scotland Yard-ului cu Elisabeth Malone, foarte probabil membră a IRA.

— Mă inviți la cină? întrebă foarte timid Mandy.

— Cu plăcere, zise el. Dar fără cele două sălbăticiuni ale tale.

*
* *

Harry „Mad Dog” Flynn se strecură într-unul din separeurile din fundul barului *Hampstead & Highgate Conservative Association.* Permanența aceasta a Partidului Conservator se afla la parterul unei case albe cu trei etaje, foarte după moda victoriană cu un peron și două superbe coloane albe.

În toate serile era aceeași ambianță relaxantă. Pe lungimea sa, barul dispărea după o mulțime de indivizi șleampeți, ilari, care își vorbeau urlând. Aproape toți irlandezii, care nu se considerau mai mult laburiști decât conservatori, preferau barul din College Crescent, o străduță curbă și îngustă din cartierul Hampstead. Vacarmul din jur permitea discuții discrete fără să atragă atenția. Și care oare dintre membrii IRA ar fi fost căutați aici în această permanență de oameni devotați lui John Major?

Un băiat solid, cu nasul ca o trompetă și bărbia adusă, veni și se așeză în separeu.

— Merge, Jerry?

— *All right, all right,* mormăi Jerry Mac Cann, înainte de a-i comanda chelneriței o Guiness neagră.

Vechi șofer de categorie grea la Belfast, pasionat de mecanică, se alăturase organizației IRA după ce patronul său, protestant, îl concediase. De atunci fura mașini pentru IRA. Era mai degrabă slab datorită ocalelor de bere pe care le înghițise și chelit prea devreme: ochii lui albaștri nu reușeau să-i dea un aer inteligent. Oficial, lucra ca mecanic într-un mic service Mercedes, puțin mai sus de College Crescent.

— Unde-i Moss? întrebă Harry.

— Termină o hodoroagă.

Moss Cooney era prietenul lui Jerry. Locuiau amândoi într-un apartament minuscul de deasupra garajului. Moss, mecanic la Armagh, intrase în IRA la 17 ani. Era specializat în ambuscade împotriva patrulelor britanice. Mic și îndesat, îl admira pe Harry ca pe un zeu. Foarte credincios, niciodată nu scăpa slujba de duminică nici pentru un regat.

— Ai verificat mașina? îl întrebă Harry urlând ca să acopere vacarmul.

— Da. Merge fără probleme.

Moss Cooney și Jerry Mac Cann formau împreună cu Harry „Mad Dog” Flynn o *Action Service Unit* de temut care opera în Londra de luni de zile. Misiunea lor consta în a abandona pachete explozibile în locuri publice sau să conducă mașini capcană în locuri stabilite. Nu se lăsaseră prinși niciodată.

Mercedes-ul la care făcea Harry aluzie fusese furat acum cincisprezece zile și îi schimbaseră numărul cu altul fals de la un alt Mercedes asemănător ca să scape unui control de rutină. O aduseseră în stare de funcționare, povestindu-i patronului lor că era a unui prieten.

— Bine, aprobă Harry „Mad Dog” Flynn. Cealaltă este pe poziție la locul stabilit. Cheile sunt în față, la bord, în stânga.

Aceea era o Sierra închiriată de Elisabeth Malone la aeroportul Heathrow. Era garată într-un loc liniștit și nu fusese folosită până acum.

— Uite cum vom proceda, anunță Harry. Ne vom întâlni în garaj, lângă furgon…

Își continuară conversația, strigând uneori ca să acopere hărmălaia. Nimeni nu îi băga în seamă. În sală erau peste douăzeci de irlandezi de toate culorile, obișnuiți ai casei.

O oră mai târziu, Harry și Jerry se ridicară. Făcuseră un antrenament militar în Libia și știau să folosească armele obișnuite. Omorârea unui om îi lăsa cu totul indiferenți din moment ce era în slujba Cauzei. La fel de ușor le era să plaseze o bombă într-un magazin plin de lume…

Cât despre Salman Rushdie, le păsa atât cât de-o înghițitură de Guiness. Un britanic de origine indiană și pe deasupra musulman era pe treapta cea mai de jos a mamiferelor în ochii acestor catolici mândri care îl rugau pe Dumnezeu înaintea fiecărui atentat, convinși că Domnul era de partea lor.

Când părăsiră barul de permanență al Partidului Conservator, totul era pus la punct. Începea numărătoarea inversă.

*

* *

Sundowner fugea spre nord cu paisprezece noduri după un răstimp

cu vreme urâtă care îl făcuse să își reducă viteza la zece noduri. Ar fi avut o zi întârziere până în Marea Irlandei. După ce au trecut de strâmtoarea Gibraltar, căpitanul său, Jack Hopkins, se simți mult mai liniștit. Ar fi putut cu siguranță să fie reperați de sateliții americani în poziție staționară deasupra Libiei, dar în cazul ăsta ar fi fost inspectați în Gibraltar. Nu îi urmărea nicio navă suspectă și nici chiar vreun avion nu le trecea pe deasupra.

În apele internaționale nu mai riscau mare lucru. Pericolul se apropia iar, odată intrați în Marea Irlandei. Dar pe mări erau mii de vapoare ca ale lui. Trecea drept transportator de fructe uscate și de bumbac cu destinația Liverpool. Bineînțeles că nu trebuia ca încărcătura să fie inspectată prea în amănunt

Profitând de soare, doi dintre membrii echipajului se bronzau lungiți pe lăzile cu SAM 7 și își treceau din mână în mână o sticlă de Johnnie Walker. Era frumoasă viața și se și gândeau la călătoria de întoarcere.

În caz că s-ar ivi neplăceri, era simplu: înainte de a fi inspectată, ar fi aruncat peste bord încărcătura de plumb. Marea era calmă și începură să viseze la ceea ce vor face cu banii câștigați din treaba asta urâtă. Ceilalți membri ai echipajului nu vor lua decât o primă modestă din partea Organizației. Vor ajuta la transbordarea armelor livrate în Irlanda de Nord prin filiere complicate, dar sigure. IRA se pregătea demult de o revoltă generală sau, cel puțin, de o acțiune de anvergură împotriva blestemaților de britanici. De aceea armele libiene erau bine venite. Vor mai găsi și altele prin ascunzătorile răspândite peste tot. Doar câțiva responsabili ai IRA cunoșteau locurile.

*

* *

Brian Savage se uita la televizor în casa lui din Frankfurt. Nu voia să se întoarcă în Irlanda de Sud înainte de finalul primei părți a operațiunii. Acolo unde se afla era cât de cât în siguranță și dispunea de mijloace de legătură cu IRA și cu „Nasser”. Se întreba uneori dacă făcuse bine cedând șantajului libienilor. Cu siguranță că două sute tone de arme, a căror listă o întocmise chiar el, era ceva foarte important. Dar mai aveau deja și la nevoie ar fi procurat din Rusia, din Iugoslavia sau din Liban.

Lista care atârnase în favoarea șantierului libian era mult mai importantă. Or el nu avea drept garanție decât cuvântul lui „Nasser”. Iar cuvântul unui arab nu avea prea mare valoare…

Și dacă peste șase luni „Nasser” îi va cere altceva după Salman Rushdie? Îl știa pe colonelul Kadhafi destul de nebun ca să ceară orice. Liderul libian nu avea nicio simpatie deosebită pentru IRA. Voia numai să-i sâcâie pe englezi și el să iasă în evidență în lumea arabă…

Brian Savage își turnă un pahar de whisky irlandez. Această operațiune era una dintre cele mai complexe pe care le organizase vreodată. Existau riscuri, putea eșua și putea pune în joc viața câtorva dintre cei mai buni oameni ai lui. Dacă eșua nu i se va ierta niciodată. Înainte de a-l părăsi pe „Nasser”, îl prevenise pe libian că orice tentativă de șantaj ulterior va fi considerată de IRA ca o declarație de război la care irlandezii vor răspunde cu cruzime trecând la lichidarea sistematică a membrilor identificați ca făcând parte din serviciile libiene în străinătate. Între timp, ar putea să-i pună la adăpost pe cei de pe listă.

Își consultă ceasul: ora unsprezece seara. Orele ce urmau aveau să treacă foarte greu. În mai puțin de douăsprezece ore, partea cea mai delicată a operațiunii va fi terminată.

Reușită sau ratată.

Capitolul XIII

Harry „Mad Dog” Flynn nu mai dormea de la ora cinci dimineața, dar când Sharon Dyle bătu la ușa lui îi răspunse cu un mormăit. Văduva anunță cu o voce puțin cam ridicată:

— *Early morning tea!*

După ce puse platoul pe un gheridon, se apropie zâmbind de pat. Impecabil machiată, purta o cămașă fără sutien și o fustă plisată, iar pe picioare ciorapi foarte bine întinși. Ea aștepta surâzătoare, în picioare, lângă pat. Nu era momentul să-i spui ceva supărător. Totuși Harry nici nu se gândea la așa ceva. Fără să se ridice din pat, întinse mâna și atinse pulpele lui Sharon Dyle. Urcă apoi alunecând pe mătasea ciorapului, simți pielea coapsei și continuă. Când degetele lui mângâiară pântecele fără apărare, Sharon Dyle se încolăci.

— *Naughty boy!* se sclifosi ea fără să încerce să scape din ceea ce, de altfel, programase.

Cu un gest îndrăzneț, Harry „Mad Dog” Flyn îi vârî trei degete în sex. Apăsându-și degetul mare pe pubisul ei. Se folosi de el ca de un croșeu improvizat ca să o atragă pe pat așa cum tragi o pisică. Sharon scoase un strigăt scurt, de durere și de surpriză. Schimbase tactica. Cu mâna stângă, Harry azvârli cuvertura descoperindu-și trupul gol și sexul semiexcitat. O linse pe văduvă între coapse, o prinse de ceafă și îi propti fața sub pântecele lui. Orgoliul o obliga pe Sharon să protesteze, dar subjugată îi înghiți cu blândețe membrul.

Între timp Harry își reluă mângâierea lui brutală și ea i se supunea. În câteva minute se întări cum trebuie, se desprinse, o strivi pe văduvă sub greutatea lui și o străpunse până spre stomac!

Sharon Dyle scoase un geamăt de satisfacție și de durere. Din câteva mișcări de mijloc, Harry își satisfăcu plăcerea fără să țină seama și de a partenerei sale. Dar poate că era mai bine să o lase așa flămândă. De altfel, ea nu protestă când el se ridică și încă în erecție se îndreptă spre baie. Demnă, cu inima încă bătându-i, ea se ridică și urcă să se aranjeze. Sosise *ZIUA*.

Era gata, machiată din nou, impecabilă, în timp ce Harry urca din *basement* cu un sac de pânză în mână. Și ea pregătise un coș mare cu legume, cutii cu Corn Flakes și un ziar îndoit. Când simți greutatea sacului, avu impresia că o să juiseze iar. Îl așeză cu grijă la fundul coșului ei și pândi o aprobare din partea amantului. Acesta era foarte calm. Îi spuse:

— Îți amintești ce ai de făcut?

— Da, da.

— Ești în continuare hotărâtă să ne ajuți?

— Da.

I-a susținut privirea fără să clipească. Era cea mai frumoasă zi din viața ei. Harry „Mad Dog” Flyn îi explicase că aveau să jefuiască seiful unui dentist indian care aduna bani pentru sikhși. Deci, cu alte cuvinte, își fura clienții. Banii vor fi necesari ca să îi întrețină pe camarazi în închisoare… O acțiune bună, unde nu se va trage niciun foc, dar trebuia prevăzut totul.

Harry „Mad Dog” își consultă ceasul.

— Poți să pleci. Ia un taxi din Upper Street, dar nu te grăbi, nu are rost să ajungi prea devreme.

Sharon Dyle aprobă din cap. Era prea emoționată ca să vorbească. Își luă papornița și ieși din Vincent Terrasse. Străduța era total liniștită.

Duminica veneau pescari și se instalau pe malurile canalului Grand Union. Sharon Dyle merse până la capătul canalului apoi o luă pe Duncan Street și ieși în Upper Street. Acolo, un șir de taxiuri așteptau lângă autobuz. Se urcă într-unul.

— Highbury Park nr. 76, zise ea șoferului.

Era de mers cam o milă jumătate. Privea distrată pe fereastră cum se perindau casele victoriene nu prea proaspăt zugrăvite, nenumăratele buticuri, anticariatele. Era unul dintre cartierele fermecătoare și în același timp populare din nordul Londrei care număra mulți imigranți pakistanezi și indieni.

Sosiți la destinație, șoferul întoarse taxiul.

— Pe stânga sau pe dreapta?

— Pe dreapta.

Taxiul coti ușor și se opri la numărul 76. Taxiurile din Londra virau ca nimeni altele. Highbury Street era largă și în pantă. Peste douăsprezece case victoriene cu două etaje se întindeau pe mai bine de o sută de metri, lipite una de alta.

La parterul fiecăreia, se deschidea câte o prăvălie: una de modă, un coafor, un restaurant indian. Cel de pe colțul cu Northolm Road se afla în reparații și intrarea era acoperită de o prelată mare albastră. Sharon Dyle se îndreptă spre un parter vopsit în alb de lângă restaurantul indian *Rodala.* Numele dentistului era scris cu litere negre alături de diplomele sale. Câteva plante verzi rahitice încercau în zadar să mai înveselească decorul. Se apropie, zări la stânga o tejghea și un rând de scaune goale în spatele ușii. O împinse și se declanșă o sonerie. Imediat ce intră, din cabinet ieși o infirmieră îmbrăcată în alb.

— Am programare la 10,30, îi explică Sharon. Mrs. Dyle mă numesc, am telefonat alaltăieri. Am venit puțin mai devreme pentru că tocmai eram prin cartier.

— Perfect, zise infirmiera. Luați loc. Domnul doctor se va ocupa de dumneavoastră imediat ce va putea. Mai sunt încă doi clienți înaintea

dumneavoastră.

— Nu face nimic, aștept, spuse Sharon Dyle și începu să citească ziarul.

Nu mai fusese nicicând atât de mândră de ea.

*

* *

Jaguarul albastru aștepta parcat într-o stație de autobuz. În afara unei discrete antene de radio, nimic nu îl deosebea de celelalte vehicule. Șoferul în canadiană maro citea *Evening Standard*. În locul acesta liniștit al West-End-ului, mișunau multe mașini Jaguar, de aceea nimeni nu o lua în seamă pe cea albastră. Deodată radioul începu să scrâșnească.

— *Principal is on his way**[21]**,* anunță o voce neutră.

Șoferul apucă microfonul și apăsă pedala pentru a răspunde.

— *All right. All clear.* O.F.D.[22]

Peste câteva clipe apărură trei bărbați pe trotuarul din fața unuia din imobilele mici de pe Fremantle Court. Cel dintâi, solid, cu ochelari, îmbrăcat într-un costum prost croit, ținea în mână un walkie-talkie.

Era membru al *Diplomat Protection Group* din *Special Branch* în Scotland Yard, mai cunoscut sub numele de D.P.G.[23] Bărbatul care îl însoțea purta și el ochelari, avea părul ciufulit, purta un hanorac și bascheți. Coborî în grabă scările și urcă în Jaguarul a cărui portieră fusese lăsată deschisă de cel dinaintea lui.

În ultimii patru ani, Salman Rushdie nu se deplasa decât în felul acesta. Cu *heavies**[24]*** după el, în mașină blindată și schimbând des locuințele. Dar nu îl suna nimeni doar dacă cerea el neapărat. El îi chema pe fiul său, pe prieteni și pe cei care îl sprijineau.

Nu mai conducea o mașină, niciodată nu era singur în diferitele apartamente uneori luxoase, uneori sordide care îi serveau drept ascunzătoare. La trei zile, unul din *heavies* se ducea la cumpărături, cumpăra mai ales hrană congelată. Bunurile lui lumești se rezumau la un Nintendo, un ordinator Apple pentru lucru și o bicicletă de gimnastică pe care nu avea curajul să se suie prea des.

Îngerii lui păzitori nu îl scăpau din ochi. Erau des schimbați, nu vorbeau niciodată, păreau cvasitransparenți. Nu beau și nu mâncau atâta timp cât erau *on duty*. Niște automate care nu vorbeau decât în onomatopee, bolborosind în walkie-talkie. Scriitorul nu mergea niciodată într-un magazin de teama de a nu-i ieși în cale un musulman fanatic. Cu atât mai puțin la un cinema sau la un restaurant, decât în cazuri excepționale. Atunci când era într-un apartament, perdelele erau trase ca să nu fie zărit din exterior.

O viață de câine.

Când și cel de al treilea polițist se așeză lângă șofer, Jaguarul

demară cu viteza pe care i-o permitea greutatea blindajului său… Un adevărat seif ambulant. Într-o zi, din neatenție, mașina se găsea în Regent Street chiar la ora când se terminase slujba la moschee. Salman Rushdie își ascunse fața după un *Independent* cu inima cât un purice. În dimineața aceasta privea cu aviditate trecătorii, animația de pe străzi, vitrinele, autobuzele verzi. În timp ce Jaguarul urca spre Hyde Park, înspre nord. În această direcție circulația devenea greoaie.

— E totul în ordine în dimineața aceasta, Mr. Rushdie? îl întrebă politicos șoferul.

— Perfect, răspunse Salman Rushdie. *Thank you.*

Învățase să-i aprecieze pe oamenii aceștia care îl apărau neobosiți zi și noapte. Un rol ingrat.

Acum urcau pe Highbury Drive, o stradă strâmtă și întortocheată. Șoferul începu să înjure printre dinți. Un Morris se târa în spatele autobuzului și îi împiedica să depășească.

— JULF[25]… murmură el.

În sfârșit, cea de la volan, o femeie, se dădu la o parte și Jaguarul depăși. Zece minute mai târziu, ajungea la capătul străzii la intersecția cu Highbury Park. Strada era pustie. Jaguarul se întoarse puțin și opri în fața unei școli din cărămidă roșie și parcă în fața prăvăliei albe a dentistului. De-a lungul trotuarului era oprit un Mercedes gri cu una dintre roți imobilizate într-un. Clamp[26] galben.

Șoferul rânji.

— Acești *Black Rats**[27]*** au prins iar pe cineva. Asta face patru sute de lire.

Poliția îi hăituia cumplit pe cei care parcau greșit și puneau cu generozitate „papucii galbeni” în locurile cele mai neașteptate. Cel de lângă șofer coborî și intră în prăvălia dentistului. Salman Rushdie insistase să vină să își îngrijească o măsea de minte la acest medic la care venise de ani de zile, de pe vremea când ducea o viață normală. Casa lui, care era acum de vânzare, se afla la o jumătate de milă de aici.

În timp ce așteptau, trecu prin fața lor cu prestanță o patrulă de doi polițiști călări în vestoane galbene. În cartierele acestea animate, pline de străini, aveau o impresionantă putere de a face pe cineva să-și schimbe părerea…

Walkie-talkie bâzâi.

— *Bring in the Principal, all clear,* se auzi o voce.

Polițistul de lângă Salman Rushdie deschise portiera și coborî pe trotuar după ce mai întâi se descheie la vestă, deși nu văzuse pe nimeni care să-i atragă atenția. Cei trei bărbați erau înarmați, antrenați și aveau ordin să tragă dacă Salman Rushdie era în pericol. „The Principal” era numele lui codificat.

— *Go ahead,* sir, zise polițistul.

Salman Rushdie sări sprinten pe caldarâm și făcu trei pași câți mai erau până în cabinet. De-abia intrat, urmat de îngerul lui păzitor, că imediat șoferul începu să dezlege cuvinte încrucișate din *Independent*.

În interior nu mai era decât o pacientă care citea. Ușa se deschise și dentistul îl conduse pe clientul care nici măcar nu-l cunoștea pe Salman Rushdie.

Scriitorul intră în cabinet în timp ce cei doi polițai se așezaseră lângă o doamnă. Înainte de a veni, verificaseră împreună cu dentistul dacă imobilul nu avea cumva două ieșiri. Stătea înăuntru de mai bine de o jumătate de oră. O măsea de minte nu este o treabă prea ușoară.

*

* *

Cei doi polițiști din *Special Branch* tresăriră când văzură ușa deschizându-se. Nu trebuia totuși să li se pară nimic suspect, l-ar fi prevenit colegul lor rămas în Jaguar. Ori aparatele walkie-talkie bâzâiau liniștit. În sală pătrunseră doi bărbați întâmpinați de infirmiera cu care schimbară câteva cuvinte.

— Luați loc, domnilor, le spuse ea. Mai este și această doamnă înaintea dumneavoastră…

Înainte de a lua loc, unul dintre polițiști se îndreptă cu cartea de vizită a Scotland Yard-ului în mână și spuse politicos:

— Scuzați-ne, trebuie să vă percheziționăm… *Nothing personal.* Supraveghem o personalitate.

Cei doi bărbați nu protestară și se lăsară percheziționați, apoi se așezară din nou. Din cabinet nu se auzea niciun zgomot și unul dintre polițiști se întreba dacă nu cumva Salman Rushdie nu suferea cumva un martiriu. Avea oroare de dentiști. Trebuia cu adevărat să duci o viață de mizerie pentru ca o vizită la dentist să ți se pară o sărbătoare…

*

* *

Cu coada ochiului, șoferul Jaguarului văzu un colos în jachetă de piele ce se apropia de Mercedes-ul garat în fața lui și care, zărind papucul-piedică, izbucni în înjurături…

— *Mother fuckers!* urlă el. O să mă mai coste drăcia asta vreo sută de lire scârboase!

Se apropie de șoferul Jaguarului. Acesta lăsă jos geamul.

— I-ați văzut pe blestemații ăia?

— *No, Sir*, răspunse șoferul reținându-și un zâmbet.

Proprietarul Mercedes-ului se îndepărtă bombănind, dădu ocol mașinii sale. Mai dădu un picior în pneu și deschise portbagajul. Cotrobăi înăuntru câteva minute apoi se întoarse spre Jaguar. Polițistul își reluase cuvintele încrucișate liniștit, la adăpostul mașinii lui blindate. Nici măcar nu văzu arma uriașă pe care colosul o fixase

spre încheietura brațului lui stâng. Era o mitralieră grea Dușka, fără trepied.

Vizând parbrizul Jaguarului, apăsă pe trăgaci și se auzi un tir cu rafale. Detunăturile răsunară în stradă de parcă erau tunete. Toate proiectilele trecură prin parbriz. Jaguar-ul tremura sub impactul loviturilor, parbrizul se volatiliză. Polițistul muri pe loc, atins de ploaia de gloanțe, cincizeci în cap și în gât.

Pe Highbury Park se lăsă iar liniștea.

*

* *

Cei doi polițiști de la *Special Branch,* așezați în antecamera dentistului, săriră ca arși, când auziră detunăturile. Se năpusti pe ușă, cu armele Browning în mâini. Cu noduri în stomac și pulsul ridicat, nu văzură mai întâi decât parbrizul distrus al Jaguarului și pe colegul lor mort la volan, cu capul zdrobit. În afară de un autobuz care sosea din josul străzii, nu se mai vedea nici o altă mașină. Apoi portbagajul deschis al Mercedes-ului le atrase atenția și făcură un pas în direcția lui.

De abia ajunseseră polițiștii pe trotuar, că cei doi bărbați din sala de așteptare se și repeziră la papornița din care scoaseră sacul lui Harry „Mad Dog” Flynn. Dădură la iveală din el două pistoale automate prelungite cu amortizoare. Nu le tremurau niciun pic mâinile când ieșiră după polițiștii care îi percheziționaseră. Deschiseră foc asupra lor. A fost mai puțin spectaculos decât atacul Jaguarului. Atinși de mai multe proiectile, cei doi membri ai Sp*ecial Branch-u*lui se prăbușiră trăsniți pe trotuar. Harry „Mad Dog” Flynn, ascuns după Mercedes, se ridică. În câteva secunde scoase papucul de pe roata Mercedes-ului cu cheia pe care o avea la el. Îl azvârli în portbagajul deschis împreună cu Dușka și se năpusti în cabinetul dentistului urmat de cei doi complici ai săi. Acum era momentul cel mai periculos. Singura parte din operațiune pe care nu putuseră să o programeze în întregime.

Ar fi putut să apară o mașină a poliției și ar fi văzut corpurile lungite pe trotuar, Jaguarul cu parbrizul distrus. Vecinii trebuie să fi telefonat deja la 999. Aveau doar puțin timp.

*

* *

Sharon Dyle nu mai înțelegea nimic. Îi văzuse cu ochii ei pe cei doi bărbați trăgând în polițiști! Nu era ceea ce i se spusese ei. Se ridică și îl văzu pe chiriașul său năvălind în sala de așteptare. Trecu prin fața ei. Voi să îl tragă de mânecă.

— Harry… întrebă ea cu o voce tremurând. *What's…*

Dar nu apucă să termine. Harry „Mad Dog” Flynn își scoase un pistol de la centură și o ținti drept în frunte. Jerry Mac Cann și Moss

Cooney pătrunseseră deja în cabinetul dentistului unde era tratat Salman Rushdie. Terorizată, infirmiera se furișase într-un colț al camerei. Moss Cooney îl smulse pe Salman Rushdie din fotoliul dentistului. În timp ce Jerry Mac Cann îl amețea cu o lovitură de crosă. Harry „Mad Dog” Flynn își îndreptă pistolul spre doctor.

— *Don’t move!*

Acesta încremenise. Harry „Mad Dog” Flynn se apropie de el și cu grijă îi trase un glonț în cap. Când se prăbuși, îl termină cu un alt glonț în ureche. Infirmiera nu apucă să ajungă la ușă. Se prăbuși trăsnită de un glonț în spate și apoi altul în ureche. Harry „Mad Dog” Flynn părea atins de boala lui Parkinson. Era agitat, avea ticuri, sărea pe loc, avea privirea rătăcită. Își privea complicii care tocmai vârau corpul nemișcat al lui Salman Rushdie într-o husă de plastic neagră și îi înjura.

— *Hurry up, hurry up.*

Ieși primul din cameră. Grupuri mici de gură-cască ieșeau din prăvăliile vecine, însă erau prea înspăimântați ca să intervină. Deschise portbagajul Mercedes-ului și luă de acolo un Kalașnikov cu patul frânt pe care îl puse alături de el pe banchetă. Inima îi bătea să îi spargă pieptul. Fuseseră masacrate șase persoane, dar îi era teamă mai ales pentru el. Deodată, se auzi răsunând sirena unei mașini de poliție care urca pe Hight Street, apropiindu-se. Harry „Mad Dog” Flynn începu să apese pe volan ca un nebun urlând numai obscenități.

— *Fucking bastards!*

În clipa aceea apărură și cei doi complici ai lui cărând husa neagră pe care o azvârliră la spatele Mercedes-ului. În clipa când Harry Flynn tocmai demara, le apăru în față, cu sirena urlând, un Vauxhall albastru și alb al Poliției Metropolitane care coti ca să se întâlnească cu Jaguarul.

Din cele două portavoce fixate pe acoperiș se auzi un avertisment.

— *Drop your guns! Get out of this car!**[28]***

Harry „Mad Dog” Flynn sări pe trotuar. Protejat de caroseria Mercedes-ului și cu Kalașnikovul pe umăr, începu să tragă fără ezitare asupra mașinii de poliție care tocmai întorcea. Își goli tot încărcătorul din pușca de asalt. Urla de bucurie, blestema râzând proiectilele care spărgeau geamurile și se înfigeau în trupurile celor doi polițiști. Ceata de gură-cască se ascunse terorizată în prăvălii.

Vauxhall-ul plecă în zigzag și se ciocni cu un autobuz, rămânând înfipt în caroseria lui, în timp ce acesta urca pe Highbury Park. Imediat Harry „Mad Dog” Flynn își aruncă arma goală pe bancheta Mercedes-ului și demară în trombă spre Northholm Road. O străduță liniștită care cobora spre estul Londrei. Se continua până spre Clissold Park. Acolo, într-o fundătură liniștită, lângă o stație de metro, se găsea Sierra închiriată de Elisabeth Malone. Sări din Mercedes și

recuperă cheile din ascunzătoarea parbrizului. Jerry Mac Cann deschidea deja portbagajul cu ajutorul lui Moss Cooney. Azvârliră fără menajamente husa neagră și armele în cealaltă mașină, apoi își scoaseră mănușile și coborâră în stația de metro.

Harry „Mad Dog” Flynn plecă la rândul său conducând încet și cu precauțiuni. Poliția căuta un Mercedes gri cu trei bărbați la bord și nu o Sierra albă cu un singur pasager. Făcu mai bine de douăzeci de minute până la parkingul unde se afla furgoneta pestriță. Parcă în apropierea ei și deschise ușile din spate. Nu i se păru prea ușor să tragă trupul lui Salman Rushdie din portbagajul Sierrei. Când reuși, urcă în furgonetă, închise ușile din spate și deschise husa. Complicii lui îi puseseră lui Salman Rushdie cătușe la mâini. Le verifică. Îi mai puse altele la încheieturile picioarelor și îi lipi un adeziv mare lat peste gură și peste ochi.

Încă amețit, scriitorul nu reacționă. Gemea doar din pricina rănii de la cap. Cu niște funii, Harry „Mad Dog” Flynn îl imobiliză de podea în spatele unor cartoane. Puteai să îl zărești doar dacă intrai în furgonetă. Apoi transportă și armele, le verifică una câte una, și o încărcă pe cea pe care o folosise.

În IRA era o tradiție: erau păstrate întotdeauna armele, chiar și cele care reprezentau un pericol, așa cum erau acestea care omorâseră polițiștii.

Asta data din vremea când IRA avea puține arme și când erau foarte prețioase.

Când termină, Harry „Mad Dog” Flynn ieși din furgonetă, închise ușile și urcă din nou în Sierra după ce mai întâi verifică să nu fi uitat nimic compromițător. Se simțea extrem de calm în ciuda măcelului pe care tocmai îl provocase. Trecură douăzeci de minute, după care auzi zgomotul ascensorului. Jerry Mac Cann coborî din lift și se îndreptă spre Harry „Mad Dog” Flynn care îi întinse cheile de la furgonetă. Mac Cann urcă în ea ca să păzească prizonierul.

— Pe mâine.

Harry „Mad Dog” Flynn se depărtă la volanul Sierrei pe care o abandonă la trei mile mai departe, într-un loc stabilit. Apoi o luă pe jos. Se scursese puțin timp din viața lui. Nu se va mai întoarce niciodată în Vincent Terrasse. Polițiștii trebuie să fi ajuns deja acolo, chiar dacă nu o bănuiau încă pe Sharon Dyle.

Dar vor ajunge repede, prin vecini, să urce până la el, fără prea multe elemente prin care să îl identifice. Pentru câteva zile avea altă ascunzătoare. Ce era mai greu se făcuse. Se opri să telefoneze de la o cabină șefului său, căruia voia să-i dea vestea cea bună.

Capitolul XIV

Într-un colț al biroului era un televizor Samsung aprins, dar fără sonor. Știrile erau transmise în surdină de radio. Cu privirea fixă, cu o țigară aprinsă ce i se consuma în vârful degetelor, James Williamson părea că meditează, afundat în fotoliul uriaș din dosul biroului.

Îl salută pe Malko cu un gest al mâinii și îl anunță direct:

— L-au prins pe Salman Rushdie!

Malko crezu că nu aude bine. Nu putea să fie adevărat după toate avertismentele date britanicilor!

— Ce s-a întâmplat? întrebă el înainte de a se așeza.

— O capcană adevărată! explică șeful stației C.I.A. Salman Rushdie se hotărâse să meargă în dimineață asta la dentistul lui ca să își scoată o măsea de minte. Nimeni nu știa, în afară de dentist care jurase să păstreze tăcerea, de polițiști și de Salman Rushdie. A fost o ambuscadă. Trei oameni înarmați. Aveau chiar și o mitralieră! I-au omorât pe cei trei paznici, garda de corp a lui Rushdie, apoi pe dentist, pe infirmieră și pe o pacientă care aștepta în sală. Așa că nu există niciun martor! L-au luat pe Salman Rushdie cu un Mercedes furat, care a fost găsit la două mile mai departe.

Năucit, Malko se gândea la dezvăluirile pe care i le făcuse Mairead O'Connor…

— Au mai fost împușcați încă doi polițiști în mașina lor, chemați de vecinii speriați. Unul e mort, celălalt într-o stare foarte gravă.

— Poliția pune această răpire în seama IRA?

— Nu am aflat deocamdată nimic. Martorii au fost foarte șocați ca să poată da semnalmente sigure despre răpitori. Ne-au spus despre trei bărbați, doi de înălțime mijlocie și unul foarte solid. Nici un alt semn particular. Nimic mai mult până acum.

— V-ați văzut cu omologii dumneavoastră?

— Da. Sir Peter Clarke jură pe toți zeii că a făcut tot ce era necesar. Stella Rimington este deznădăjduită. A pus în mișcare maximum de servicii: operațiunea „Rolling Black" cu treizeci de posturi de control la ieșirile din Londra.

— Este genul de măsuri care nu servesc practic la nimic, remarcă Malko. Au rămas cu siguranță la Londra într-o primă fază.

— Ar trebui să mă sune. Ziarele de seară nu vor vorbi decât despre asta. Televiziunea face deja flash-uri la fiecare sfert de oră. E o adevărată harababură la ieșirile din Londra…

Îl întrerupse soneria telefonului. Când răspunse mai avea încă aerul răvășit.

— Era Sir Peter Clarke. Spumegă de furie. Tocmai a vorbit cu superintendentul de la *Special Branch,* cu Desmond Taylor. În ciuda

avertismentelor date de MI6 și MI5 nu s-a făcut nimic.

— Adică?

— Oamenii însărcinați cu protecția lui Salman Rushdie n-au primit nicio instrucțiune în plus și cota alertei a rămas aceeași, *Black order,* când ar fi trebuit să treacă la stadiul superior, *Red order.* Aceasta este o nouă variantă a cazului Lord Mountbatten…

Scotland Yard-ul primise în 1979 mai multe informații care avertizau asupra faptului că Lordul Mountbatten era în *hit-list* a IRA. Or acesta își petrecea în fiecare an vacanța în Irlanda de sud, nu departe de frontiera cu Ulster. În acea vară, Scotland Yard-ul nu a mai luat nicio măsură suplimentară. Rezultatul: *Shadow V,* iahtul Lordului Mountbatten, a sărit în aer de la încărcătura explozivă pusă de IRA, omorându-l împreună cu alți membri ai familiei sale.

— În ceea ce îl privește pe Salman Rushdie, zise americanul, Scotland Yard-ul nu a mai primit niciun indiciu, așa că nu au vrut să țină seama de informațiile date de MI5 și MI6: se detestă prea mult!

Trecu un înger și zbură în direcția Mecca.

Malko se simțea cuprins de plictiseală amestecată cu dezgust. Aceeași poveste în toate țările. Niciodată Serviciile nu colaborau în totalitate. Geloși unii pe ceilalți, le ușurau munca adversarilor lor. Dacă Scotland Yard-ul ar fi făcut tot posibilul, probabil că răpirea ar fi fost împiedicată.

Punctul cel mai important al istoriei povestite de Mairead O'Connor tocmai se verifica. IRA îl răpise pe Salman Rushdie pentru socotelile libienilor. Dacă britanicii nu reușeau să îl găsească repede pe scriitor, oamenii din IRA puteau să îl strecoare afară din Marea Britanie. Din acel moment, nu se mai putea face nimic pentru el. Va fi probabil predat libienilor pe un vas, în afara apelor teritoriale, apoi, de acolo, prin aceeași metodă, iranienilor. Făcându-și socoteala asta, Malko se simțea frustrat și furios. La ce bun să riști atât?

— Și Elisabeth Malone? întrebă el. Au pus mâna pe ea?

— Nu încă. A plecat de-acasă dis-de-dimineață. Au pus să supravegheze piața, în față la Kensington Court.

— Se întâlnește cu Mandy astăzi la ora patru, îl anunță Malko. Au aranjat asta de ieri, dar m-ar mira să vină la întâlnire. Or, dacă vine, înseamnă că nu este amestecată în această răpire. Am să mă duc la Mandy, cum i-am promis, dar după asta, gata, încetez orice activitate. Anglia nu este decât o insulă, nu-i așa? Prietenii noștri britanici au cinstita șansă de a-l recupera pe Salman Rushdie înainte de a se bălăngăni la capătul unei funii în Teheran.

James Williamson își strivi țigara într-o scrumieră și îl privi pe Malko de parcă îi spusese o obscenitate.

— *My dear Malko*, glumești! spuse el cu un ton lipsit de cea mai slabă urmă de umor. În orele următoare vreau să-mi ridic în cap

unitățile MI5, MI6 și Scotland Yard-ul. Or tu ești cel care a condus această anchetă. Și ești singurul care o poate continua.

— Scotland Yard-ul are tot ce îi trebuie referitor la Elisabeth Malone, obiectă Malko.

— Și Mairead O'Connor? Ea știa, dar credea că nu se va face răpirea asta. Poate că acum va accepta să colaboreze!

— Mă îndoiesc, zise Malko, dar pot încerca să iau legătura cu ea. Am un număr de telefon. Dar mai sigur ar fi să mă întorc la Dublin.

— Și în iad, dacă asta folosește! zise șeful stației. Onoarea *Company-ei* este în joc. Dacă le-o luăm înainte cu afacerea asta, ne vor mânca din palmă multă vreme și vor fi mai puțin aroganți.

— Nu credeți că ar putea să-l găsească pe Salman Rushdie?

— Scotland Yard-ul nu a găsit până acum *nici o singură* ascunzătoare a IRA la Londra. Răpitorii vor aștepta ca lucrurile să se liniștească și apoi îl vor scoate ușurel din țară într-o săptămână sau două. Nu putem scotoci în toate mașinile care pleacă din capitală. După…

Își lăsă fraza în suspans.

— Mai este și Elisabeth Malone.

— Chiar dacă este amestecată în răpire, nu este sigur că știe desfășurarea pe mai departe a operațiunii și nici locul unde s-a refugiat comando-ul cu Salman Rushdie. IRA este extrem de compartimentată.

— Cum a aflat totuși de această vizită la dentist și prin cine? remarcă Malko. Informația asta este capitală. Fără locul și ora știute, IRA nu ar fi putut să dea lovitura. Probabil că este o altă persoană implicată.

— Îi vei explica toate astea lui Desmond Taylor. Îl aștept să vină. Trebuie punctat ceea ce știm deja. Dacă luăm drept bază povestirea lui Mairead O'Connor, IRA va trebui să primească un vapor plin cu arme, care la întoarcere să-l ia pe Salman Rushdie. Urmarea operațiunilor ar trebui să se deruleze în Irlanda de Sud. Acolo s-au făcut toate livrările de arme. În Ulster, supravegherea britanică este foarte eficace.

— Exact, zise Malko, dar ne lipsesc cele trei informații fundamentale: numele vasului, data la care trebuie descărcată încărcătura și schimbată cu Salman Rushdie și locul unde se va întâmpla asta. Pot de altminteri să descarce într-un loc și în alt loc să-l predea pe Rushdie. La nevoie chiar într-un port britanic. Pentru IRA asta este cât se poate de simplu. Fără o informație sigură, poliția nu va găsi nimic.

Îl întrerupse bâzâitul interfonului. Vocea secretarei anunță:

— A sosit domnul Desmond Taylor.

— Îi spunem tot? întrebă Malko.

— Da. Mai puțin despre Mairead O'Connor.

*

* *

Desmond Taylor era blond, blondul spicului de grâu specific englezilor, cu câteva fire cenușii și obrajii mâncați de o cuperoză vorace. Nu prea avea aerul unui băutor de apă… James Williamson făcu prezentările. Superintendentul părea nervos și stresat. Se trânti într-un fotoliu în fața americanului.

— Ceva nou? întrebă acesta din urmă.

— Nu mare lucru, mărturisi britanicul. Șoferul Jaguarului blindat a fost ucis cu proiectile speciale care au străpuns blindajul. IRA a mai folosit din astea. Este posibil ca persoana care își aștepta rândul la dentist să le fi fost complice. De câteva luni ținea în gazdă un bărbat cu semnalmente care ar corespunde unuia dintre atacatori. Afacerea fusese foarte bine pregătită. Poartă ștampila organizației IRA. Răpitorii au acționat cu o sălbăticie glacială, fără să le dea nicio șansă nefericiților de polițiști. Dar nu înțelegem de ce IRA trebuia să-l fi răpit pe Salman Rushdie…

Malko și Williamson schimbară priviri pline de înțeles. Era clar că Desmond Taylor nu făcea încă legătura între avertismentele trimise de MI5 și MI6 și răpire. Puteau să își mai lase interlocutorul să fiarbă puțin.

— Nicio urmă de Salman Rushdie?

— Niciuna. În momentul ăsta sunt câteva interpelări în Camera Comunelor. Toată presa o să se dezlănțuie. Și nu avem ce să le spunem! Că erau două mașini. Am găsit-o pe prima, un Mercedes furat și acum întrebăm prin vecini de cel mai mic amănunt al celei de a doua. Și asta trebuie să fi fost abandonată. Vom spune la televizor tot ce știm în speranța că ne vor ajuta și cetățenii.

Părea complet descurajat. Cum ajunsese celebrul Scotland Yard…

Malko întrebă cu viclenie:

— Aveți idee cum a aflat acest comando de deplasările lui Salman Rushdie?

— Nu încă. De ce?

— Nu v-a menționat nimeni numele Elisabethei Malone?

Polițistul își încruntă sprâncenele.

— Ba da. E bănuită ca făcând parte din IRA și că ar fi amestecată în povestea asta.

Hotărât lucru, informația circula prost.

— Elisabeth Malone, explică Malko, este în contact cu o asociație care se ocupă mult de Salman Rushdie, numită *Article XIX*. Este posibil să fi avut cunoștință de această întâlnire cu dentistul prin intermediul ei.

Desmond Taylor avu o tresărire.

— Nu m-a prevenit nimeni, scrâșni el. Știu doar că suntem în căutarea acestei Malone. De cum vom pune mâna pe ea…

— Eu știu unde va fi astăzi la orele șaisprezece, preciză Malko. În fine, unde se presupune că s-ar găsi.

Îi făcu polițistului britanic un scurt rezumat al intrigii pe care o țesuse cu ajutorul lui Mandy Brown. Desmond Taylor își scoase un carnet și își luă notițe, încordat ca o arbaletă. Uitase de situația umilitoare de a fi informat de CIA și nu de serviciile britanice. Ca să-i mai pună puțină sare pe răni, James Williamson îi spuse suav:

— Suntem de un timp la curent cu această afacere. I-am prevenit acum câteva zile pe cei de la MI5 și MI6 de un posibil atentat asupra lui Rushdie, dar în aparență, acest avertisment nu a fost luat în serios. În orice caz, nu suficient.

Desmond Taylor ridică ochii spre american. Cu privirea pierdută, cu maxilarul ascuns, părea că i-a dispărut și cuperoza din obraji.

— Am văzut nota asta, mărturisi el cu o voce plină de umilință. Dar asemenea avertismente sunt tot timpul cu zecile. Ar fi trebuit o informație precisă, detaliată.

Malko se hotărî să îi vâre capul la apă. Așa numai, fără răutate, doar ca să o răzbune pe Jeanne d'Arc.

— Evident, zise el, dacă ați fi știut unde și când va acționa IRA să îl răpească pe Salman Rushdie, lucrurile s-ar fi simplificat.

Desmond Taylor deschise gura, o închise din nou, se făcu puțin mai roșu la față, își contemplă încălțările obosite și sfârși prin a schița un surâs forțat.

— *Indeed!**[29]*** răspunse el cu un aer înțepat.

— Cred că ar trebui să dăm o raită pe la *Article XIX,* sugeră Malko. Dacă, bineînțeles, nu vă deranjează. Noi nu avem în țara dumneavoastră putere de poliție, însă în ceea ce o privește pe Elisabeth Malone și această răpire, ar trebui să ne înțelegem bine pentru această după-amiază, nu-i așa?

Întremat puțin la ideea de a relua inițiativa, Desmond Taylor sări în sus.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră.

*

* *

Elisabeth Malone țâșni din stația de metrou London Bridge și o luă pe St. Thomas Street și apoi pe Borough High Street. Nu mai avea decât câteva sute de metri până să ajungă la imobilul care adăpostea *Article XIX*. Mai avea cam treizeci de metri, când un Rover vișiniu se opri în fața porții albastre. Coborâră din mașină doi bărbați, iar al treilea, șoferul, rămase la volan. Cei doi bărbați sunară și năvăliră în imobil. Ea avusese timp să îi examineze. Unul mai robust, prost îmbrăcat celălalt, solid, blond, avea alura unui străin. Alertată,

irlandeza încetini și examină Rover-ul. Mașina avea cam prea multe antene ca să fie lucru curat. Era cu siguranță vorba de o mașină demodată de la MI5 sau de la Scotland Yard… Calmă, își continuă drumul, fără să se uite înapoi și o sută de metri mai încolo făcu semn unui taxi.

Era inutil să meargă să se azvârle în gura lupului…

Prevedea că responsabilii de la *Article XIX* erau deja interogați, dar nu era nimic alarmant. Nu aveau nicio dovadă palpabilă împotriva ei; doar cu bănuieli nu o puteau acuza.

— Kensington Court 10, zise ea șoferului.

Bătăile inimii i se liniștiră când taxiul traversă London Bridge. Elisabeth Malone trecea în revistă capcanele care i-ar fi putut fi întinse. Din fericire, transportarea lui Salman Rushdie până la locul ambarcării nu o privea.

Ajuns la colț cu Kensington Road, taxiul semnaliză la stânga.

— Lasă-mă acolo, zise Elisabeth Malone.

Plăti, coborî, făcu câțiva pași și rămase nemișcată. Puțin mai sus, pe stradă staționa o camionetă roșie de la Royal Mail. Inima începu să îi bată tot mai repede Era unul dintre adăposturile favorite ale celor de la *Special Branch.* Stăpânindu-și panica, făcu cale întoarsă.

În zadar își repetase mental de-a lungul anilor un incident asemănător, acum inima tot îi bătea să se spargă și de-abia se abținea să nu o ia la fugă. Creierul îi fierbea. Normal ar fi trebuit să-și continue liniștită drumul. Ar fi fost interpelată și dusă la *Special Branch.* Toți membrii IRA era posibil să pățească asta. Dar chiar dacă nu aveau nimic sigur împotriva ei, asta însemna sfârșitul vieții ei normale. De acum încolo va fi în permanență supravegheată. Îi va fi interceptată corespondența, telefonul va fi ascultat, vizitatorii ei anchetați. Așa că acum trebuia să plonjeze în clandestinitate, să se întoarcă în Irlanda de Sud, „paradisul” agenților IRA deconspirați.

Să încerce să-și facă altă viață acolo. Aici, la Londra, toți îi vor întoarce spatele: clienții ei, voluntarii de la *Article XIX*, acei dintre prietenii ei care nu bănuiau nimic… Ajunse în Kensington High Street și intră într-o cabină telefonică. Formă numărul unei mesagerii, îl dădu pe cel al cabinei în care se afla și așteptă. După douăzeci de minute telefonul sună. Explică ce se întâmplase și anunță că va închide.

— Așteaptă încă puțin, mai gândește-te, i se răspunse. Ar putea fi falsă.

Închise și plecă pe jos ca să-și mai limpezească gândurile. Atinsese deja linia invizibilă care separa lumea normală de clandestinitate. Instinctul îi spunea că nu este vorba de o alarmă falsă.

*

* *

Înghesuită într-un birou minuscul între un fotocopiator și un morman de dosare, responsabila dosarului lui Salman Rushdie era imaginea vie a dezolării.

— Nu pot să cred, repeta ea, chiar ieri am vorbit cu el. Este oribil, absolut dezgustător. *My God,* unde oare o fi acum?

Ridică spre Desmond Taylor o privire plină de disperare. Acesta arbora aerul unui cioclu ajuns la sfârșitul unei zile deosebit de fructuoase.

— Vom face tot posibilul, promise el.

Smiorcăita îi conduse apoi într-un birou mai spațios, cel al directoarei, și ea la fel de răvășită. Superintendentul Taylor îl prezentase pe Malko drept un colaborator și cele două femei nu îi acordară nicio atenție. După ce lacrimile se uscară, începu interogatoriul condus de Malko.

— Ați luat legătura cu domnul Rushdie în orele sau zilele ce au precedat răpirii sale? întrebă el.

— Bineînțeles! afirmă imediat directoarea. Ne telefona de mai multe ori pe zi. Ne ocupam mult de el. Tocmai pregăteam o reuniune la Adunarea Europeană de la Strasbourg. Ne gândeam ca o acțiune energică diplomatică să le arate iranienilor că trebuie să își schimbe atitudinea, să abandoneze acest proiect oribil.

Malko se abținu să spună că cea mai bună acțiune diplomatică era pe bază de bombe nucleare.

— Aveți numărul domnului Rushdie? întrebă el.

Ea avu un surâs forțat.

— *Numerele,* vreți să spuneți, pentru că și le schimba tot timpul. El era cel care suna pentru că dorea să aprobe taxele pe care noi le publicam în favoarea sa. Dar uneori, dacă nu eram aici, își lăsa numărul de telefon.

— Înțeleg, zise Malko.

— Mai aveți și altă colaboratoare, întrebă el.

— Nu, o secretară și câteva benevole care vin să ne ajute în acțiuni specifice.

— De exemplu?

— De câtva timp avem ca asistentă o tânără care se ocupă mult de violarea drepturilor omului în Ulster. Noi ne ocupăm de toată lumea, nu-i așa?

— Cum se numește?

— Elisabeth Malone. Este foarte devotată. Irlandeză, bineînțeles, care lucrează ca decoratoare. Acesta este biroul ei.

Arătă spre un mic birou plin de hârtii și broșuri.

— Unde este acum? întrebă Malko.

— Nu vine tot timpul. Are și meseria ei. Dar o pot chema dacă doriți. Deși nu are nicio legătură cu Salman Rushdie. Nu l-a văzut

niciodată.

— Acum asta nu este o urgență. Să ne întoarcem la el. Știați că în dimineața aceasta trebuia să meargă la dentist?

Directoarea făcu ochii mari.

— Bineînțeles! Sporovăiam despre orice. Pentru el asta era o zi mare. Urma să iasă din casă…

Avea o candoare dezarmantă. Malko îi trimise surâsul lui cel mai calm.

— Vă mai amintiți când v-a vorbit domnul Rushdie despre vizita la dentist?

Ea își încruntă sprâncenele.

— Stați puțin… Da, cam acum o săptămână. Am vorbit puțin… L-am întrebat chiar de ce mergea la dentistul acesta necunoscut în loc să meargă într-un spital mare și modern…

— Erați singură când ați purtat această discuție?

— Eh. Da… nu. Cred că era aici și Elisabeth Malone. Ca în fiecare dimineață… Dar…

Se înroși la față.

— Doar nu vă gândiți că… că eu aș…

— Nu dumneavoastră, o corectă imediat Malko. Dar suntem aproape siguri că Elisabeth Malone face parte din IRA și că datorită acestei informații legate de ieșirea lui Salman Rushdie a putut fi răpit. Or este singura, și dumneavoastră desigur, care ați știut.

Directoarea părea ca lovită de trăsnet.

— IRA! Dar de ce l-ar răpi IRA pe Salman Rushdie?

— Este o poveste lungă, zise Malko. Spuneți-ne tot ce știți despre Elisabeth Malone.

Cu capul în mâini, organizatoarea de la *Article XIX* încerca să-și adune gândurile.

— Ne-a fost recomandată de *Chapter-ul* nostru de la Belfast, deși ea locuiește la Londra de multă vreme. Asta a fost acum patru luni. Am găsit-o foarte simpatică, muncea foarte bine. Dumnezeule, este oribil! Ce o să i se întâmple domnului Rushdie? Ce am putea face?

— Mai întâi să nu o alertați pe Miss Malone, spuse Malko. Dacă va veni, vă purtați ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De restul ne ocupăm noi.

Frustrat, Desmond Taylor interveni:

— Începând de acum, vă vom supraveghea, zise el. Nu vă temeți de nimic; sunați la acest număr de telefon pentru orice vi se pare anormal.

Îi lăsară un număr de telefon la care i se răspundea douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și se despărțiră. Malko era mai degrabă mulțumit că aflase răspuns la întrebarea pe care și-o pusese.

— Femeile astea nu știu niciodată să ascundă ceea ce tocmai au

aflat, zise el. Dacă Elisabeth Malone mai apare pe aici, cel mai bun lucru ar fi să o arestăm imediat.

Aceasta era recomandarea superintendentului de la Scotland Yard. Telefonă din mașină și așteptară ca o altă mașină de duzină a *Special Branch*-ului să sosească în acel loc. Britanicii își luau măsuri de precauție. Din păcate cam târziu.

În drum spre ambasada americană, Malko îi comunică lui Desmond Taylor adresa lui Mandy.

— Supravegherea să fie discretă, recomandă el. Elisabeth Malone trebuie că este mai precaută în clipele astea. Este posibil să vină la acest rendez-vous în ciuda celor petrecute, dacă se simte destul de sigură pe sine.

— Veți merge și dumneavoastră? întrebă Desmond Taylor.

— Bineînțeles. Aș vrea să acționez fără să se simtă. În orice caz așteptați puțin până să o arestați. Nu doresc să o amestec pe prietena mea Mandy în povestea asta. IRA ar putea să se răzbune pe ea.

— De acord, promise superintendentul. Ne vom mulțumi doar să o urmărim. Poate că se va întoarce acasă la ea.

— Asta ar fi cea mai bună soluție, zise Malko înainte de a coborî din Rover.

*

* *

Elisabeth Malone ajunse în gara Charing Cross și deschise unul dintre compartimentele închiriate *à la longue* ale fișetului automatic. Scoase un pachet de mărimea unei cutii de pantofi și merse la toaletă.

Acolo, deschise și scoase din el un pistol automat Taurus 9 mm cu încărcător de schimb. Verifică și văzu că mai are un glonț și își vârî arma în carâmbul cizmei acoperită de fusta lungă.

Primul gest al polițiștilor britanici când arestau o suspectă era să îi smulgă geanta… Și nu să o percheziționeze pe corp Elisabeth Malone făcu o piruetă, mulțumită că pistolul era complet invizibil…

De câteva ore se gândise mult. La plecare, era pregătită să stea câteva săptămâni în închisoare. Numai că exista mașina Sierra. Mijlocul de legătură dintre răpirea lui Salman Rushdie și ea. Scotland Yard-ul nu o va lăsa să-i scape. Era o poveste prea gravă pentru ca Elisabeth Malone să nu-și închipuie că ei vor pune totul la bătaie.

Complicitate la răpire… risca mulți ani de închisoare. Era ceva prin care nu voia să treacă. Chiar dacă se întâmpla să omoare un polițist ca să scape din mâinile lor.

Avea intenția de a părăsi Londra chiar în acea zi și să se întoarcă în Irlanda de Sud pe drumuri ocolite. Cu o perucă, cu înfățișarea puțin schimbată, va reuși să treacă.

Începu să meargă spre Belgravia Street. Ezită mai întâi, dar apoi hotărî să meargă la întâlnire. După părerea responsabilei de la *Article*

XIX, nebuna miliardară era extrem de generoasă. Dacă îi va putea stoarce câteva mii de lire o să îi prindă foarte bine.

*

* *

— Malko! Ce drăguț din partea ta că ai venit. Vreau să ți-o prezint pe noua mea decoratoare. Vino.

Mandy Brown era perfectă în rolul de lady, deși vorbea cam tare, așa cum văzuse în foiletoanele televizate. O rochie neagră strâmtă îi scotea în relief formele, era discret machiată, și purta pe fiecare deget câteva sute de carate de briliante. Elisabeth Malone stătea pe un colțar de canapea roșie, cu o geantă mare lângă ea și îmbrăcată cu o rochie lungă Laura Ashley. Malko fu izbit de expresia ochilor ei limpezi, aspri și reci ca ai unei sălbăticiuni.

Pisicindu-se, Mandy Brown făcu prezentările. Ea îi spuse că tânăra irlandeză se ocupa de opere de binefacere dar și de decorație și că ea voia să își refacă salonul ăsta oribil. Îi turnă apoi lui Malko un pahar de *Château La Gaffelière 82* dintr-o sticlă din care se băuse destul. Din colțul ei, Elisabeth Malone asculta cu un zâmbet întipărit pe chipul triunghiular.

Malko observă o tensiune pe care Mandy nu o percepea. Oare irlandeza se îndoia de ceva? Se știa probabil hăituită și el o simțea pregătită pentru orice, pe viață și pe moarte.

— V-am zărit într-o seară la *San Lorenzo,* zise el. Când cinam cu Mandy, nu-i așa?

— Se poate, răspunse Elisabeth Malone cu o voce inexpresivă. Merg acolo uneori.

Nu la *San Lorenzo* îl văzuse ea pe acest bărbat, ci acum câteva ore. La nr. 90 pe Borough Street, când ieșea dintr-o mașină a poliției!

Când l-a văzut pe Malko intrând în cameră, Elisabeth Malone a crezut că o să i se oprească inima. Într-o clipă a înțeles apelul neobișnuit al acestei ducese trăsnite care brusc se interesa de nenorocirile irlandezilor. Îi întinsese o capcană!

Singura cale de a ieși din încurcătură era să-i suprime pe cei doi martori și să dispară. Cu o mișcare naturală își așeză mâna dreaptă de-a lungul piciorului și simți atingerea protectoare a pistolului. Mai avea un glonț și trăgaciul era ridicat. N-avea decât să apese. Îi reveni înaintea ochilor imaginea celor doi soldați britanici pe care îi atrăsese într-o cursă la Belfast. De data asta era singură, nu mai erau alți ucigași care să termine treaba.

Respiră profund ca să-și poată stăpâni bătăile inimii.

În câteva ore devenise o criminală.

Capitolul XV

Elisabeth Malone, încordată ca un arc, încerca să-și păstreze sângele rece. Simțea mai multă ură pentru această *rich bitch**[30]*** acoperită de diamante decât pentru bărbatul care venise și ura asta îi dădea curaj. Îi adresă lui Mandy un zâmbet crispat în timp ce aceasta îi expunea problemele ei cu decorația. Ea își repeta întruna că ăștia doi vor fi în curând pe altă lume și încerca să-și înghită spaima ca să poată gândi cum să facă să scape cu fața curată.

Se putea ca bărbatul să fie înarmat. Trebuia să îl ucidă pe el mai întâi. Mai erau și alte persoane în casă.

Glasul strident ai lui Mandy o smulse din gândurile ei dezordonate.

— Liz, vino să îmi vezi camera de sus. Aș vrea să vezi ce îmi place mai mult.

Elisabeth Malone se sculă ca un automat. Mandy îi ușura situația. Într-un dormitor sunt perne. Asta o va ajuta să amortizeze zgomotul pistolului Taurus și apoi să coboare și să-și termine treaba. Pe față afișă un zâmbet aproape cald după care se ridică.

— O foarte bună idee! zise ea.

Cele două femei traversară holul și începură să urce scara monumentală.

Imediat ce ieșiră, Malko se năpusti la geanta lăsată de Elisabeth Malone pe canapea și începu să o scotocească, asigurându-se că nu conținea nicio armă. Amintirea criminalei din Tunis[31] îi revenea în minte. Nu trebuia să ai încredere nici în femeile, nici în bărbații din IRA. Răsuflă ușurat: oamenii de la Scotland Yard erau cu siguranță împrăștiați pe afară. Nu va fi o bătălie cruntă. Elisabeth Malone, singura care putea să le furnizeze informații cu privire la răpirea lui Salman Rushdie, nu prezenta interes decât vie.

*

* *

Mandy stătea în admirație în fața patului ei Charles X în marchetărie creat special pentru ea de arhitectul Claude Dalle. Acesta îi transformase camera victoriană într-un decor hollywoodian. De câte ori o vizitau prietenele ei arăboaice, voiau să îi cumpere totul.

— E nostim, nu-i așa? zise ea lui Elisabeth Malone.

Nu-i venea să creadă că această micuță blondă nervoasă poate să fie monstrul descris de Malko. În materie de politică nu era prea tare. Elisabeth Malone privea decorul cu un aer absent gândindu-se la toți prietenii săi, care zăceau în închisorile britanice. Se agăță de gândul ăsta pentru ca să se decidă. Perspectiva unei vieți sfârșite în pușcăriile englezești o îngheța. Trebuia să o lichideze pe idioata asta și apoi să coboare să-i omoare prietenul.

— Ai văzut seiful? zise Mandy. Este bine ascuns, nu-i așa?

Îi arătă cu un zâmbet inocent un panou lăcuit care glisa în perete.

— Vă încap multe lucruri în el? întrebă Elisabeth Malone cu un ton detașat.

— Daa! O grămadă. Întotdeauna mi-e teamă să nu duc lipsă de ceva și apoi nu îmi plac cecurile…

Elisabeth Malone o privi fix, într-un fel straniu, încât Mandy își dădu seama că Malko avea dreptate. În Honolulu trăise multă vreme printre vagabonzi, așa că își dădu seama de brusca schimbare de atitudine a tinerei femei. În clipa aceea, Elisabeth Malone se aplecă de parcă s-ar fi scărpinat, își ridică fusta și se îndreptă cu pistolul în mână.

— Deschide dulapul, zise ea sec. Repede! Mandy privi spre pistol, apoi spre irlandeză. Nu avea chef să-și dea banii. Chiar dacă avea mulți.

— Du-te dracu'! zise ea.

Elisabeth Malone nu se tulbură cu una cu două.

— Ai chef să șchiopătezi toată viața? Îți dau zece secunde înainte să-ți trag un glonț în genunchi…

De data asta. Mandy nu mai ezită decât câteva secunde.

Nu avea de gând să se lase schilodită pentru zece mii de lire sterline. Deschise panoul lăcuit, făcu combinația seifului și deschise ușa ridicându-se.

— Servește-te, ticăloaso!

În clipa când Elisabeth Malone se apleca spre seif, Mandy închise brusc ușa și urlă ca o sirenă.

— Malko! Malko! Îmi șterpelește lovelele!

Elisabeth Malone se întoarse dintr-un salt și trase la întâmplare. Glonțul izbi într-o balustradă înainte de a ricoșa într-un tablou vechi.

Elisabeth Malone ezită și hotărî să golească mai întâi seiful, îndesă cu înfrigurare bancnotele într-o geantă Harrod's și apoi se precipită cu pistolul în mână. Chiar dacă Mandy chema poliția, avea timp destul să îi omoare pe amândoi până să apară polițiștii.

*

* *

Auzind împușcătura Malko sări și se repezi spre hol. O prinse pe Mandy în brațe.

— Este înarmată, tâmpita! scheună ea. Uite-o!

Elisabeth Malone apăru în capătul scărilor. Trase în direcția lui Malko. Rată. Intră împreună cu Mandy într-o cameră ca să scape din raza ei de tragere. Erau departe de ușa de la intrare. Malko nu avea armă. Irlandeza putea să-i urmărească și să îi omoare.

— Nu ai arme pe aici? întrebă el.

Mandy se opri brusc.

— Ba da. În biroul soțului meu. Puști.

Îl conduse de-a lungul mai multor camere și deschise un birou care avea un perete întreg de arme protejate de geam. Malko sparse geamul, puse mâna pe o Harrington pentru vânătoare de elefanți. Un Magnum 444. Dar vai. Era goală.

— Grăbește-te! îl rugă Mandy.

Deschise un dulap în perete unde găsi o cutie cu cartușe de calibrul dorit. În câteva secunde, puse în încărcător trei cartușe. Acum nu mai avea decât să o găsească pe Elisabeth Malone.

Elisabeth Malone, aplecată peste balustrada care domina holul, ciulea urechile. Spațiosul imobil era complet tăcut. Brusc intră în panică. Coborî scările câte patru deodată, traversă holul în fugă și deschise ușa cu pistolul în mâna dreaptă și geanta cu bani în stânga.

*

* *

Mandy și Malko ajunseră în hol în clipa când de afară se auziră zgomote de împușcături. Malko deschise ușa dinspre Belgravia Square. Mai întâi nu văzu decât mașini care blocau toată piața. Două Vauxhall albe și albastre ale poliției și mai multe mașini obișnuite.

Elisabeth Malone zăcea în josul peronului din fața imobilului, strângând încă în mâna dreaptă pistolul. Din geanta Harrod's a lui Mandy ieșeau câteva bancnote. Malko ajunse lângă ea în același timp cu superintendentul Taylor.

— Am auzit împușcături în interior și ne-am strâns efectivele. Cum ne-a văzut a început să tragă. Noi am ripostat.

Malko o privi pe tânăra femeie lungită pe o parte, ușor ghemuită. Fusese atinsă de mai multe proiectile, dintre care unul sub pometul stâng care trebuie să-i fi fost fatal. Ca toți morții, părea calmă, destinsă. Mandy îl ajunse din urmă și discret începu să-și adune cele zece mii de lire sterline.

Malko oscila între tristețe și decepție. Singura pistă care ar fi dus la găsirea lui Salman Rushdie zăcea pe trotuar. Șoferul lui Mandy apăru pe trotuar ca scos din minți.

— Vom face o percheziție la ea acasă, îi spuse Desmond Taylor lui Malko. Ne vom reîntâlni în seara asta la ora șase în Grosvenor Square. Vom stabili ce vom face.

Malko intră în casă împreună cu Mandy Brown care se posomorâse. Îl privi cu răutate.

— Încă o dată era să o pățesc din cauza ta! Nu o să ne mai vedem niciodată în condiții normale. M-am săturat, nu vreau să te mai aud nici la telefon…

— Sunt sincer dezolat, zise Malko, nu mi-am închipuit că Elisabeth Malone poate fi atât de periculoasă.

— À propos, întrebă ea, de ce îl urăsc atâta ayatollahii pe Salman

Rushdie? Le-a furat ceva bănet?

— Nu, o corectă Malko. A scris într-un roman că profetului Mahomet îi plăceau femeile.

— Ei și? i-o tăie Mandy care fusese la o școală catolică. Nu avea voie? Om era și el. Nu-i așa? Și apoi asta poate fi luată ca o fantezie a lui Rushdie…

— Faptul ăsta nu a fost dovedit istoric, obiectă Malko, însă musulmanilor integriști nu le-a convenit, așa că s-au folosit de IRA ca să îl răpească pe Rushdie și să-l execute în Iran.

— *Iran sucks[32]* scrâșni Mandy. Ar trebui să le vomiți bombe atomice în gură la toți scrântiții ăștia. Ca să se termine stocul.

Malko își zise că uneori Mandy Brown avea niște viziuni geopolitice lipsite de orice urmă de bun-simț.

Se mai agăța de o mică speranță. Poate că poliția britanică o să găsească ceva interesant acasă la Elisabeth Malone.

*

* *

Superintendentul Desmond Taylor arboră o mină distrusă. Va fi supus unor presiuni politice demente! Ziarele britanice de seară se dezlănțuiau asupra afacerii Rushdie acuzând Scotland Yard-ul de neglijență. Și încă nu știau tot! Unii comentatori de televiziune mergeau până la a insinua că poliția britanică era foarte mulțumită că a scăpat de incomodul scriitor…

Câțiva deputați laburiști îl interpelaseră pe John Major întrebându-l ce avea de gând să facă pentru a-l găsi pe Rushdie teafăr. Ambasadorul Iranului fusese convocat la Foreign Office, unde declarase că este vorba despre o provocare și că țara sa nu era amestecată în dispariția scriitorului. La ieșirea de pe Downing Street, primul-ministru a fost nevoit să înfrunte o masă de manifestanți cu drepturile omului care îl cereau pe Salman Rushdie… Neștiind la ce să se aștepte, țările musulmane aveau reacții temperate. Cel mai mare cotidian pakistanez spunea că este o provocare, precizând că *fatwa* dată de Khomeiny cerea ca Rushdie să fie ucis și nu răpit…

După răpire, baraje improvizate opreau mașinile care ieșeau din Londra, crezând într-un miracol. Numai *Independent* se întreba cine oare îl răpise pe Salman Rushdie, menționând că putea fi vorba de mercenari care acționau în interesul Iranului. Dar nimeni nu pomenea de IRA. Cei de la *Article XIX* primiseră ordine de la poliție să nu vorbească despre Elisabeth Malone.

— Nu am găsit nimic la Elisabeth Malone, anunță Taylor, doar câteva numere de telefon care corespund unor cabine telefonice. Ar trebui organizată o pază la fiecare dintre ele, ceea ce practic este imposibil.

— Ați trecut în revistă toate numerele chemate de la aceste cabine?

întrebă Malko.

— Nu încă. Dar asta poate lua săptămâni întregi. Ar trebui făcut un program informatic.

— Nu avem nicio pistă de la informatorii dumneavoastră?

— Niciuna, mărturisi superintendentul. Sperăm că a văzut careva ceva neobișnuit și să ne semnaleze acest fapt. Am arestat deja o echipă de bombagii ai IRA, în acest mod. Am promis chiar zece mii de lire pentru o informație precisă.

Malko simți că nici chiar el nu putea să creadă ce spune. Nu acționezi împotriva unei operațiuni deja înfăptuite cu atâta grijă bazându-te doar pe hazard. Era o tâmpenie. Salman Rushdie fusese răpit, iar nu peste mult timp cei care-l răpiseră vor îndeplini cea de a doua parte a contractului lor și îl vor scoate din Marea Britanie…

Era exasperant, dar chiar când trăia, Elisabeth Malone îi ajutase oare? Superintendentul Taylor trebuie să se fi gândit la același lucru deoarece suspină.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la ziua când Salman Rushdie va trebui să apară în fața unui tribunal religios iranian… Eu, care nu mai am decât un an și jumătate până la pensie…

— Ați putea să amenințați preventiv Iranul, îi sugeră James Williamson.

Britanicul surâse dezamăgit.

— Pentru moment nu avem nicio dovadă. Dacă această catastrofă se va materializa, vom rupe relațiile diplomatice. Dar tot nu îl vom preda pe Salman Rushdie! Iranienilor puțin le pasă, ei își continuă treaba. Chiar aici, am primit niște telefoane de la persoane importante care mi-au spus pe ocolite că, în cele din urmă, nici nu era prea grav ca problema Salman Rushdie să fie rezolvată. Avem doar de depășit un moment neplăcut.

— Și pentru Salman Rushdie la fel, numai că pentru el va fi ultimul.

Cei trei bărbați se priviră resemnați, iar britanicul îi adresă lui Malko un zâmbet dezolat.

— Oricum, vă mulțumesc. Ați făcut o anchetă splendidă. Dacă noi am fi fost mai vigilenți, am fi putut împiedica această operațiune. O pregăteau de mai bine de trei luni.

Au acționat la fix. Au introdus un complice la *Article XIX,* sperând că vor obține o informație prețioasă. Membrii de la *Article XIX* nu sunt implicați deloc în asta.

Își luă rămas bun de la James Williamson și de la Malko și ieși cu umerii încovoiați.

— Stau prost Verii, remarcă șeful secției CIA, imediat ce englezul ieși. Mă întreb dacă inerția aceasta a *Special Branch*-ului nu a fost dictată prin ordin *politic.* Nu sunt chiar atât de cretini precum pretind.

Mulți oameni din rândul conservatorilor sunt încântați că au scăpat de Salman Rushdie. Bineînțeles că asta o să mai facă ceva valuri câteva zile, dar actualitatea se schimbă rapid…

— Tot ce este posibil, recunoscu Malko.

Un înger deghizat în *Perfidul Albion* trecu prin încăpere, înfășurat în mantia *Union Jack*.

James Williamson se scutură și își reveni.

— Bun, acum trebuie să vedem ce putem face noi.

— Să reluăm legătura cu Mairead O'Connor, sugeră Malko. Sau să apelăm la serviciile unui informator.

— Nu telefona de aici, îl sfătui James Williamson. Trebuie să am cel puțin o jumătate de duzină de „bretele" pe linie. Verii bănuiesc că noi știm mai multe decât ei. Îți dai seama ce s-ar întâmpla dacă noi vom fi cei care îl vom aduce înapoi pe Salman Rushdie?

— *Don't get carried away**[33]***… îl sfătui Malko.

Mairead O'Connor aflase acum despre răpirea lui Rushdie. Dacă ar fi vrut să-i mai dea de veste lui Malko, ar fi făcut-o până acum. Oricum, își luă rămas bun de la James Williamson și se întoarse la hotel ca să telefoneze.

*

* *

Malko privea ecranul Samsung-ului unde se transmiteau știrile de la CNN. Răpirea lui Salman Rushdie era cap de listă în toate ziarele din lume și la fiecare jumătate de oră CNN repeta telespectatorilor săi ce se mai întâmplase.

BBC nu mai vorbea practic decât despre asta. În zilele următoare erau programate mai multe manifestații în favoarea scriitorului răpit. Scotland Yard-ul difuză un „număr verde" la care putea primi de la anonimi informații privitoare la arestarea răpitorului. *Evening Standard* tocmai scosese o ediție specială în care înfiera incapacitatea poliției.

Era prăpăd!

Mairead O'Connor nu răspunse la chemarea presantă a lui Malko. Cel care îi răspunsese fusese un necunoscut care îi precizase că nu știa când va lua legătura cu tânăra femeie.

Nu mai avea altceva de făcut decât să se roage.

*

* *

Moss Cooney înfuleca niște corned-beef direct din cutie cu o lingură ruginită, așezat pe o ladă în fundul furgonetei lui Harry „Mad Dog" Flynn. Din când în când privea pe unul dintre hublouri ca să se asigure că afară totul era în regulă. Parkingul era folosit pentru staționări pe durată lungă, așa că nu era mai nimeni acolo. El, împreună cu Jerry Mac Cann și Harry Flynn, se schimbă la fiecare opt

ore pentru ca în permanență să fie cineva cu Salman Rushdie.

Scriitorul era întins pe jos, în furgonetă, cu mâinile și picioarele în cătușe și cu o bandă lată adezivă pe ochi și alta pe gură. De două ori pe zi, temnicerii îi descopereau gura ca să îi dea să mănânce și să bea. Conserve și apă. Prima dată a vrut să vorbească și să întrebe unde se află și drept răspuns Harry i-a îndesat țeava pistolului în gât amenințându-l că îi va zbura creierii.

Tot de două ori pe zi era ridicat, i se scoteau cătușele de la mâini și era lăsat să se ușureze într-o găleată igienică în partea din față a furgonetei. Cu gleznele legate și căluș la gură, nu reprezenta un pericol. Temnicerul de serviciu avea ordine să-i tragă un glonț în cap la cea mai mică încercare de fugă. Aceeași înțelegere era valabilă și dacă apărea poliția. După uciderea polițiștilor, cei trei bărbați nu voiau să-și agraveze situația. Pedeapsa cu moartea fusese suprimată în Marea Britanie.

După ce își termină cutia cu corned-beef, Moss Cooney aruncă o privire indiferentă spre prizonier. Acesta era băgat tot în husa neagră care îi slujea și drept sac de dormit, iar prin deschizătura de deasupra putea respira.

Irlandezul râgâi, își aprinse o țigară și se cufundă în lectura ultimului număr din *Gallery*. Mai avea trei ore până să fie schimbat. Nu știa când vor pleca din acest parking. Începuse să se cam sature.

*

* *

Malko privea pe fereastra camerei sale turnul de pe Westminster care se vedea de departe. Trecuse o săptămână. Fusese la un dineu delicios stropit cu *Château La Gaffelière 1976* în compania lui Mandy Brown, dar acum inactivitatea începea să îl apese…

Mairead O'Connor nu dăduse niciun semn de viață, în ciuda celor patru mesaje pe care i le lăsase la Dublin

Salman Rushdie continua să fie pe prima pagină a ziarelor, deși nu se mai întâmplase nimic deosebit. Din pricina mutismului Scotland Yard-ului, nu se știa nici măcar cine îl răpise. Elisabeth Malone fusese îngropată discret de familie în comitatul Armagh, în Irlanda.

CIA obținuse o confirmare indirectă despre implicarea libienilor. Serviciile ungurești semnalaseră o întâlnire recentă a colonelului Nasser Ali Nashour cu ayatollahul Sainei, unul din responsabilii serviciilor iraniene, la Budapesta.

FBI-ul își continua ancheta în Suedia, urechile americane îndreptate spre Libia erau și mai vigilente ca niciodată, dar nimic nu ieșea din toate astea.

Bineînțeles, controalele la ieșirile din Londra se opriseră. Nu mai fuseseră menținute decât în aeroporturi și în porturi. Presa arabă se dezlănțuise, acuzându-l pe Salman Rushdie că și-a organizat propria

dispariție cu complicitatea Scotland Yardului, în scopul de a scăpa de furia musulmanilor…

Acum două zile, superintendentul Desmond Taylor îl invitase pe Malko la masă la Clubul său. Foarte politicos (își revenise din emoții), îl informase că ancheta stabilise că unul dintre membrii comando-ului locuise la Sharon Dyle, pe Vincent Terrasse la nr. 10. Din nefericire, nu a putut fi identificat pentru că dispăruse, iar ea nu mai putea să îl denunțe. Încă un impas.

Pe scurt, afacerea Rushdie era un subiect mort.

Malko trebuia să se întâlnească la *Westbury* cu James Williamson să ia masa împreună. Avea de gând să-l anunțe pe american de hotărârea lui de a părăsi Londra.

Taxiul îl lăsă în Oxford Street. În clipa când cobora din taxi, îl lovi un enorm câine-lup dus de un boy de hotel care era târât de forța acestui animal ce cântărea cam jumătate din greutatea celui care îl plimba… Băiatul nici nu avu timp să-și ceară scuze pentru că animalul îl trase după el.

Malko privi „cuplul” ce se îndepărta și căzu pe gânduri. Când intră la *Westbury,* își uită toată proasta dispoziție. James Williamson îl aștepta degustând un excelent Saint-Emilion, un Tertre-Daugay 85. Americanul împrumutase de la britanici gustul lor pentru bordeaux. Observând expresia radioasă a lui Malko, îl întrebă.

— Ai câștigat la loto?

Malko se așeză.

— Nu, dar am o idee care ne va permite poate să aflăm numele vasului care transportă arme pentru IRA. Și de asemenea când trebuie să sosească în Irlanda.

Capitolul XVI

James Williamson îl privi pe Malko cu un scepticism aproape agresiv.

— Ai văzut toate astea într-un glob de cristal?

— Nu, răspunse Malko. Mi-am amintit de un detaliu menționat de Mairead O'Connor. În scrisoarea lui, fratele ei îi spunea că „Nasser" ceruse un ciobănesc german care trebuia să-i fie adus în clipa când vaporul IRA va veni să încarce armele.

— Da, și?

— Și atunci plec de la ipoteza că trebuie să verific. Poate să fie falsă, dar din moment ce tot știm de ea… Știm că Malta este o placă turnantă a traficului cu arme provenind din Libia. Am putea să ne gândim că vaporul care trebuia să aducă în Irlanda cele două sute tone de arme face escală în Malta ca și celelalte dinaintea lui, ca *Eksund,* de exemplu. Mai mult, logic ar fi ca IRA să fi lăsat acest vapor în Malta așteptând să aibă loc răpirea lui Salman Rushdie. Vaporul poziționat în Malta odată cu ziua acțiunii cunoscute împotriva lui Salman Rushdie, nu are de făcut decât cincisprezece zile până la Tripoli de unde să încarce armele.

— Nu este chiar o tâmpenie, recunoscu James Williamson, dar ar putea aștepta și în Malaga, la Tanger, în Gibraltar, într-un port tunisian sau în Sicilia.

— Este mult prea departe. Iar Malta închide ochii asupra multor traficuri ce îi privesc pe libieni. Continui: odată răpit Salman Rushdie, cu siguranță că IRA are de gând să termine cât mai repede operațiunea. Asta facilitează lucrurile. IRA nu a putut afla de vizita la dentist decât cu șase zile mai înainte, atunci când Rushdie a telefonat la *Article XIX*.

— Și ce legătură are asta cu câinele?

— Acum ajung acolo. Există două ipoteze: una bună și alta proastă. Câinele ar fi putut fi adus pe acest vapor cu mult timp înainte. În cazul acesta nu mai este nimic de făcut. Dimpotrivă, este foarte posibil ca noul răpitor, cel care l-a înlocuit pe Kevin O'Connor, să îl fi luat cu el atunci când a venit să ia vaporul din Malta.

— Să admitem. Și după asta?

— Ați mai încercat să intrați într-o țară cu un animal? Autoritățile sanitare cer certificate. Presupun că în Malta se întâmpla la fel. Nu trebuie să importi haite de ciobănești germani, mai ales în perioada care ne interesează. Așadar, dacă veți cere stațiunii din La Valetta să ancheteze autoritățile veterinare ale insulei vom avea șansa să aflăm urma acestui câine. Și a proprietarului său. Este un punct de plecare.

— O demonstrație strălucită, spuse James Williamson. Cu condiția

ca blestematul ăsta de vapor să fi trecut prin Malta. Este un *longshot*…

— Vi-l acord dumneavoastră, zise Malko, dar mai aveți vreun alt mijloc?

— *My God,* nu! Dejunăm și vom trimite fax în Malta.

Malko îi adresă un zâmbet fermecător, dar ferm:

— Trimitem fax în Malta și apoi dejunăm.

*

* *

Trecuseră douăzeci și patru de ore. Malko își rodea unghiile. Cu fiecare minut care trecea descurajarea îi sporea. Frumoasa alcătuire a spiritului său părea tracasată de cruda realitate. Era logic ca acest vapor să se oprească în Malta, dar dacă ciobănescul german era la bord deja, nu va mai fi declarat.

Malko nu mai putea să se uite la televizor și nici să mai asculte apelurile telefonice vădit obscene ale lui Mandy Brown.

Chiar atunci sună telefonul. Așteptă puțin înainte de a răspunde. Mandy Brown? James Williamson? Mairead O'Connor?

Ridică receptorul și trebui imediat să-și depărteze aparatul de ureche. Cu siguranță că James Williamson nu va deveni niciodată un autentic gentleman britanic. Cuvintele i se încurcau în gură și se bâlbâia.

— Vino repede, pentru Dumnezeu, zise el. Vino. Am primit răspunsul.

Închise cu teama că i-a spus lui Malko prea mult, iar acesta se repezi spre ieșire. Dacă răspunsul din Malta ar fi fost negativ, șeful secției CIA nu ar mai fi fost în starea aceea.

— Am găsit veterinarul, îi spuse James Williamson, înainte chiar ca Malko să fi închis ușa biroului său. Un anume Zamit. Însărcinat de serviciul de sănătate maltez să elibereze certificate pentru animalele care sosesc în insulă. A fost după un ciobănesc german provenind de la Frankfurt, zborul 7645 Lufthansa, pe 4 martie.

Malko de abia se putea abține. În mod cert șeful secției CIA ardea de nerăbdare să se cațăre pe pereți de bucurie.

— Altceva ce mai știți? întrebă Malko cuprins și el de bucurie.

— Da. Câinele era însoțit de un anume Jack Hopkins, supus britanic. Tocmai am primit răspuns de la Foreign Office. Pașaportul era fals.

— Ce s-a întâmplat cu Jack Hopkins?

James Williamson se bosumflă.

— A părăsit Malta, zise el. La bordul unui cabotier de 300 tone înmatriculat în Panama, *Sundowner*. Vaporul acesta era pe chei în portul de distracție din Tax'biex, în față cu La Valetta. A plecat pe mare pe 5 martie pe la zece dimineața. Oficial în direcția Nigeria. Câinele era la bord.

Malko își savura triumful. Nu putu să nu își toarne un pahar de vodcă de la barul șefului său. Aflase dintr-odată numele șefului. Aflase dintr-odată numele vaporului care urma să livreze arme și să îl ia pe Salman Rushdie cât și data plecării din Malta. Pornind de la aceste elemente putea să calculeze cu aproximație data sosirii în apele irlandeze.

— Sunt necesare cam zece ore de navigat pentru a ajunge de la Tripoli în Malta, zise el. La asta se mai adaugă două zile cu încărcatul. Tripoli-Irlanda, asta face cam cincisprezece zile. A plecat pe 5. Suntem în 18. În mod normal ar trebui să fie în apropierea Irlandei în două, trei zile avem răgazul să aflăm unde se află. După asta nimic nu-l va mai putea face pe Salman Rushdie să dispară.

James Williamson căzuse pe gânduri.

— Ar trebui avertizați Verii ca să supravegheze coastele Irlandei de Sud cu patrule și cu avioane: nu va fi greu de găsit vaporul *Sundowner*.

— Bineînțeles, recunoscu Malko, dar vor merge peste tot ca să intercepteze armele. Iar dacă vor inspecta *Sundowner* înainte ca Salman Rushdie să fie la bord, atunci nu îl vom mai găsi niciodată.

James Williamson surâse; era de acord pentru că nu era dispus să scoată din foc castanele cu mâna lui în folosul Verilor.

— Avem răgazul acesta! Ce sugerezi, deci?

— Plec la Dublin, trecând prin Paris! Nu țin să trag după mine o haită de „Joes”[34] ai MI6. Dacă Verii vor vedea că plec spre Irlanda se vor îndoi că merg doar ca să joc golf.

— Dar ce vrei să faci într-adevăr? Mairead O’Connor ți-a scăpat.

— Cine știe? Poate reușesc să o găsesc. Am totuși un număr de telefon. Și apoi ceea ce va urma se va petrece în Irlanda de Sud, cel puțin cu vaporul.

— *Good luck,* zise James Williamson. Să nu mă contactezi direct. Utilizează sistemul de protecție al stațiunii din Dublin. În ceea ce mă privește, am să fiu la cea a NATO. Dacă vom putea repera *Sundowner* datorită unei patrule aeriene, va fi nemaipomenit.

*

* *

Malko tocmai își făcea valiza când sună telefonul. Trebuia să fie portarul de la hotel care îl anunța că i-a sosit taxiul. Făcuse ostentativ o rezervare la Air France acum o oră. Avusese de ales între Heathrow și London City chiar din mijlocul Londrei datorită noului tunel.

— Malko?

Un val de adrenalină i se scurse prin vene. Era Mairead O’Connor. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Ești la Londra? întrebă el.

— Nu. La Dublin. Știu că m-ai căutat de mai multe ori.

— Nu mi-ai răspuns niciodată.

— Aveam motivele mele. Acum s-au schimbat. Dar prefer să nu vorbesc despre asta la telefon.

— Asta pică foarte bine, zise Malko prinzând ocazia. Tocmai plecam la Dublin. Ajung în seara asta. Unde aș putea să te văd?

— Voi fi începând cu ora nouă într-un bar, *Mac Grath,* colț cu North Wall Quay și Castleforbes Road. Îl vei observa pentru că are o fațadă verde.

*

* *

O mulțime zgomotoasă ieșea de la Horse-shoe, barul hotelului *Shelburn* și se îndrepta spre recepție și salonul de ceai. Bărbați și femei care păreau să sărbătorească la nesfârșit recunoașterea independenței Irlandei de Sud semnată în 1922 în acest loc istoric. Singura schimbare notabilă începând cu acea dată era că acum erau și femeile acceptate în baruri.

Malko, sosit de două ore de la Paris, prin Air Inter, se strecură în mulțime până în dreptul autoturismului Sierra parcat în fața hotelului. Londra-Paris-Dublin, spera că cei de la *Special Branch* nu îl urmăriseră. Nu mai avusese timp să treacă nici pe la ambasadă să își ia o armă. Iar Sierra pe care o închinase de la Hertz în condiții care ar fi încântat pe contabilii CIA, mulțumită acordurilor Hertz-Air France, nu îi oferea aceeași protecție ca și Escort-ul blindat al CIA. Dar timpul trecea și nu mai avusese timp să mai facă traseul cu feribotul.

După ce ocoli College Park, coborî spre cheiurile din Liffley. Pe lângă râul care traversează Dublin-ul de la est la vest și se întoarse spre stânga, în Custom House Quay, strecurându-se spre vest. Cartierul era de-a dreptul sinistru, cheiul plin de antrepozite, de uzine abandonate și de clădiri părăsite. Zona portuară se termina puțin mai departe. Parcă era un oraș bombardat. Nicio pistă. Nu puteai să nu observi barul *Mac Grath* care punea singura pată de culoare în acest univers arid. Fațada verde strălucitoare era luminată de proiectoare ceea ce o făcea și mai stridentă. Malko își parcă în față Sierra. Era locul ideal pentru o ambuscadă. Traversă și intră în bar.

O magmă zgomotoasă se aglutinase în jurul barului, tipi de genul docher sau manufacturieri. Urlau cât îi ținea gura, trânteau halbele de bere să le spargă acoperind melodiile vechi irlandeze scoase de un juke-box. Fumul era atât de gros că de-abia puteai să vezi prin el. Malko trebui să traverseze în diagonală ca să examineze cele aproape zece separeuri așezate în spatele cârciumii. Într-unul, un cuplu flirta fără jenă, încolăciți unul de celălalt ca niște șerpi.

În cel de alături era Mairead O'Connor cu un pahar gol în față. Părul ei lung și roșcat era dat pe spate descoperindu-i fruntea înaltă, ochii verzi conturați cu negru și gura mare care lucea în penumbră.

Ca și prima dată, Malko își dădu seama că este frumoasă. Se așeză în fața ei, cu spatele spre sală. Când ea se îndreptă puțin, putu să îi observe pieptul plin de sub cașmirul negru. Avea un zâmbet puțin melancolic…

— Nu credeam că am să te revăd.

— Nici eu, zise Malko.

Mairead părea că nu este la primul pahar pentru că privirea îi era ușor tulbure și avea obrajii roșii. În spatele lor apăru un barman care, în ciuda alurii bărbătești, avea părul lung negru, umerii lați reliefați de un pulover albastru și bine strâns în jeanși negri vârâți în niște cizme de cowboy cu bot metalic. Azvârli câteva cuvinte în gaelică lui Mairead, iar spre Malko o privire disprețuitoare și după treizeci de secunde veni cu două măsuri de Guiness care păreau vomitate de o sepie pe care aproape că le aruncă pe masă.

— Nu pare prea amabilă, zise Malko.

— Oh, așa este Sheila. Este sora unui membru al IRA care este închis într-o închisoare din Dublin pentru omor. Ea este din Londonderry, dar a venit să lucreze aici pentru ca să-l vadă din când în când.

— Sunt oameni ai IRA pe aici?

— Unii, iar toți ceilalți clienți sunt simpatizanți.

— De ce ai venit tocmai aici?

— Pentru că aici nu sunt niciodată *blue-noses**[35]***.

Dintr-o sorbitură își bău jumătate din bere. Malko o studia. Părea agitată, nu era în apele ei.

— Ai să-mi spui ceva nou? îl întrebă ea.

— Ai citit ziarele?

— Sigur. Nu credeam că îl vor înlocui pe Kevin atât de repede, zise ea. Am fost surprinsă.

— Știi cine sunt membrii comandoului care l-a răpit pe Salman Rushdie?

— Nu.

— Poate că mai este timp să se facă ceva, sugeră Malko.

— Ce anume?

— Am putut obține niște informații. Am aflat numele vaporului și data când a plecat din Malta.

Ea se aplecă în față.

— Glumești!

— Este *Sundowner*.

Văzându-i expresia chipului schimbată, știu că a nimerit în plin. Pupilele lui Mairead se micșorară.

— Cum ai aflat?

— Prin raționament, zise Malko, dar îmi lipsește informația capitală: unde va fi descărcat acest cabotier peste câteva zile?

Un fel de rictus îi trase lui Mairead gura spre stânga.

— Chiar dacă aș ști nu ți-aș spune. Și în orice caz nu mai am acces la nicio informație.

— De ce?

Ea își termină berea și înainte să îi răspundă mai comandă încă una.

— Îți spusesem de intenția mea de a protesta pe lângă *Army Council* pentru omorârea fratelui meu. Am obținut o întrunire aproape excepțională a majorității membrilor și le-am expus ceea ce știam cerând reabilitarea postumă a lui Kevin. Le-am explicat că fusese asasinat degeaba. Au dezbătut apoi mai multe zile, după care m-am întâlnit cu responsabilul, știi care, „Wilfred Reilly”. Am primit alaltăieri răspunsul lor: mi-au respins cererea. Ca să fie acoperit, omul acesta i-a convins că Kevin era gata să trădeze. S-au folosit împotriva lui de scrisoarea pe care mi-o scrisese. Și, în plus, mi-au dat de înțeles că și eu reprezentam un pericol pentru că știam totul! Ai avut dreptate când m-ai avertizat…

Malko simțea că se chinuie. Vorbea încet, ținea degetele încrucișate a rugăciune și avea o privire întunecată. Repede, mai adăugă:

— Dacă mi-ar fi dat dreptate nu ți-aș mai fi dat niciodată vreun semn de viață. Așteptam răspunsul lor.

— Și acum ce ai să faci?

Ea înalță capul.

— Îl voi ucide pe „Wilfred Reilly”. Știu unde să îl găsesc. S-a reîntors la Dublin. Vreau să îl răzbun pe Kevin.

Spusese asta fără ostentație. Faptul că „Wilfred Reilly”, responsabil al operațiunii, revenise, îi confirma ipoteza: *Sundowner* trebuia să sosească. Totuși Mairead nu va fi ușor de manevrat.

Malko știa asta. Nu era pentru prima dată că membrii IRA se omorau între ei. După seria de atentate din 1970 fuseseră eliminați toți psihopații nebuni după pistoale și cei mai mulți din Dublin.

— Uite. Trebuie să te părăsesc acum.

— De ce ai acceptat să mă vezi?

Mairead se tulbură ușor.

— Oh, mi-este greu să spun. Mi-ai fost simpatic. Voiam să vorbesc că cineva despre fratele meu. Nu prea am avut cu cine. Nu vreau să mă urmărești. Rămâi puțin aici, eu voi pleca prima.

Mai înainte să aibă timp să protesteze, ea se și strecurase din separeu și traversa sala. Purta o fustă scurtă, colanți negri și cizme. Și din spate era la fel de apetisantă ca și din față. Frustrat, Malko încercă să guste berea. Era groaznică.

*

* *

Barmanul Sheila luă din cui o haină de piele, își luă de sub casă

bastonul de crichet și îi salută cu un gest bucuros pe obișnuiții barului. Un roșcovan bărbos și jovial o înlocui și se puse imediat pe treabă. Ea ieși pe ușa de alături și plecă spre centru pe jos, mergând repede.

După douăzeci de metri o ajunse din urmă pe Mairead O'Connor care mergea în aceeași direcție. Aceasta se întoarse și o recunoscu.

— Trebuie să îți vorbesc, zise Sheila.

Mairead O'Connor se opri.

— Ce vrei?

— Cine este tipul ăsta?

— Nu te privește! zise Mairead furioasă.

Sheila o fixă, plină de dispreț.

— Nu e cumva un *blue-nose*? Se spun o groază de lucruri despre tine.

Palma fu atât de rapidă încât Sheila nu apucă să se ferească. Nebună de furie, răspunse violent și o trânti pe Mairead la pământ, la intrarea într-o fundătură întunecată, între două antrepozite abandonate. Geanta tinerei femei alunecă de pe umăr.

— Ticăloaso! Te învăț eu minte! zise Sheila.

O prinse pe Mairead de pletele roșcate și o târî câțiva metri spre intrarea în fundătură. Apoi, dându-i drumul, apucă bățul de crichet și începu să o lovească cu toată forța pe Mairead în cap.

În cei zece ani de închisoare aceasta din urmă avusese de-a face cu zeci de tratamente feroce. Se chirci instinctiv, iar bățul o lovi în umărul stâng, făcând-o să scoată un urlet de durere. Dar era deja în patru labe cât pe ce să se ridice. Cu o lovitură precisă de picior, Sheila îi strivi mâna dreaptă. Apoi cu bățul ridicat deasupra capului se întoarse iar spre Mairead. Încă o dată aceasta reuși să pareze loviturile trăgându-se înapoi.

Dar Sheila, cu forța câtorva răsuciri, impresionante, o împinse spre zidul din fund. Cu o lovitură violentă de picior o făcu din nou pe Mairead să urle, lovită în plin în tibie. Sheila se dezlănțuise și își manevra bâta cu o precizie înspăimântătoare. Era suficientă o singură lovitură în cap ca să o termine.

Mairead, cu respirația tăiată, cu piciorul și gamba care refuzau să o mai ajute, se sprijini de un container alb părăsit. De data asta, bâta o ocoli la un milimetru izbindu-se cu zgomot sonor de metalul containerului. Următoarea lovitură va reuși. Avea impresia deja că i s-a spart țeasta.

*

* *

Malko lăsă cinci lire pe tejghea și ieși de la *Mac Grath*.

După ce Mairead îl abandonase nu îi mai rămânea decât o soluție și nu cea mai bună pentru Salman Rushdie: să-i prevină pe britanici. Vor

ajunge cu siguranță să inspecteze nava *Sundowner* imediat ce vor intra în marea Irlandei. Dar atunci nu prea mai erau șanse să-l găsească viu pe Salman Rushdie.

Urca spre centru, încet, fără viteză, la volanul Sierrei când farurile lui luminară un obiect pe jos la intrarea într-o fundătură. O geantă mare de femeie, asemănătoare celei a lui Mairead O'Connor.

Malko opri și coborî din Sierra când auzi un urlet în capătul fundăturii! Se năpusti asupra celor două siluete. O voce îl opri.

— *My purse! Take the gun inside!**[36]***

Era vocea lui Mairead!

Malko se întoarse, luă poșeta și căută în ea.

Știa că va găsi o armă înainte chiar de a pune mâna pe un Colt 45 ruginit cu încărcătorul suplimentar lipit cu scotch de-a lungul patului puștii. Cu pistolul în mână se îndreptă spre capătul fundăturii.

Văzându-l pe Malko, barmanița se îndreptă spre el. Ținea bâta de crichet la orizontală și o răsucea deasupra capului încercând să îl lovească, pentru ca apoi să fugă.

Malko ezită să tragă. Fata îi azvârli cu brutalitate în cap bâta de crichet și o luă la fugă spre Custom House Quay. Înainte de a dispărea, ea urlă câteva cuvinte în gaelică spre Mairead.

Aceasta îl ajunse pe Malko. Era într-o stare jalnică, cu chipul murdar de noroi și de sânge, care curgea dintr-o rană de sub plete, cu mâinile umflate, un umăr mai sus decât celălalt și își târa piciorul stâng. Se prăbuși în Sierra cu capul în mâini și începu să plângă.

— Ticăloșii! Ticăloșii! spuse ea încet. M-au condamnat la moarte pentru trădare! Ca și pe fratele meu.

— De unde știi?

— Mi-a strigat-o Sheila înainte să fugă.

Malko conducea de-a lungul cheiurilor pustii.

— Unde vrei să mergi?

— Nu știu. Nu mă pot întoarce la prietenii mei. Mă vor căuta și acolo.

— Vino la *Shelburn.*

— Cum așa!

— Am să spun că ai avut un accident, că te-a lovit o mașină.

Recepționerul îi aruncă lui Mairead o privire intrigată în timp ce Malko lua cheia și îi lăsă o bancnotă de zece lire. Tânăra femeie de-abia se ținea pe picioare, își mușca buzele ca să nu urle. În cameră se prăbuși pe pat, iar Malko îi studie rănile. Avea o plagă enormă la cap, un hematom deschis pe tibie, un deget strivit, plus umărul stâng care își dublase volumul. Probabil o fractură a claviculei.

— Trebuie un medic, spuse el.

— Nu, sări Mairead. O să fac o baie. În timpul ăsta mergi la o farmacie. Mai înainte ajută-mă să mă dezbrac. Nu-mi pot mișca

brațul.

Malko se execută și scoase puloverul peste capul femeii. Pieptul plin îi era acoperit de un sutien alb care scotea mai mult în evidență petele de roșeață. Avea pântecele plat și picioare lungi. Corpul îi era plin de vânătăi. O ajută să își scoată fusta, apoi ea se târî spre baie.

*

* *

Mairead pusese zăvorul și veni să îi deschidă. Înfășurată într-un halat de prosop, și cu pletele ude semăna cu o sirenă. Malko observă imediat minibarul deschis, două sticle mici de Cointreau goale și un Browning așezat pe noptieră.

— Ești mai bine?

— Da, zise ea luând pachetul de la farmacie. Mă doare, dar merge. Mi-e teamă să nu am clavicula dreaptă zdrobită. Dar cu capul stau mai bine…

— Ce vrei să spui?

Mairead O'Connor întoarse spre el o privire scânteind și plină de febra furiei.

— Pentru că nebunii ăștia cred că i-am trădat, chiar am s-o fac cu adevărat. Oricum mă vor ucide. Așa că te voi ajuta să găsești locul unde se află *Sundowner* și unde va debarca încărcătura de arme. Asta vrei, nu-i așa?

Capitolul XVII

Lui Malko nu-i venea să-și creadă urechilor. În sfârșit, era tocmai ceea ce voia să știe pentru a păstra o șansă de a-l salva pe Salman Rushdie.

— Cum? întrebă el.

— Știu un skipper care a transportat de două ori arme pentru IRA, o dată de la Beirut, altă dată din Libia. Cele două călătorii s-au terminat în același loc, pe coasta de Est a Irlandei de Sud. Cred că și de data asta vor folosi același loc…

Asta i se părea cam nesigur lui Malko. IRA își va asuma oare acest risc?

— Nu crezi că vor schimba locul?

— Nu. Au o logistică terestră, au oameni care îi ajută să ascundă armele după ce acestea au fost distribuite. Asta nu pot să schimbe. Și apoi sunt foarte conservatori…

— Dar de ce coasta de Est? Marea Irlandei este mult mai supravegheată decât Atlanticul. În Connemara nu există nimeni, am văzut niște plaje superbe.

— Marea este mai aspră acolo și în orice caz IRA nu are niciun fel de bază acolo. Debarcările s-au făcut întotdeauna pe coasta de Est. IRA chiar a furnizat skipper-ului despre care îți vorbesc o casetă video cu locul unde ar trebui să debarce. Chiar dacă nu știu numele acestui loc, aș putea reuși să recuperez această casetă inventând ceva.

De data asta ipoteza devenea serioasă. Malko se îndoia încă de sinceritatea lui Mairead O'Connor. Prea bruscă era schimbarea.

— Știi ce riști dacă mă ajuți…

Mairead își învârtea gânditoare cuburile de gheață din paharul golit de Cointreau.

— Oricum, zise ea, m-au condamnat la moarte. Pe nedrept! Nu poți înțelege ceea ce simt. Mi-am dat zece ani din viață pentru Organizație. Acum, când sunt nevinovată, vor să mă urmărească și să mă ucidă. Dar le-o voi plăti! Chiar dacă nu reușesc să-l ucid pe „Willfred Reilly". Vreau să împiedic această operațiune nedemnă de noi. Ei nu gândesc. Sunt oameni grosolani care ascultă orbește de ordinele pe care le primesc. Sunt capabili de cel mai mare devotament ca și de cea mai cumplită cruzime, fără să țină seama de multe lucruri! În ochii lor, eu sunt femeia care trebuie ucisă. În ceea ce îl privește pe Salman Rushdie, nu vor ști niciodată…

— Te condamni singură acționând în felul acesta, îi spuse Malko, emoționat și tulburat de hotărârea tinerei femei.

Ea îl privi disperată.

— Dar sunt abandonată, moartă! zise ea cu o voce inexpresivă.

Sigur că aș putea să fug din țară, să mă ascund în Statele Unite, să încerc să uit, dar o să stau tot timpul cu frica în sân. IRA este foarte răzbunătoare. Cel care a trădat știe că nu are scăpare. *Special Branch* cumpărase pe unul din șoferii unui membru important al *Army Council.* Au aflat asta. Un comando l-a dus pe vinovat la țară și l-au bătut de viu în cuie într-un copac, cuiele erau cuie de dulgher!

Mai vorbiră și băură încă timp de o oră. Mairead se amețise, amestecând atâtea băuturi aflate în bar și acum limba i se împleticea. Privirea îi era tulbure iar gesturile nesigure. Așa, anesteziată de alcool, părea că nu mai suferă.

În clipa aceea, Malko își dădu seama că în cameră nu era decât un singur pat mare… Lui Mairead nu părea să-i pese. Se ridică și, cu o grimasă de durere, îi spuse:

— Ajută-mă să-mi scot halatul. În spatele ei Malko prinse gulerul halatului pe care ea și-l desfăcuse și i-l scoase cu multă grijă de pe umeri. Spatele îi era plin de vânătăi, iar când halatul căzu pe jos, Malko observă că, după baie, Mairead nu-și pusese nici sutienul și nici chilotul. Avea un spate lung, cabrat, două fese mici care-i subliniau rotunjimile pline, dar alungite. Nu avu timp să o admire prea mult, pentru că Mairead se întoarse încet cu fața spre el. Avea multe urme roșiatice iar tufișul de sub pântecele semăna cu cărbunii aprinși.

Surâse ușor. Privirea i se plimba și, cu încetinitorul, se lăsă cu tot trupul spre Malko, strivindu-i plăcut buzele sub ale sale. Scoase un mic strigăt când el o mângâie ușor peste umărul umflat și învinețit.

Apoi își desprinse buzele și spuse cu o voce de nerecunoscut:

— *Fuck me hard!**[37]***

Mairead O'Connor adeverea proverbul conform căruia irlandezele nu cedează decât bete criță. În fața acestui dar mut, a acestei senzualități amorțite, Malko simți cum dinspre mijloc îl cuprinde o erecție formidabilă. Cu multă grijă o culcă pe Mairead pe spate. Ea începuse iar să îl sărute și îi simți coapsele musculoase cum se deschid sub greutatea lui. Vârfurile sânilor îi erau tari ca marmura. El se dezbrăcă repede și dintr-odată se strecură în ea. Mairead gemu, își puse brațul sănătos pe spatele lui și îl sărută cu furie. Făcură dragoste încet, în timp ce ea, cu picioarele strânse, se ondula încet sub el și îl strângea să îl sufoce. Ea fu cea care începu să se miște rapid sub el, declanșându-i lui Malko plăcerea pe care ea o primi cu un tremur din tot corpul, cu ochii închiși.

Când Malko se desprinse de ea și i se strânse alături, Mairead rămase în aceeași poziție. O observă că se mângâia pe pântece cu mișcări imperceptibile ale degetelor. Nu dură mult timp. Malko văzu cum ridică bazinul, respiră adânc, apoi cade, liniștită. Întoarse spre el capul și îi spuse cu un zâmbet îndepărtat:

— A fost foarte bine, dar de când am fost în închisoare nu mai știu

să juisez decât în felul ăsta.

Peste treizeci de secunde era adormită. Malko rămase cu ochii deschiși în întuneric. Dacă Mairead nu se înșela, avea atunci o șansă să-i reușească misiunea. Dar foarte repede IRA va afla de prezența lui la Dublin și va face totul ca să îl elimine.

*

* *

Harry „Mad Dog” Flynn lăsă vântul să-i lovească chipul. Sprijinit de bastingajul feribotului care lega Wilmington de Dublin, se destindea în sfârșit pe teritoriu irlandez. Perioada care urmase răpirii lui Salman Rushdie fusese stresantă. Aflase din mass-media despre moartea Elizabethei Malone fără să știe cum fusese reperată de Scotland Yard. Nu se menționa nimic nici despre IRA în legătură cu răpirea, dar asta trebuia să fie un șiretlic de-al poliției. Moss Cooney, Jerry Mac Cann și el, Harry, se înlocuiseră unul pe celălalt în furgoneta în care era ascuns Salman Rushdie, pândind cel mai mic semn anormal și întrebându-se în fiecare zi dacă nu va apărea poliția.

Scriitorul, căruia îi administrau doze masive de calmante, era într-o stare de comă. De două ori pe zi continuau să îl hrănească și-l duceau să-și facă nevoile. Apoi îl puneau din nou în „lințoliul” lui. În fiecare zi, Harry „Mad Dog” Flynn suna la numărul de la mesagerie, așteptând semnalul de plecare. O nouă tensiune în perspectivă. Jobul lui consta în a-l duce pe scriitorul răpit la un membru al IRA care locuia în Arklow, în sudul Dublinului, și de a veghea la finalizarea operației.

În sfârșit, mesajul sosise și porni la drum, ușurat, în ciuda riscurilor pe care le comporta această călătorie. Din fericire, în media nu se mai vorbea despre Salman Rushdie, iar poliția trebuie să-și mai fi slăbit supravegherea. Harry „Mad Dog” Flynn adusese armele în furgoneta care se pierduse în valul de mașini care ieșeau din Londra.

Se îmbarcase fără probleme pe feribotul pe care controalele erau punctuale. Harry așteptase chiar ca un simpatizant al IRA să fie de serviciu ca să se îmbarce. Acum zărea chiar luminile din Dublin. Nu simțea absolut nimic, niciun sentiment pentru omul pe care îl răpise. Nici ură, nici milă. În ochii lui nu era decât un obiect de valoare, nimic mai mult. El și cei doi complici ai săi îl tratau fără brutalități inutile, abținându-se de la orice contact cu el. Decupase cu grijă toate articolele referitoare la răpire, pentru amintirile sale. Încă o dată își bătuse joc de Scotland Yard. Privea luminile Dublinului în ceață. Într-o zi nu va avea decât o singură Irlandă, iar el și camarazii lui vor fi cinstiți pentru lupta lor.

*

* *

Trei zile! După calculele lui Malko, nu mai rămâneau decât trei zile

cel puțin înainte de sosirea în largul coastei Irlandei a vasului *Sundowner*. Timpul trecea cu o viteză fulgerătoare. Mairead ieși din baie în slip și în sutien. Umărul îi era umflat și vânăt și șchiopăta. Totuși reușise să se machieze bine cât de cât și își legase părul într-o coadă.

— Voi încerca să-l întâlnesc pe Jimmy Toland, spuse ea.

— Ce îi vei spune?

— Mai întâi să-i fixez întâlnire. Știe că aparțin Organizației, sper să nu-mi pună întrebări. După aceea, mai vedem.

Formă un număr de telefon și începu să vorbească în gaelică. Conversația dură destul de mult. Malko ar fi dat o aripă a castelului din Liezen doar ca să înțeleagă gaelica... Când Mairead închise, era radioasă.

— Mă va suna la numărul meu – cel pe care ți l-am dat și ție – ca să fixeze unde ne întâlnim. Trebuie să se deplaseze încoace, pentru că nu locuiește în Dublin.

— Superb! zise Malko. Acum avem două lucruri de făcut. Mai întâi, îți cumperi niște haine, apoi eu trebuie să trec pe la ambasada americană.

— Te voi aștepta aici, propuse Mairead, nu mă simt prea bine.

*

* *

Brian Savage de-abia debarcase la Frankfurt, via Paris, că și telefonă la Londra la numărul de la mesagerie care-i folosea ca să comunice cu *Sundowner*. Avea un mesaj foarte scurt. *Ship of the desert* întârzia două zile din cauza vremii nefavorabile.

Nu era o veste prea proastă. Se grăbise mai ales să afle vești de la Harry „Mad Dog” Flynn aflat pe drum între Londra și Dublin. Tremura de fiecare dată când asculta radioul. Sună la ușa lui cineva și merse să-și lipească ochiul de vizor. Deschise. Era un om sigur, șeful de la *Active Service Unit* pentru protecție, Paddy Mac Neil. Acesta părea îngrijorat.

— Avem o problemă serioasă, zise el. Mairead O’Connor știe că o urmărim și i-am pierdut urma.

Îi povesti altercația cu barmanița și tot ceea ce urmase. Ca și prezența unui străin care venise la întâlnirea de la bar. Dintr-odată, surâsul sardonic al lui Brian Savage se șterse.

— Trebuie să o găsim, cu orice preț. Verificați toate punctele.

— Și apoi?

— Nut her![38]

În câteva zile. *Sundowner* sosea, așa că nu era momentul să riște. Paddy Mac Neil plecă așa cum venise. Cunoștea Dublinul ca pe propriile-i buzunare și ar fi descoperit-o pe Mairead și dacă s-ar fi ascuns în infern. Brian Savage dorea, de când fusese informat despre

condamnarea pronunțată de *Army Council* la adresa tinerei femei, să fie executată cât mai repede posibil.

Nu avea încredere într-o astfel de femeie.

Capitolul XVIII

Jack Hopkins, căpitanul de pe *Sundowner,* privea oceanul liniștit, în cele din urmă. Credea că n-o să mai treacă niciodată de Golful Leului. O vreme îngrozitoare l-a determinat să reducă viteza la nouă noduri și ar fi trebuit să se refugieze în portul Corogne. Ceea ce ar fi fost o catastrofă, se prăjea dacă o făcea.

Câteva cutii stivuite pe chei dispăruseră în timpul furtunii, dar asta nu era prea grav.

Coborî iar în cabina lui și începu să-și refacă ultimele calcule. După ce traversează Countown vor ajunge în trei zile. Acolo, vor avea puțin de așteptat până la căderea serii când va avea loc întâlnirea finală. Descărcarea va dura poate vreo două nopți. Asta depindea de oamenii și de mijloacele puse la dispoziție. Apoi, după ce va schimba echipajul, pentru că cei patru irlandezi ai IRA care erau cu el se simțeau epuizați după optsprezece zile de traversare, va porni din nou în ultima lui călătorie spre Tripoli. De data asta fără un risc major. După asta nu îi mai rămânea decât să-și cheltuiască cele o sută de mii de lire sterline.

Formă un mesaj radio pe care îl transmise curând cu destinația serviciul de mesagerii londonez prin intermediul căruia comunica. Îi preciza, ca în fiecare zi, poziția unde se afla. Ultima parte a călătoriei era cea mai periculoasă din pricina patrulelor de la Royal Navy și mai ales a avioanelor de la Royal Air Force Dar fără vreo informație sigură nu aveau niciun motiv să se intereseze de acest cabotier provenind din Nigeria și care transporta ananas și lemne cu destinația Liverpool.

*

* *

De zece minute bune Malko vorbea pe linia protejată a ambasadei cu James Williamson, la Londra. Îi dădea din nou speranțe. La Londra, afacerea Rushdie continua să tulbure lumea politică. Omologii americanului mărturiseau că numai printr-un miracol l-ar mai putea găsi cineva pe Salman Rushdie viu.

— Printre altele, adăugă șeful secției CIA, FBI-ul a găsit șantierul naval suedez de unde a fost cumpărat *Sundowner.* Atunci se numea *Sparrow.* A fost cumpărat printr-un intermediar al unei bănci din Jersey, pe numele lui Kevin O'Connor. Asta vine să confirme raționamentul tău. După asta, îi pierdem urma.

— Sper că-l vom regăsi aici, zise Malko.

— Mă pui într-o situație imposibilă, suspină James Williamson. Dacă vreodată Verii vor afla că noi cunoaștem coordonatele unui cabotier care se pregătește să livreze două sute tone de arme către IRA, vor urla în așa hal cum nici nu vreau să îmi închipui. Iar mie îmi

place Londra mult. Istoria ta cu plaja pe care ei o folosesc la orice acțiune îmi apare la antipozii măsurilor de securitate cele mai elementare.

— Pentru că vă aflați la Londra, de aceea, explică Malko. Aici, în Irlanda de Sud, IRA face ce vrea ea, datorită miilor de simpatizanți din rândul populației și a complicității pasive a autorităților politice. Gândiți-vă numai cum le refuză britanicilor extrădările. Așadar, dacă au un loc bun, cu ajutorul complicilor din jur, atunci îl folosesc din nou. Nu pare să fie o metodă prea rea. Au loc multe debarcări de arme în Irlanda de Sud în favoarea IRA și niciodată nu a fost interceptat nici măcar un cartuș. Dacă planul meu funcționează, îl vom recupera *și* pe Salman Rushdie, *și* armele.

— Să te audă Cel de Sus, zise James Williamson. Dar pentru asta ai patruzeci și opt de ore, după care voi divulga totul Verilor dacă nu vii cu lucruri precise.

După ce închise telefonul, Malko luă pistolul Beretta 92 cu două încărcătoare pe care i-l pregătise șeful secției. Nu era o măsură de precauție inutilă, deși Dublinul părea atât de liniștit cu autobuzele sale verzi imperiale ce se grăbeau încet spre străzile strâmte și cu atmosfera sa de orășel de provincie adormit.

Nu îl îngrijorau prea mult temerile lui James Williamson: la Langley, conducătorii CIA trebuie să fi sărit în sus de bucurie la ideea că vor da o lecție orgolioșilor Veri, care pretindeau că ei au inventat informația. *Arrogant Pricks*… cum spuneau ei.

*

* *

Mairead O'Connor vorbea la telefon când Malko se întoarse la *Shelburn.* Umărul îi dădea dureri îngrozitoare, dar tot refuza să meargă la spital. Ieșise cu Malko ca să își cumpere câte ceva de toaletă și de îmbrăcat. Avea migrene îngrozitoare, gamba i se umflase și era învinețită toată, iar mâna se deformase. Imediat ce închise telefonul îi aruncă lui Malko o privire triumfătoare.

— M-a sunat Jimmy Toland. Avem întâlnire mâine la Dundalk. Îmi va confirma locul și ora mâine de dimineață. I-am dat numărul de aici.

— Unde este Dundalk?

— Este un orășel de pe coastă, la nord de Dublin, chiar înainte de frontieră, la două ore de mers.

— Astăzi nu poate?

— Nu. Și nu pot să-l zoresc.

Mai rămânea puțin timp înainte de sosirea presupusă a vasului *Sundowner,* dacă Malko nu se înșelase în calculele sale. Cel puțin cabotierul să fi înaintat doar cu trei noduri cel mult pe oră și să nu fi ajuns să descarce deja. Pe Malko îl treceau sudori reci. CIA era alături

de el 100% în caz de succes, dar dacă ar fi fost nevoit să mărturisească Verilor, cu părere de rău, că CIA participase la rearmarea IRA, James Williamson nu va suporta de unul singur rușinea asta.

Mairead se strâmb de durere.

— Nu vrei să te vadă un medic? întrebă Malko.

Ea își scutură pletele roșcate.

— Nu, doar după ce se va termina totul.

Tânăra irlandeză era foarte înverșunată să se răzbune pentru serviciile pe care le adusese Organizației IRA.

*

* *

Matthew O'Connel închise receptorul cu mâna tremurândă. În clipa aceea, țeava pistolului fixată în ceafa sa se depărtă puțin. Încet, stomacul îi reveni la locul lui. Privea pe fereastra atelierului său de reparat ceasuri circulația de pe Armand Quay, ca pentru a-și dovedi că nu trăia un coșmar.

Necunoscutul care îl amenința cu pistolul intrase ca un client oarecare. Imediat însă încuiase ușa și îl amenință pe Matthew O'Connel că dacă striga îi va trage un glonț în genunchi. Așa, ca pentru început.

Astea erau metodele IRA…

După care musafirul lui a cerut vești despre Mairead O'Connor, verișoara sa. Trădase și acum IRA o căuta. Terorizat, ceasornicarul fusese nevoit să accepte învoiala. Trimisul IRA *știa* că Mairead se folosea de el ca intermediar prin telefon. O făcea de când lucra în Organizație. El rămânea acolo să intercepteze toate apelurile de la Mairead sau destinate ei…

După două ore sunase Jimmy Toland și lăsase un mesaj; după câteva minute a sunat chiar Mairead. Omul de la IRA notase cu scrupulozitate toate informațiile. Acum Matthew O'Connel nici nu mai îndrăznea să îl privească. Aștepta în orice clipă ca acela să îi tragă un glonț în cap.

Celălalt îl asigură:

— N-ai de ce să te temi, dacă-ți ții gura. Nu m-ai văzut, nu spui nimic. Dacă mai vin mesaje, le notezi pentru mine. Voi reveni în seara asta. Dacă nu, ai de ales o *hood*.

Hood era o glugă neagră ce se punea pe capul trădătorilor înainte de a fi împușcați. Bărbatul își puse pistolul la cingătoare, își încheie pe deasupra puloverul, își așeză șapca pe cap și plecă închizând ușor ușa în urma lui. De-abia se depărtase, că Matthew O'Connel întinse mâna spre telefon. O iubea mult pe Mairead O'Connor.

Ezită câteva lungi minute și se rezemă apoi de tejghea. Mâinile lui tremurânde nu mai reușeau să găsească șuruburile minuscule. Un văl

îi trecu prin fața ochilor. Își dădu seama că plânge.

*

* *

Lungită pe pat, Mairead, cu ochii închiși, avea febră. Malko o privea. Decisese să nu iasă din hotel ca să evite orice întâlnire. Și oricum nu avea nimic de făcut înainte de întâlnirea cu Jimmy Toland.

Ea întoarse capul spre Malko și îi surâse.

— Am impresia că-mi trăiesc ultimele clipe plăcute din viața mea, zise ea încetișor.

— De ce?

— Nu vei fi mereu în preajma mea ca să mă aperi. Trebuie să ies, să văd oameni. Ei mă pândesc.

— *Company* nu o să te lase fără protecție, dacă afacerea asta reușește.

Ea nu răspunse, dar îl trase pe Malko spre ea.

— Mângâie-mă peste tot, îi zise ea.

El începu să o mângâie peste tot trupul, iar Mairead se ondula sub degetele lui. Știa ce îi place și își vârî mâna pe sub halatul de prosop și continuă să o mângâie. Mai întâi ea se încordă, apoi închise ochii. Malko o făcu să simtă plăcerea într-un timp record. Era cu siguranță metoda sa preferată. Puțin mai târziu ea îl cuprinse cu buzele, cu pricepere și fără grabă ea îi smulse o plăcere atât de violentă încât strigă.

*

* *

Jimmy Toland împinse, ca în fiecare zi, ușa de la *Snooker* cu fațada verde violent și se duse la partida lui de biliard. Clientela obișnuită era la fel de zgomotoasă ca de obicei și se îndreptă spre biliard salutând pe toată lumea, apoi se îndreptă spre scară și urcă la primul etaj unde se afla barul.

Aici nu erau decât vreo șase bărbați. Barmanul Brennan, un adevărat butoi cu picioare, secondat de un bărbat cu o față ascuțită, foarte brunet, cu ochi apropiați și de culoare închisă. Jimmy Toland nu-l mai văzuse niciodată pe acesta. Ajunse la tejghea și îl salută pe Brennan.

— Hello! Ca de obicei, da?

Brennan îi făcu cu ochiul.

— Ești sigur că astăzi n-ai băut cam prea mult, Jimmy?

— N-are importanță, zise cu indignare Jimmy Toland. Și-apoi niciodată nu bei destul.

— Pune-ți mâinile aici să văd dacă tremuri.

Râzând, Jimmy Toland își așeză mâinile pe tejghea. Barmanul cel nou se apropie.

Înainte ca marinarul să aibă timp să își mai tragă mâinile, acesta

apucă un ciob de sticlă și lovi cu el din toate puterile mâna dreaptă a lui Jimmy Toland!

Acesta scoase un urlet înfiorător, voi să se dea înapoi, dar se opri. Mâna lui dreaptă era practic fixată în tejghea și sângele începuse să șiroiască din rană.

Înnebunit de durere, privi în jurul lui prin ceața lacrimilor. Toate fețele erau încruntate. Își dădu seama că toți cei de acolo aparțineau IRA!

Calm, barmanul cel gras coborî scara barului și o fixă cu un cordon de care era prinsă o inscripție pe care scria: *Private party. No trespassing.*

Când reveni la bar, unul dintre „clienți" tocmai era pe cale să-i înfigă lui Jimmy Toland între coaste vârful unui pumnal. Acesta din urmă urla cu mâna fixată tot de tejghea. Brennan se duse spre jukebox și puse o baladă irlandeză. Bărbatul care ținea pumnalul se aplecă spre urechea lui Jimmy și urlă, ca să acopere zgomotul muzicii:

— Îmi vei spune când să mă opresc.

*

* *

Malko îi întinse lui Mairead telefonul.

— Este pentru tine.

Avu timp să audă hărmălaia discuțiilor pe un fond muzical. Mairead schimbă câteva cuvinte în gaelică cu cel care-i telefonase și închise.

— Avem întâlnire mâine, la prânz, spuse ea. La Dundalk, în fața cinematografului Adelphi. Jimmy ne aduce caseta.

*

* *

Jimmy Toland puse receptorul în telefonul de pe tejgheaua barului cu mâna stângă. Se forțase din răsputeri ca să spună câteva cuvinte pe un ton normal. Durerea din mână îi era atroce și la fel de dureros simțea și vârful cuțitului înfipt în spate.

— *Please,* ia-mi asta, se rugă el.

Cu brutalitate, tipul brunet și slab îi smulse vârful de sticlă din tejghea și îi eliberă mâna. Sângele șiroia. Barmanul îi azvârli un prosop ca să își înfășoare mâna rănită și imediat îl înconjurară patru zdrahoni.

— Hai, mergem acasă.

Jucătorii de biliard nu observară nimic deosebit când aceștia trecură prin sală. Jimmy știa că cei patru l-ar fi omorât pe loc dacă ar fi încercat să atragă atenția asupra lui. Și-apoi, nimeni nu s-ar fi amestecat…

*

* *

Brian Savage îl îmbrățișă îndelung pe Harry „Mad Dog” Flynn care îl depășea cu un cap și părea încă și mai uriaș în încăperea cu tavanul jos.

— Totul merge bine? întrebă Savage.

Harry se lăsă cu toată greutatea într-un fotoliu.

— *Yeah*! Sunt la Arklow, la Dennis.

— Și celălalt?

— E O.K. L-am pus la rece, în pivniță.

— *No problem,* zise Harry „Mad Dog” Flynn.

De câteva ore, Brian Savage avea de dezlegat o situație dificilă. Prezența alături de Mairead O’Connor a unui necunoscut care semăna mai mult cu un „Joe” de la MI6 decât cu un îndrăgostit. Asta însemna că adversarii lor mirosiseră ceva.

Soluția înțeleaptă era să fi anulat totul, însă era imposibil. Fiecare oră suplimentară de navigat reprezenta pentru *Sundowner* un risc în plus și partea cea mai secretă a operațiunii nu putea fi amânată. Brian Savage nu avea decât acest vapor pentru a-l scoate pe Salman Rushdie și pentru a-și îndeplini angajamentul față de „Nasser”. În plus, IRA avea absolută nevoie de SAM 7 și de puștile 106 fără recul pentru a putea organiza adevărate operațiuni de război împotriva elicopterelor, blindatelor și cazărmilor armatei de ocupație britanică în Ulster. Nici nu putea fi vorba ca planul prevăzut să nu se mai aplice. Trebuia numai „cumpărat” un răgaz chiar cu un preț mare.

*

* *

Malko și Mairead sosiră la Dundalk în vederea întâlnirii cu o jumătate de oră mai devreme. De la Dublin șoseaua mergea de-a lungul coastei. Nimic suspect nu le atrăsese atenția, doar un motociclist care părea să-i urmărească, după care dispăru. Coborî pe Clan Brassil Street, strada principală care se înfunda într-un restaurant în întregime vopsit în albastru, *Queen’s.* Mairead se informă, iar el întoarse la dreapta. La o sută de metri mai departe zări o piațetă cu un complex învechit compus dintr-un cinema și un restaurant chiar în fața oficiului de turism. Restaurantul cu storuri în dungi roz părea închis. Un afiș indica că era *„Adelphi movie theater”.* În față se afla Hotel Imperial și barul lui superb. *Rockwell,* de la parter. Ca și celelalte orașe din Irlanda de Sud, Dundalk respira o plictiseală profundă și o burniță fină uda trotuarele.

Malko parcă în fața restaurantului *Adelphi* și privi în jurul lui.

— Este bine aici? întrebă el.

— Da, zise Mairead. Va veni cu siguranță pe jos. Noi am ajuns devreme.

Prudent, Malko se hotărî să cerceteze împrejurimile. După ce își vârî Beretta 92 în centura pantalonilor, acoperită de vestă, deschise

portiera.

— Așteaptă-mă acolo, îi spuse el lui Mairead O'Connor.

Traversă și pătrunse în *Rockwell's Pub.* Interioarele erau bogate, lămpi mari Tiffany luminau tejgheaua lungă, la capătul căreia trei consumatori priveau meciul de fotbal la televizorul suspendat. Nu mai era nimeni altcineva, nici chiar în sufrageria hotelului. Ieși din nou, merse pe lângă Oficiul de turism și pe lângă restaurantul închis. Liniștea nu era neobișnuită. Era tocmai ora de dinaintea dejunului.

Reveni la Mairead O'Connor care fuma cu nervozitate. Așteptară în liniște. Văzură trecând două mașini ale Gărzii.

— Crezi că o să vină? întrebă Malko consultându-și ceasul.

— Cu siguranță, zise Mairead.

— A întârziat.

Mai trecură zece minute, după care Malko văzu venind dinspre centru un Rover cenușiu care mergea foarte încet cu un singur om la bord. Făcu un ocol ca și cum ar fi căutat loc de parcare și în sfârșit se opri nu departe de ei. Șoferul, un colos, coborî. Traversă fără să se grăbească și intră în *Hotel Imperial.*

Se scurseră cinci minute. Malko se simți straniu de neliniștit, ca o pisică sălbatică înainte de furtună. Ora întâlnirii trecuse demult și în jurul lor piața era goală. Liniștea asta prelungită îl făcu să tresară deodată. Brutal îi veni în minte o imagine; acum douăzeci de ani în Belfast… Ieși repede din mașină și se apropie de Rover-ul cenușiu parcat alături.

Avu impresia că stomacul îi va strivi plămânii. Se întoarse, prinse privirea lui Mairead prin parbriz.

— Ieși! urlă el

Ea nu îl auzi însă – îi văzu mișcarea buzelor și expresia chipului Malko ajunse lângă ea în momentul când cu greu, din cauza piciorului, încerca să iasă din Sierra. O apucă de mâna sănătoasă și o trase afară.

— Repede! Să plecăm de aici!

Privi în jurul lui, ezită să traverseze, apoi zări zidul înalt care înconjura parkingul învecinându-se cu Oficiul de turism. Având impresia că retrăiește o scenă recentă din viața lui, se ruga cerului să ajungă la timp.

Capitolul XIX

Malko trebui să o împingă pe Mairead O'Connor cu violență ca aceasta să se lase în jos în spatele unui zid de ciment. Ea se sprijini în mâini și Malko ateriză alături de ea cu fața la pământ. Nu apucară să schimbe nicio vorbă. O explozie nebunească făcu zidul să tremure, după care îi învălui un aer fumegând și un nor cenușiu. Avură impresia că au plonjat deodată într-o liniște minerală. Explozia îi asurzise pur și simplu. Presiunea aerului din timpane îi făcu pentru moment să nu mai audă nimic.

Ridicându-se cel dintâi, Malko zări o coloană de fum negru cum se înălța de pe trotuarul din fața lui *Adelphi.* Părea că nu mai era viață în Dundalk. Liniștea mormântală se prelungi câteva secunde, după care fu întreruptă de strigăte, de apeluri, de claxoane.

Malko o ajută pe Mairead să se ridice. Se săltară cu gesturi automate contemplând un spectacol de apocalips. Fațada de la *Rockwell's Pub* nu mai exista, fusese distrusă de explozie. Interiorul ardea încă și câțiva oameni încercau să scape din incendiu. O femeie ieși din ruine strigând, cu spatele în flăcări. Toate vitrinele din jur erau sparte și strada era plină de cioburi.

Rover-ui cenușiu nu mai exista, iar Sierra lui Malko, sfărâmată, fusese proiectată de cealaltă parte. Ardea. Mai departe ardeau și alte mașini. Peste tot zăceau răniți. Oamenii păreau șocați. O femeie ce stătea pe jos începu să urle. Nepoțica ei, lungită lângă ea pe jos, o ținea de mână, dar nu mai avea jumătate din față. Mairead O'Connor trebui să se sprijine de zid ca să nu cadă.

Malko simțea groază și furie. Atentatul acesta însemna că IRA ajunsese până la ei și că Jimmy Toland fusese întors din drum sau și mai rău.

Se auzeau venind spre locul exploziei mașinile poliției cu claxoane și sirene. Malko o trase pe Mairead O'Connor spre Clan Brassil Street. Tânăra femeie era șocată.

— *My God!* bâlbâi ea. Sunt niște monștri! Ai văzut fetița? Dar cum ai putut ghici?

— Antena radio a Rover-ului. Mașina era nouă, iar antena veche și ruginită. Explozia a fost declanșată prin radio datorită acestei antene.

— Dar omul care conducea Rover-ul? A intrat în bar, nu-i așa?…

— Trebuie că a trecut prin hotel și a ieșit pe altă ieșire. À propos, știi unde locuiește Jimmy Toland?

— Da, nu prea departe de aici, în satul Killcary. Este aproape de frontieră. Vrei să mergem?

— Nu prea avem șanse să-l găsim acolo, zise Malko, dar trebuie să aflăm ce s-a întâmplat. Să luăm un taxi.

Găsiră unul în față la *Oueen's*.

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă imediat șoferul privindu-i fix.

— O mașină capcană, cred, zise Mairead.

Bărbatul dădu din cap.

— *Bloody war*…

La ieșirea nordică din Dundalk, o cotiră la stânga, pe un drumeag de pădure foarte accidentat. Ca să câștige timp, șoferul propuse să o scurteze prin Ulster. Trecură frontiera invizibilă, dintre cele două Irlande. Niciun control, niciun post de frontieră și nicio poliție. Se strecurară pe un drum îngust presărat cu mici ferme. Deodată, un zgomot de motor îi făcu să ridice privirile. La liziera pădurii stătea un Lynx mare al armatei britanice pentru a supraveghea această zonă accidentată și presărată cu simpatizanți ai IRA. La dreapta lor, Malko zări în vârful unui deal o tabără instalată, înconjurată de sârmă, de proiectoare și de antene lungi. În jur erau și împrejmuiri electrificate. O sută de metri mai departe era un *check-point* electronic, echipat cu mai multe camere și garduri de fier escamotate pentru a obliga vehiculele suspecte să oprească. Un grup de soldați în ținută de campanie, înarmați până în dinți, ajutați, de două blindate ușoare Saxon filtrau circulația oprind unele mașini.

Mairead O'Connor se chircise ca o stridie. În trecere aruncă o privire plină de ură soldaților înfofoliți în vestele lor antiglonț. Pe unul dintre blindate era scris un număr de telefon pentru denunțurile anonime. Era mizeria de război. Traversau comitatul Armagh unde soldații britanici trăgeau ca după iepuri.

Zece minute mai târziu ajunseră în Irlanda de Sud și intrară în Killcary. Un sat de trei sute de suflete, cu o biserică de granit cenușiu ceva mai înaltă decât biserica Sf. Petru din Roma. În Irlanda nimeni nu se zgârcea când era vorba de Dumnezeu…

Mairead O'Connor îl îndrumă pe șoferul taxiului spre o fundătură, în centrul satului.

— Acolo este, în fund.

— Să mergem, sugeră Malko. Poate ne așteaptă.

Casa lui Jimmy Toland, ultima pe dreapta, semăna cu o casă de păpuși. Două ferestre, o ușă de lemn, un acoperiș în pantă și o antenă de televizor. Malko împinse ușa de lemn ce se deschise, descoperind un interior sumbru. Imediat îi izbi nările un miros fad.

Mirosul morții.

Cu pistolul Beretta 92 în mâna dreaptă, începu să exploreze casa. Jimmy Toland era într-un salonaș care se deschidea spre o grădină microscopică. Frânghia cu care fusese sugrumat era tot în jurul gâtului. Îi fixa cu niște ochi ieșiți din orbite pe o față umflată și vânătă. Mairead O'Connor îl strânse pe Malko de braț.

— *My God!* Nu i-au închis nici măcar ochii.

— Haide să plecăm de aici, zise Mairead. Nu avem de ce sta. Malko urcase deja scărița strâmtă care ducea la primul etaj. Intrase în camera mortului, aranjată impecabil. Tocmai voia să iasă când privirea îi fu atrasă de un dulap cu ușa întredeschisă plin de casete video. În interiorul ușii era prinsă în pioneze lista cu casete, caligrafiată cu grijă, cu numerele corespunzătoare rafturilor.

Raftul nr. 20 era gol. La acest număr corespundea un nume de pe listă: *Six Fathoms Bank*. Era singura care lipsea, cea care fusese distrusă. Caseta cu plaja unde urmau să fie descărcate armele.

Coborî și îi spuse lui Mairead ce aflase.

— Asta îmi amintește de un nume mai vechi, zise ea. O denumire tradițională. Deodată fața i se lumină. Îl cunosc pe patronul unui trailer, la Howth, lângă Dublin. Poate că el va ști cui corespunde asta.

Era într-adevăr ultima șansă…

Ieșiră, părăsind cadavrul lui Jimmy Toland fără să-i fi închis ochii. Era de altfel înțepenit.

— Poți să ne duci până la Dublin? îl întrebă Malko pe taximetrist.

— Dublin! Dar asta o să vă coste cam o sută cincizeci de lire.

— De acord. Mașina noastră a fost distrusă în explozie și trebuie să ne întoarcem repede înapoi.

*

* *

Mută, Mairead O'Connor privea în gol. Urechile lui Malko încă mai țiuiau de zgomotele exploziei. De fiecare dată când scăpa de la moarte, se simțea deprimat, dar și cu un chef nebun de viață. Fără experiența lui în mașini-capcană, acum ar fi fost morți amândoi. Încărcătura de explozibil trebuie să fi avut cel puțin cincizeci de kilograme. IRA nu făcea lucrurile pe jumătate…

Legănată de mersul mașinii, Mairead adormise. Malko nu o trezi decât la intrarea în Dublin. Șoferul se întoarse și întrebă:

— Unde mergeți, sir?

— Pe Elgon Road 42, zise Malko.

— Nu mergem la *Shelburn*? întrebă Mairead surprinsă.

— Nu. Ei vor verifica cu siguranță dacă ne-am întors acolo, în genul acesta de atentate nu știi niciodată imediat cine este mortul. Există și alte victime. Putem să ne bazăm pe confuzie. E timpul să încercăm să-l salvăm pe Salman Rushdie.

Taxiul se opri în fața casei alăturate ambasadei americane.

Șeful secției CIA nu reuși să-și mascheze surpriza văzându-l pe Malko coborând din mașină împreună cu Mairead. Era deja la curent cu atentatul de la Dundalk. Bilanțul era opt morți și aproape treizeci de răniți. IRA era bineînțeles bănuită, dar mai degrabă se credea că este vorba despre o explozie accidentală a unei mașini capcană „pregătită" în Sud și care era în trecere prin Ulster. În fine, Dundalk

nu prezenta niciun interes pentru IRA. Antony Morgan asculta fascinat explicațiile lui Malko.

— Veniți să vă instalați la noi. Este loc destul.

— Mai înainte trebuie să mergem la Howth, explică Malko: vrem să încercăm să descifrăm inscripția pe care am găsit-o la Jimmy Toland.

— Luați mașina de serviciu a adjunctului meu. El este plecat în vacanță.

Un sfert de oră mai târziu erau în drum spre Howth. Mairead își stăpânea cu greu un tremur nervos. Umărul o durea din ce în ce mai tare. După douăzeci de minute ajunseră la Howth, un pic port încântător de pescuit înconjurat de faleze și de reședințe somptuoase, la vest de Dublin. Mairead îl conduse până la cheiul cu trailere unde erau ancorate aproape zece vapoare. Se opri în fața lui *Arkin Castle, o* corabie de peste treizeci de metri, în stare destul de proastă.

Urcă cu greu pe punte, dispăru în interior și reveni însoțită de un roșcovan îndesat într-un pulover negru.

— Veniți înăuntru, zise el.

Treizeci de secunde mai târziu erau așezați la masă în fața unei sticle de „Irish Power”. Mairead nu pierdu prea mult timp ca să întrebe de *Six Fathoms Bank*. Interlocutorul ei nu arătă la început decât o surpriză totală. Merse și se uită pe o hartă, dar nu găsi nimic.

— Așteptați, zise el, mă duc să-l întreb pe patronul vecin, este mai bătrân ca mine și cunoaște coasta ca pe buzunarul lui.

Așteptară cam un sfert de oră până ce auziră bocancii pescarului tropăind pe scară. Venea jubilând.

— Știe! zise el. Este bancul de nisip din față de la Clogga Beach. Are șase metri adâncime și e mult pește acolo. Ăsta este vechiul nume.

— Unde este Clogga Beach?

Marinarul luă o hartă a coastei de est a Irlandei și puse degetul pe un punct, puțin mai la sud de orașul Arklow.

— Acolo este Clogga Beach. În realitate sunt două plaje despărțite de un promontoriu stâncos. Vara este multă lume acolo.

Malko nu mai avea stare. Chiar și mort, Jimmy Toland îi ajutase. Erau șanse mari ca Clogga Beach să fie locul pe care îl căutau. Se despărțiră de patronul lui *Arkin Castle* și se întoarseră la Dublin. Era târziu și Malko se mulțumi să lase treburile pe a doua zi.

— Arklow se află în comitatul Wicklow, remarcă Mairead. Sunt mulți simpatizanți IRA pe acolo.

El aprobă. Dacă găsise plaja unde urmau să fie debarcate armele, era posibil ca tot aici să fie îmbarcat pentru Libia și Salman Rushdie. Dacă asta i se confirma, era o victorie formidabilă…

În timp ce conducea, Malko își spunea că, la urma urmei, el era singurul care se preocupa de soarta lui Salman Rushdie. Britanicii îl preferau în schimbul unei încărcături prețioase, iar CIA voia doar să-i

umilească pe Veri…

Mairead aproape adormise, epuizată, când ajunseră la casa lui Antony Morgan, în Ailesbury Road. Americanul le pregătise o masă rece de care Mairead de-abia se atinse, mulțumindu-se doar cu un *Cointreau on ice.*

Șeful stațiunii CIA le ținu companie degustând cu o plăcere evidentă coniacul Gaston de Lagrange XO. Părea la fel de șocat ca și ei, deși nu-și riscase deloc viața.

— Ceea ce i-au făcut lui Jimmy este dezgustător, suspină Mairead. Într-o bună zi o să-mi vină și mie rândul.

Spunea asta fără revoltă. Suna ca o constatare.

Malko aprobă, cu gândul aiurea. Ar trebui să mai rămână două zile înainte de sosirea responsabilă a vaporului *Sundowner.*

*

* *

Între Dublin și Arklow drumul mergea de-a lungul coastei din ce în ce mai înguste. Era o vreme splendidă. Fața trasă a lui Mairead dovedea cât de mult suferea, dar nu se plângea niciodată.

Trecuseră prin Wicklow, un târgușor destul de răsărit, și se apropiau de Arklow. Trecură peste un pod pe deasupra unui râu, cotiră la dreapta, în inima satului, apoi la stânga și continuară spre sud. Imediat după aglomerație, drumul se depărta de malul Mării. Malko era cât pe ce să nu observe un mic indicator negru și alb pe care era scris: CLOGGA BEACH. 1,5 km. Se hurducară mai bine de un kilometru pe un drum îngust până la o răspântie. La stânga, un drum neasfaltat ducea spre Clogga Beach.

După zece minute. Malko se opri pe o platformă măturată de un vânt violent care bătea peste Marea Irlandei. Coborâră din mașină și găsiră niște scări ce duceau spre plajă. Plaja era împărțită în două părți absolut pustii. Cea dinspre nord, mai mare, adâncă de 30 de metri, se termina într-o potecă largă pe unde putea trece un automobil. Drumul de-a lungul coastei era la o distanță de aproximativ trei kilometri. În afara câtorva ferme și a unui hotel în construcție, nu era altceva decât câmp.

De-o parte și de alta a plajelor erau niște faleze abrupte. Sub cea dinspre nord era un *trailler-park,* folosit probabil vara pentru turiști. Portul Arklow, la două mile spre nord, de-abia se vedea. Marea Irlandei era de un calm neobișnuit, ai fi zis că este un lac…

Locul era ideal pentru debarcarea clandestină a armelor, la o oră și jumătate de drum de Dublin.

— Să ne întoarcem la Arklow, sugeră Mairead. E mai bine să nu stăm pe aici. Am putea fi reperați. Sunt cu siguranță pe aici simpatizanți ai IRA printre fermierii din împrejurimi.

Malko mai aruncă o ultimă privire spre Clogga Beach și se urcară

în mașină.

*

* *

Arklow nu avea decât două străzi în formă de T, destul de populate. Buticuri, barurile obișnuite și nelipsita biserică masivă. Malko urcă încet pe Main Street, întoarse la dreapta la capătul T-ului spre o stradă care urca. Un indicator de staționare îl invita să parcheze pe un teren aproape gol cu un chioșc cu muzică, chiar deasupra râului, la limita de nord a târgului.

În timp ce ieșea din Metro, observă un minibus împopoțonat cu capete de leu pictate, într-o stare jalnică. Avea perdelițe la ferestre și pneurile moi ca ale unei jucării de copil. Numărul era britanic, singura de acest fel printre celelalte mașini de acolo… Ușile din spate se bălăngăneau prost închise. O rază de soare făcu să strălucească un obiect pe jos, chiar lângă țeava de eșapament. O bucată de metal cu contururile distruse, pe care o luă de pe jos. Îl surprinse greutatea.

— Să mergem să dejunăm, zise Mairead.

Plecară spre *Riverwalk Café*, o clădire modestă unde li se servi un „Irish stew”, oaie moartă de bătrânețe. Malko încerca să pună la cale un plan. Chiar dacă Clogga Beach era *plaja,* mai avea o grămadă de probleme de rezolvat. Nu va înfrunta IRA de unul singur, însă dacă îi vor pune pe britanici la curent, va pierde conducerea operațiunii…

— Ce ai găsit pe jos? îl întrebă Mairead.

Îi arătă bucata de metal pe care ea o examină cu atenție.

— Este din argint, zise ea. Parcă ar fi o hartă.

Nu-i amintea de nicio țară cunoscută. Dar erau sute pe tot globul.

Brusc, Malko revăzu o frază dintr-o documentație pe care o citise în legătură cu Salman Rushdie.

— Să ne întoarcem repede la Dublin, zise el. Trebuie să merg într-o librărie mare.

Peste o oră și jumătate, intra în librăria de pe Kilroy Street și se duse spre raionul cu atlase. Deschise unul la pagina dorită și scoase din buzunar obiectul. Nu mai aveau niciun dubiu: ceea ce găsise lângă camionetă era o hartă a Indiei, a Pakistanului și a Bangladesh-ului atunci când nu erau decât o singură țară, atașată Coroanei britanice.

Un obiect pe care, conform rapoartelor, îl purta mereu asupra lui Salman Rushdie, născut la Bombay.

Capitolul XX

Malko ieși bucuros din librărie. În sfârșit, descoperirea lui era confirmarea tangibilă a ipotezei sale. După ce reușise să descopere numele cabotierului care transporta armele, apoi data plecării lui din Malta și locul posibil al sosirii, știa acum, mulțumită obiectului găsit în parkingul din Arklow, că Salman Rushdie era de puțină vreme prin apropiere. Dar unde? Când va fi oare dus pe *Sundowner?* Dacă Malko se înșelase în calculele lui, însemna că armele erau deja pe pământ irlandez, iar Salman Rushdie în drum spre Libia. În orice caz trebuia să acționeze. În timp ce mergeau spre ambasada americană, îi explică în mașină lui Mairead semnificația obiectului găsit. Trei minute mai târziu vorbea la telefon de un apel pe care-l făcuse șeful stațiunii de la Londra.

— Tocmai am vorbit cu Sir Peter Clark, zise el. Sărim acum amândoi într-un avion special. În maximum trei ore vom fi acolo.

*

* *

Safe-room-ul ambasadei era amenajată ca sală de conferințe. Antony Morgan, șeful secției de la Dublin, făcea de serviciu pentru a evita indiscrețiile. Mairead fusese adusă în fața reuniunii de Malko, pe baza cunoștințelor ei despre IRA. Ceea ce în mod evident nu-i prea era pe plac lui Sir Peter Clark. După expunerea faptelor, Malko deschise dezbaterea.

— Scopul nostru este simplu, zise el. Să îl recuperăm pe Salman Rushdie între momentul în care va fi adus de la locul unde este deținut și până ajunge la Clogga Beach. Așadar, *după* ce vor fi descărcate armele, pentru că mă gândesc că pe el îl vor urca la bord în ultimul moment. Va trebui să avem pregătită o forță importantă de intervenție, pentru că riscăm să ne găsim față în față cu mai mult de zece membri ai IRA.

Sir Peter Clarke ridică mâna.

— Când trebuie să sosească vaporul?

— Dacă pronosticul meu este exact ar putea sosi chiar mâine. Descărcarea se face noaptea. Așadar ar trebui ca în zori să intervenim.

Mairead O'Connor îi aruncă un zâmbet ironic.

— Sir, sunt cea mai în cunoștință de cauză să vă spun că Garda, mai ales în regiunea aceasta, are mulți simpatizanți IRA. Ar fi imprudent ca aceștia să afle ceva.

— În acest caz, zise Sir Peter Clarke ursuz, nu văd decât o singură soluție. Să reperăm cu patrulele aeriene vasul *Sundowner*. Cea mai înțeleaptă soluție este să îl inspectăm înainte de a atinge coasta.

Malko îi aruncă o privire furibundă.

— Sir, este soluția cea mai clară și mai perfectă prin care îl condamnați la moarte pe Salman Rushdie. Despre el nu știm deocamdată nici unde se află. Chiar dacă scotocim fiecare casă din Arklow – și legal nu văd cum am putea-o face – cei care l-au răpit tot vor avea de zece ori timpul să-l omoare. Bineînțeles că va fi posibil să i se facă funeralii naționale.

Dintr-o dată, Sir Peter Clarke se îmbujoră și Malko se întreba dacă nu cumva se va sparge ca un balon umflat.

— Atunci ce sugerezi? șuieră el în pragul apoplexiei.

Malko îl lăsă până ce reveni la culoarea normală, apoi îi spuse pe un ton conciliant.

— Mai întâi, vă înțeleg foarte bine grija ca aceste două sute de tone de arme să nu cadă în mâinile IRA. Este suficient pentru asta să se stabilească un cordon sanitar apropiat și cât mai discret în jurul locului Clogga Beach. După ce îl vom recupera pe Salman Rushdie veți putea interveni. La nevoie, cu sprijin din partea Gărzii.

— Cine va stabili totul?

Șeful de la MI6 nu admitea să fie înfruntat. Malko, și Sir Peter Clarke știau bine că uneori li se întâmpla acelor „Joes” de la a 14-a *Intelligence Unit să* execute membri ai IRA refugiați în Irlanda de Sud… James Williamson sări în ajutorul lui Malko.

— Cred că aceasta este singura soluție. Avem douăzeci și patru de ore pentru a ne organiza. Bineînțeles că, atunci când totul se va termina, vom dispărea și doar administrația dumneavoastră va fi acoperită de succes.

Asta era cu *adevărat* umor britanic.

Sir Peter Clarke scoase un suspin lung și lăsă să-i scape:

— Foarte bine. Dar să vă apere Dumnezeu dacă armele vor dispărea aiurea.

*

* *

Mairead O’Connor, cu umărul pansat și piciorul sprijinit pe o pernă, părea că nu își revenise încă după întrunire. Nu a vrut să se miște toată ziua din reședința lui Antony Morgan. Condamnată la zece ani pentru omorârea unui polițist, colabora acum cu cei mai mari dușmani ai IRA: MI6.

— Nu este altă cale de a-l salva pe Salman Rushdie, zise Malko.

— Nu pentru el fac eu asta, zise Mairead. Ci pentru ca să-l răzbun pe Kevin.

Ușa se deschise și Antony Morgan intră cu un sac mare de pânză neagră. Îl deschise și-i desfășură conținutul pe pat.

— Iată două walkies-talkies Motorola, zise el. Se aud la 5 km și au un sistem de codaj integrat. Binoclul ăsta de noapte bate până la optzeci de metri. Și iată cel mai util lucru: o armă de asalt FAL cu

lunetă în infraroșu care bate până la șase sute de metri. Are peste zece încărcătoare, dar sper că nu aveți nevoie.

Malko își privea echipamentul. Ceruse să fie chiar el cât mai aproape posibil de plajă și să dea personal ordinul de desfășurare a comando-ului care va fi ascuns de-a lungul rutei Arklow-Gorey și în zona nelocuită Arklow și Clogga.

— Au sosit toți? întrebă el.

— Da. Repartizați în diferite hoteluri împreună cu materialul. Vor interveni pe serii mici spre ora zece seara.

Britanicii trecuseră frontiera în civil, în grupuri mici, în mașini uneori neînmatriculate, spre Irlanda de Sud. Antony Morgan îl privi pe Malko cu un surâs.

— Mai am o veste bună. A fost reperat, în larg spre Cork, la o sută de mile marine de aici, un vapor ce se îndreaptă spre nord și care ar putea fi *Sundowner*.

Inima lui Malko începu să bată repede.

— Cine a reușit „asta”?

— O vedetă de la MI6 deghizată în trailer. Nu s-au apropiat prea mult.

Până în ultima secundă, Malko se temea de o intervenție prea sângeroasă a britanicilor. Ca să-l liniștească, Antony Morgan îi spuse:

— Ai două walkie-talkies în caz că unul se strică. Sunt puse pe canalul 4. Interlocutorul tău este căpitanul Andrew. *Code name* BLUEBERRY. Te va asculta tot timpul și îți va transmite ordinele.

— Perfect, zise Malko. Cine mă duce acolo?

— Eu. Te las la o jumătate de milă înainte de drumul ce duce spre Clogga Beach. Prietenii noștri de la IRA pot să fie și ei pe poziții. Pe mine mă găsești pe canalul 2.

Ieși din nou și îi lăsă pe Malko și pe Mairead în *tête-à-tête*.

— Sunt nerăbdătoare să se termine totul, zise tânăra femeie.

— Să nu te simți vinovată, îi spuse Malko. Dacă nu te-aș fi întâlnit, ar fi trebuit să merg pe filieră.

Se apropie de ea. Mairead îl înlănțui cu brațele pe după gât și îl sărută:

— M-am gândit la tine în noaptea asta. *Take care*.

*

* *

Mașina lui Antony Morgan se opri câteva secunde la limita comitatului Wicklow pe refugiul străzii, după care plecă iar. Malko sărise din ea și se îndepărtă în penumbră cu sacul negru în mână. Bătea un vânt puternic de îndoia tufișurile. În afară de arma FAL, își mai luase și Beretta 92 prinsă la talie, sub betelie, cu un glonț pe țeavă. Ferindu-se de poteci, o tăie peste câmp cu multe precauțiuni. Înainte de a ajunge la un spațiu deschis, inspectă cu grijă terenul cu

binoclul.

Peste patruzeci de minute ajunse la malul unei faleze de deasupra Mării Irlandei luminată în depărtare de câteva luminițe de la niște pescadoare. Poate că printre ele era și *Sundowner*.

Îi trebuiră câteva minute ca să repereze locul unde se afla. Se găsea puțin spre sudul promontoriului care despărțea cele două plaje de la Clogga. Ajunse lângă un loc cu multă vegetație de pe plaja dinspre nord și se instală acolo cu arma FAL la îndemână lângă el. Nimic și nimeni la orizont.

Foarte repede, în ciuda hainei lui îmblănite, simți că îngheață. La fiecare zece minute inspecta cu binoclul marea și plaja.

Nimic. Marea murea încet pe nisipul plajei pustii. În zare, spre nord, scânteiau luminile unei ferme, probabil. Era ca o vânătoare cu pândă. Măcar dacă ar fi în apropierea vânatului…

Orele se scurgeau cu o încetineală îngrozitoare. Frigul îl împiedica să doarmă și făcea eforturi să nu ațipească. Îl măcina teama de a se fi înșelat. Și *dacă Sundowner* va acosta în altă parte? Cu siguranță că IRA nu dispunea de un singur loc de debarcare…

La ora patru dimineața, necăjit, înghețat, anchilozat se hotărî să deschidă aparatul. Lui Antony Morgan nu îi trebuiră decât câteva secunde ca să-i răspundă pe canalul 2 și Malko porni la drum. Morgan îl luă din același loc după treizeci de minute. Înainte de a-și părăsi postul de observație, chemase Blueberry și ordonă demontarea.

— Vom reîncepe mâine seară, suspină Malko. Până la urmă o să sosească blestematul ăsta de *Sundowner*.

Când ajunseră la Dublin, tocmai se crăpa de ziuă. Era șase dimineața… Mairead O'Connor nu dormea. După ce Malko făcu un duș ca să se încălzească, se aruncă în brațele lui, îl acoperi de sărutări și îi trezi dorințe.

— Mi-a fost toată noaptea teamă, zise ea. Am visat că nimeriseși într-o ambuscadă.

Gura ei se desprinse de a lui, coborî și se opri peste tot pe unde putea să aducă senzații de plăcere, până spre mijlocul trupului. Îl sorbi cu o tandrețe senzuală care îl făcu să uite de noaptea albă pe care o petrecuse. Mai târziu, când dori să o pătrundă, ea se agăță de prada ei și, cu o grijă iubitoare, îl făcu să se golească în gura ei. Liniștit, Malko se gândea că, la prima lor întâlnire, nu și-ar fi imaginat-o niciodată pe Mairead ca pe o vestală.

După episodul acesta, orele serii se scurseră încet.

*

* *

— Merg cu tine.

Mairead O'Connor se pregătise fără să spună nimic: un pulover negru gros, un pantalon de aceeași culoare, un fular pentru care

tunsese probabil trei oi și niște încălțări. Fără arme, Malko își spuse că ar fi fost mai bine să nu îl anunțe pe Sir Peter Clarke despre prezența fetei. Își privi ceasul: ora opt. Era timpul să plece. Antony Morgan îi aștepta. Dispozitivul Blueberry era pe poziție ca și în ajun. Nu era nicio veste despre *Sundowner*.

„Trailerul” unității MI6 nu a mai vrut să verifice informația din ajun pentru a nu risca să alerteze IRA. În ceea ce îl privește pe Sir Peter, el se ruga ca nu cumva serviciile de securitate ale Irlandei de Sud să observe prezența oamenilor săi.

Drumul decurse în liniște ca și traversarea landului pustiu. Mairead nu suporta să se uite pe fereastră. Malko se reinstală în același loc. Alături de el Mairead scruta marea. Timpul se scurgea la fel de monoton ca și ieri. Curând, amândoi simțiră cum îi pătrunde frigul.

Erau aproape amorțiți când, spre miezul nopții, îi surprinse un zgomot neobișnuit. Malko își dădu imediat seama că este vorba despre pufăitul sacadat ai unui motor de tractor.

Zgomotul venea dinspre nord și se apropia de țărm. Scrută iar marea cu binoclul, dar nu văzu nimic. Zgomotul sacadat al tractorului creștea. Bizar… Nici măcar în Irlanda, țăranii nu lucrau pe timpul nopții.

Din nou scrută marea, dar fără rezultat. Deodată Mairead îl lovi cu cotul și îi arătă o umbră la nivelul apei, la două sute de metri distanță de ei. Își așeză binoclul și simți că presiunea arterială i-a crescut. O formă mare și neagră se ridica cu greu pe apă și se apropia venind dinspre larg. Se îndreptară spre extremitatea de nord de la Clogga Beach. Motorul se auzea acum mai încet.

Malko își așeză binoclul de o parte pentru a putea folosi luneta puștii care bătea mult mai departe și distinse două siluete și mai multe lăzi mari.

Ceea ce plutea ajunse pe nisipul plajei și coborâră cam șase-șapte oameni ce înaintau în întuneric. Bălăcindu-se prin apă se repeziră la lăzile pe care le duceau și le traseră după ei. Imediat pluta care-i adusese făcu calea întoarsă spre larg.

Cu nerăbdare, Malko inspecta marea cu luneta sa cu infraroșu și distinse în cele din urmă, la aproape o jumătate de milă de coastă, conturul unui vapor staționat cu toate luminile stinse. De el se desprinse o ambarcațiune mult mai mică care se îndreptă spre mal. Când se apropie, Malko deosebi o șalupă de vreo zece metri încărcată ochi cu lăzi.

Avea chef să strige de bucurie. După atâtea prilejuri de falsă bucurie, acum asista tocmai la debarcarea de pe *Sundowner*. Își îndreptă binoclul spre extremitatea plajei și deosebi un fel de remorcă în care oameni ai IRA încărcau lăzile.

Puțin câte puțin, descoperi dispozitivul inamic. Pe plajă se aflau

doi bărbați înarmați cu puști de asalt și care supravegheau descărcarea. În afara „hamalilor”, mai era și șoferul tractorului și cu siguranță și alți membri ai IRA pe poziție de apărare, puțin mai sus…

— Ei sunt! șopti Malko strângându-i lui Mairead mâna foarte tare.

Malko se abținea să nu chiuie de bucurie. Acum trebuia să-l recupereze pe Salman Rushdie dintr-o singură bucată. Mai bine de o oră observă manejul: cele două ambarcațiuni făceau naveta între *Sundowner* și plajă, se grăbeau ca nebunii și fugeau între resac și remorcă. În timp ce urca faleza, tractorul bârâiau mult mai încet în timp ce trăgea remorca plină cu lăzi. Strada era la trei kilometri, așa că nimeni nu putea să îl audă.

— Ce facem? întrebă Mairead O’Connor.

— Nimic, zise Malko. Trebuie să așteptăm ca ei să termine. Vom avea puțin timp pentru a acționa.

Își continuă supraveghea concentrându-se asupra bacului și a șalupei în vreme ce se îndreptau spre *Sundowner*.

Nu cărau nimic ce ar fi putut semăna cu un corp omenesc. Orele treceau, monotone. Tractorul făcea câte un tur la fiecare jumătate de oră… La ora cinci și jumătate dimineața, cele două ambarcațiuni sosiră în același timp. Oamenii de pe plajă ținură un sfat în șoaptă și apoi plecară. Puțin mai târziu se auzi iar bâzâitul tractorului și cei doi bărbați înarmați se repliară.

Se făcu liniște. Malko numărase șaptesprezece transporturi. O cantitate enormă de arme. Nerăbdător, își fixă binoclul pe *Sundowner*. Cabotierul tocmai era pe punctul de a se îndepărta! IRA nu îl predase pe Salman Rushdie. Și dacă îl vor recupera oare în altă parte?…

Capitolul XXI

Malko privea cu ciudă spre orizontul care se lumina. *Sundowner* nu mai era decât un punct pe Marea Irlandei. Apoi, după cum se asigurase cabotierul, nu putuse să-și descarce toată încărcătura. Ca și cum i-ar fi citit gândurile. Mairead spuse:

— Va reveni. Niciodată nu au avut timp să debarce totul într-o singură noapte.

— Se prea poate, suspină Malko.

Ca și în ajun, trimise lui Antony Morgan și la Blueberry mesajele, după care porni iar la drum peste câmpiile pustii. Nu putea să-i mai țină pe loc pe britanici. Sir Peter Clarke ar mai fi avut oare răbdare când poate armele luau deja drumul nordului? Malko nu putea să-i ascundă faptul *că Sundowner* apăruse conform previziunii. Discuțiile se anunțau a fi dure.

*

* *

Cu un chip impenetrabil, Sir Peter Clarke asculta pledoaria lui Malko care apărea acum asemenea unei pilule greu de înghițit. Deși oamenii de la Intelligence Unit nr. 14 își continuau supravegherea discretă, totuși șeful de la MI6 se temea ca IRA să nu înceapă imediat transferul. El era pentru o intervenție imediată, acum când armele încă mai erau aproape de Clogga Beach.

Malko i se opunea. Mai erau destule arme nedescărcate pe vas și… Salman Rushdie. James Williamson propuse un teren de înțelegere.

— Trebuie să ne asigurăm mai întâi dacă *Sundowner* mai este în zonă, sugeră el. Dacă a plecat, nu văd niciun inconvenient să nu intervenim. Dacă nu, trebuie ca Sir Peter Clarke să ne acorde încă douăzeci și patru de ore.

Tensiunea ajunsese la maximum. Cei doi responsabili, englezul și americanul, își puneau în joc capetele în fața administrațiilor lor.

— Și cum să fim siguri de asta? întrebă Malko.

— *Sundowner* merge cu maximum cincisprezece noduri, zise James Williamson. A plecat de la Clogga Beach pe la șase dimineața. Până la prânz nu putea să parcurgă mai mult de o sută de mile nautice. Putem să-l reperăm ușor cu ajutorul unui elicopter. Dacă este în apropierea coastei, cu siguranță că nu a ajuns în vreun port.

— Puteți să faceți rost de un aparat civil? întrebă Malko.

— Da. Cu un binoclu tare cu care să urmărim coasta îl vom repera oriunde ar fi. Sunteți de acord, Sir Peter Clarke?

— Să încercăm, cedă cu ifose britanicul.

*

* *

Elicopterul Bell roșu cu alb zbura la aproximativ o sută de picioare deasupra solului, mergând de-a lungul coastei. Decolaseră de la Dublin spre ora zece cu direcția Cork și survolaseră masivul muntos care ocupa o parte a Comitatului Wicklow. De la Cork se înălțaseră mai mult. Datorită binoclului oferit de Intelligence Unit nr. 14, puteau scruta marea până la o depărtare de cincisprezece km.

Marea Irlandei era pustie, pescarii se întorseseră de cu zori. Nu văzuseră decât trei cargouri mult mai mari decât vasul pe care îl căutau și câteva bărci la mai puțin de o milă de coastă. Malko și Antohy Morgan scrutau orizontul cât mai departe. Oare *Sundowner* era atât de rapid ca să depășească punctul de sud al Irlandei și să ajungă deja în Atlantic?

— A plecat! mormăi Clarke.

Malko nu răspunse. Se făcuse negru. Tocmai trecuseră de Wexford de cel mult douăzeci de minute și ajunseseră pe înălțimea de la Clogga Beach. Deodată tresări: tocmai apăru un vapor în raza binoclului. Nu avea nicio dâră în urma lui: stătea pe loc.

— Ce este asta? zise el arătându-i pilotului ceea ce descoperise.

Irlandezul nu ezită.

— Vaporul-far de la Arklow.

Entuziasmul lui Malko scăzu. Dar continuă să examineze marea și descoperi, între vaporul-far și coastă, un alt vapor ancorat și de mărimea acestui *Sundowner*. Îi întinse binoclul lui Sir Peter Clarke.

— Iată-l!

Britanicul îl privi îndelung și zise:

— De unde poți fi sigur că este chiar el?

În sinea lui, Malko spumega. L-ar fi aruncat cu mare plăcere peste bord.

— Am putea să ne ducem pe punte ca să verificăm, zise el. Dar sunt sigur că este vorba de *Sundowner*. Așteaptă să se întoarcă la Clogga Beach ca să-și termine descărcarea. Două sute de tone de arme sunt imposibil de descărcat într-o singură noapte…

— Și eu cred tot așa, zise James Williamson.

— Bine, zise morocănos șeful de la MI6. Sper că nu mă faceți să comit cea mai mare greșeală a vieții mele.

*

* *

Noaptea aceasta era mult mai întunecată decât cea dinainte, cu nori grei din care curgeau șiroaie de apă la intervale regulate. Pentru a treia oară, Malko își reluă postul de observație. Asta pentru ultima oară, pentru că Sir Peter Clarke nu va mai accepta încă o amânare.

Malko și Mairead erau acolo doar de zece minute când, din întuneric, își și făcu apariția prima șalupă încărcată cu vârf. Lui Malko nu îi fu prea greu să repereze vasul *Sundowner*. Mult mai aproape de

coastă, pregătit să pornească motoarele. Câteva minute mai târziu, apăru pe plajă și tractorul și transbordarea armelor începu să se facă la fel ca în ajun. Orele trecură în același ritm monoton. Oamenii de la IRA alergau pe plajă cu lăzile grele. Malko își privi ceasul cu sufletul strâns, în cel mult o oră se lumină de ziuă.

*

* *

Harry „Mad Dog” Flynn termină de încărcat cele șase lăzi cu arme SAM 7 într-un minibus parcat sub unul dintre hangarele fermei lui Tom Ross. Erau ascunse lăzi peste tot, în bălegar, în fân și chiar în staule. Le vor lăsa acolo cât mai puțin timp posibil, dar chiar cu riscul că ar fi putut fi reperate nu era posibil să transporte un asemenea stoc important pe drumul Ulsterului.

Doar armele SAM 7 aveau prioritate. Cu misilele sol-aer vor putea în sfârșit să doboare elicopterele Lynx ale armatei britanice. Frica va fi atunci în tabăra cealaltă… Harry „Mad Dog” Flynn privea cutiile lungi aproape cu tandrețe. Voia să fie cel dintâi care să le folosească, chiar dacă ar fi trebuit să se infiltreze în Ulster.

Zgomotul tractorului îl aduse la realitate. Din umbră ieși o siluetă.

— Ar fi trebuit să pleci! îi zise Brian Savage.

Acesta supraveghea toată operațiunea. Voia să se asigure. După mașina capcană de la Dundalk, nu se mai întâmplase nimic. Habar n-avea, dacă Mairead O’Connor și bărbatul care o însoțea mai trăiau. În orice caz, Jimmy Toland fusese ucis și caseta distrusă. În mai puțin de o oră, întreaga operațiune STOCKHOLM se încheia. Întoarcerea vasului *Sundowner* în Libia era partea cea mai ușoară. Harry „Mad Dog” Flynn se urcă în mașinăria sa, în care mai erau două AK 47 românești, luate din stocul de pe *Sundowner,* cu încărcătorul tras. La întâmplare.

Harry porni motorul și se îndepărtă zgâlțâindu-se pe poteca ce ducea la fermă. Fără să-și mai aprindă farurile, apăruse la intersecția cu strada Arklow-Gorey. Se opri, verifică dacă este liber drumul și apoi porni.

*

* *

Căpitanul Andrew zări prin binoclul cu infraroșu furgoneta care apăru pe drumul ce ducea spre Clogga Beach. Cu siguranță era un transport de arme al IRA… Îl chemă imediat pe Sir Peter Clarke pe canalul 1. Șeful lui se găsea la intrarea în Arklow, în parkingul unui concesionar Mercedes. Căpitanul îl puse la curent și îi ceru ordine. Sir Peter Clarke nu ezită decât câteva secunde. În sfârșit, avea ocazia să își ia revanșa.

— Interceptați-le, ordonă el pe un ton ce nu mai avea replică.

*

* *

Când apăru Harry „Mad Dog” Flynn, o lumină tare de proiector de cealaltă parte a drumului îl orbi și o voce prin megafon sparse liniștea.

— Opriți mașina și coborâți cu mâinile sus!

— *Fucking bastards!* urlă Harry „Mad Dog” Flynn din toți plămânii.

Apăsă tare pe accelerator și-și lăsă capul în jos. Furgoneta sărea pe asfalt. În aceeași clipă, se porni o rafală de automat care făcea să vibreze tabla. Irlandezul simți că-i alunecă volanul și furgoneta începu să o ia în zigzag, apoi pe o parte. Proiectilele îi spărseseră două pneuri. În ciuda eforturilor sale, Harry „Mad Dog” Flynn nu reuși să o mențină pe drum. Înjură ca un birjar și se azvârli în șanț după care se răsturnă și mașina.

— *Get out*! urlă el la Moss Cooney.

Ieșiră amândoi-prin portiera stângă și intrară în lumina proiectorului. Vocea din megafon le spuse:

— Ridicați mâinile. Lăsați armele!

Harry „Mad Dog” Flynn se opri, dar nu ridică mâinile. Gândurile i se învălmășeau în cap. Dacă se preda, nu va mai ieși niciodată din închisoare. Ridică pușca Kalașnikov la orizontală și deschise focul înspre direcția proiectorului:

— *Go to hell!*

Alături de el deschise focul și Moss Cooney. Proiectorul se stinse, dar lui Harry i se părea că îl pălesc în piept lovituri cumplite de pumni. Avea impresia că proiectorul se aprinsese și se clătina de la stânga la dreapta. Nu mai simți pământul sub picioare și își spuse că poate alunecase.

Nu-și mai simțea Kalașnikovul tremurându-i în mână, deși zgomotul împușcăturilor continua. Apoi se opri și Harry „Mad Dog” Flynn nu mai simți nimic.

*

* *

Zgomotul împușcăturilor îl îngheță pe Malko.

— *My God,* ce se întâmplă? tresări Mairead O’Connor.

— Nimic bun, zise Malko.

Apăsă pe butonul de la walkie-talkie și chemă:

— *Blueberry! Blueberry!* Mă auziți?

— Afirmativ, se auzi vocea căpitanului Andrew.

— Ce se întâmplă?

— Un vehicul suspect a încercat să iasă din zonă. L-am interceptat și ocupanții lui au deschis focul.

— Dar eu trebuia să dau ordinul de acțiune! protestă Malko, roșu de furie.

— *Sorry,* sir, îi răspunse calm căpitanul Andrew, am avut acceptul

autorității.

Oamenii de pe plajă, care tocmai se pregăteau să descarce șalupele, se opriră brusc.

Paznicii armați de după stânci dispăruseră.

Vocea căpitanului Andrew sparse urechile lui Malko.

— Sir, ne îndreptăm spre Clogga Beach. Rămâneți unde vă aflați. Nu vă expuneți.

Motorul tractorului, prea mult solicitat, se opri înainte de a porni din nou. În șalupa care se îndepărta de mal în viteză se urcaseră doi bărbați și dispărură împreună în întuneric. Dinspre plajă pocniră rafale izolate, apoi mai dese, urmate de scurte explozii surde. Motorul tractorului începu să tușească.

Malko era înspăimântat: tocmai de asta îi fusese teamă. Din nou auzi vocea căpitanului Andrew.

— Înaintăm, însă întâmpinăm o rezistență puternică. Sunt ascunși în clădirile unei ferme, la o jumătate de milă distanță de plajă. O rafală de mitralieră îi tăie vorba. IRA se apăra cu înverșunare. Malko aruncă o privire spre plaja pustie. Unde era Salman Rushdie?

Se ridică.

— Să plecăm de aici, îi zise el lui Mairead.

Sundowner putea să o șteargă în cea mai mare viteză că tot nu ar fi putut să ajungă prea departe. Dar lui Malko puțin îi păsa: Salman Rushdie nu era la bord. Alergă spre fermă și ocoliră trailer-park-ul. Mergeau pe mijlocul drumului ca să nu fie confundați cu membri ai IRA.

Tirul puștilor scăzuse în intensitate. Malko simțea o puternică amărăciune. Cu siguranță că Salman Rushdie era pe undeva, nu departe de acolo, cu un glonț în cap, în timp ce Sir Peter Clarke triumfa pentru că obținuse ceea ce îl interesa: armele.

*

* *

Se crăpa de ziuă. În jurul fermei era o activitate febrilă susținută de oamenii de la *Intelligence Unit* nr. 14 cărora li se alăturaseră și polițiști în uniformă ai Gărzii.

Pe jos erau așezați șapte membri ai IRA cu mâinile la spate în cătușe.

IRA avusese patru morți, dintre care erau Harry „Mad Dog” Flynn și Moss Cooney, iar *Intelligence Unit* nr. 14 unul singur. Inspectat de un elicopter al Gărzii vasul *Sundowner se* îndreptă spre Dublin. Polițiștii găsiseră aproape cinci tone de arme la bord, dar nici urmă de Salman Rushdie. Căpitanul pretindea că nu știe nimic de existența lui.

O mașină a Gărzii se opri într-un nor de praf în mijlocul curții. De Malko se apropie un polițist.

— Am scotocit toate fermele din jur, fără rezultat.

Malko nu îi răspunse, îl sugruma furia. Bineînțeles că Sir Peter Clarke se ferise să se arate și-l delegase în locul lui pe căpitanul Andrew. Acela, provocat de Antony Morgan, îi interogase sumar pe prizonieri. Când li s-a spus de Salman Rushdie, păreau ca picați din cer. Aparțineau toți organizației IRA. Unii veniseră din Ulster ca să ia arme, și asta era tot.

În mod clar erau băieți simpli și nu mințeau.

— L-ați interogat și pe proprietarul fermei?

— Da, confirmă căpitanul Andrew. Este unul dintre simpatizanți. Și-a închiriat ferma pentru această operațiune. Dar nu știe nimic despre Salman Rushdie.

Malko nu se calmase. Misiunea lui eșuase. Oamenii prinși acolo nu erau decât mâna a doua și habar n-aveau de târgul încheiat între IRA și Libia.

Cu fața acoperită, Mairead se uita la prizonieri. Se apropie de ei și schimbă câteva cuvinte cu Tom, proprietarul fermei. Malko îl văzu pe acesta puțin stânjenit. Tânăra femeie se întoarse la el.

— Brian Savage a fost aici, zise ea.

— Cine este?

— Cel pe care îl știau sub numele de „Wilfred Reilly”. Bărbatul care l-a ucis pe Kevin.

Malko începu din nou să spere. Dacă cel care a organizat răpirea lui Rushdie mai era încă pe acolo, poate că scriitorul nu fusese dus în altă parte. Dar unde era?

Cei mai mulți polițiști părăseau ferma cu prizonierii capturați, dar lăsând stocul de arme în pază sigură. Nu mai era nimic de făcut.

Descumpănit, Antony Morgan se apropie:

— Să ne întoarcem la Dublin, sugeră el. Să mai consultăm harta.

Prost dispus, Malko urcă în mașina lui urmat de Mairead. Brian Savage scăpase de oamenii de la *Intelligence Unit.* 14. Cu sau fără Salman Rushdie.

— Știi unde l-am putea găsi pe Brian Savage? o întrebă el pe Mairead.

— Cred că știu unde se ascunde, dar…

— Să mergem într-acolo.

Se hurducăiră până la micul rond unde începea șoseaua asfaltată care ducea spre *trailer-park.*

Antony Morgan era cât pe ce să întoarcă la dreapta, când Malko îl opri.

— Stop!

— Ce se întâmplă?

— Dă înapoi. Intră în *trailer-park.*

Americanul îl ascultă. Malko coborî și se uită peste tot cu de-amănuntul. Între două *trailers* din cală se afla un furgon alb de la

„Telecom”-ul irlandez. Părea ciudată prezența aceasta în parcul pustiu.

Trailers-urile nu erau folosite decât pe vreme bună, vara. Malko își scoase Beretta 92 de la brâu, o armă și înaintă spre cele două *trailers* între care era parcată furgoneta. Era închisă cu cheia. Nimeni înăuntru. Cu inima zvâcnindu-i, se apropie de *trailer*-ul din stânga. Apăsă pe ușă și o deschise fără greutate. O împinse brusc, cu pistolul gata pregătit.

Imediat văzu bărbatul întins pe jos. Nu i se vedea decât fața, slăbită, nerasă, fără ochelari. O bandă lată adezivă îi acoperea gura și alta ochii. Restul corpului îi era acoperit de un fel de husă neagră.

Nu mai încăpea îndoială. Îl găsise pe Salman Rushdie!

Malko nu putea să-și desprindă privirea de la scriitor, nu-i venea să-și creadă ochilor. Se aplecă și dezlipi cu grijă banda adezivă care îi acoperea gura. Atunci buzele i se mișcară: era viu.

Un zgomot de metal îl făcu să se întoarcă. Prin ușa din spate a furgonetei albe ieși un bărbat înalt, foarte brunet, cu o față plată și un rictus viclean, care sări jos. Nu îl văzuse pe Malko. Acesta îi spuse scurt:

— Stop!

Bărbatul se opri, se întoarse încet și văzu îndreptată spre el Beretta 92. Ca într-un film cu încetinitorul, își scoase mâna din buzunarul drept și o lăsă să cadă pe lângă corp.

— Ești Brian Savage? îl întrebă Malko. Alias Wilfred Reilly?

Irlandezul îi răspunse printr-o ușoară înclinare a capului:

— Pune-ți amândouă mâinile pe cap, îi ordonă Malko.

Un scurt zgomot metalic venind dinspre locul unde își parcase mașina îl făcu să întoarcă brusc capul. Apucă să o vadă pe Mairead O’Connor. Dreaptă ca o statuie, cu brațul drept întins înainte și strângând în mână vechiul ei Colt ruginit.

— Mairead, nu!

Împușcătura se confundă cu îndemnul lui Malko. Pe vârful nasului lui Brian Savage apăru o pată roșie. Capul i se smuci înapoi de parcă primise un pumn, iar din ceafa străpunsă îi țâșni un jet de sânge, apoi căzu ca trăsnit.

Brațul lui Mairead căzu, degetele ei dădură drumul pistolului și trăsăturile i se destinseră de parcă era ceară care se topea la soare. Chipul ei nu mai reflecta decât o imensă oboseală. Malko se îndreptă spre ea și ea i se aruncă, plângând, la piept. O strânse cu toată puterea: fără vendeta ei, nu l-ar fi găsit niciodată pe Salman Rushdie.

---

[1] *Sărbătoare musulmană*
[2] *Armata Republicană irlandeză.*
[3] *MI5, MI 6 – Servicii secrete britanice.*

[4] *Wog: cuvânt peiorativ pentru a-i desemna pe arabi sau pe țigani.*
[5] *Trăsură.*
[6] *Sediul central al CIA (Langley, Virginia).*
[7] *Mathaba – Serviciile secrete libiene.*
[8] *Majordom.*
[9] *Bucăți de lămâie stoarse, gheață pisată și Cointreau.*
[10] *Ceaiul de dimineață.*
[11] *Cârciumă.*
[12] *Nemernicule.*
[13] *Limbă celtică vorbită în Irlanda.*
[14] *Poreclă pentru polițiștii britanici: porci.*
[15] *Trădătoare.*
[16] *Aproximativ o mie de dolari.*
[17] *Cu gheață.*
[18] *„Armă fumegândă”, adică o dovadă absolută.*
[19] *Câine nebun.*
[20] *Englezii.*
[21] *Principalul este pe drum.*
[22] *Only fuckers drivers.*
[23] *Doorsteps – Pavements and Gutter.*
[24] *Gorile.*
[25] *Jump up, little fucker!*
[26] *Papuc, sabot.*
[27] *Polițiști care se ocupă de parcări.*
[28] *Aruncați armele! Ieșiți din mașină!*
[29] *Chiar așa!*
[30] *Târfă bogată.*
[31] *SAS nr. 108 – „Lovitură de stat la Tripoli”.*
[32] *Căcănari iranieni.*
[33] *Nu vă ambalați.*
[34] *Agenți.*
[35] *Polițiști.*
[36] *Geanta mea! Ia pistolul din ea!*
[37] *Străpunge-mă!*
[38] *Omorâți-o.*